

Cha Nuôi! Con Hận Người!

Contents

Cha Nuôi! Con Hận Người!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	63
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	88
29. Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31	97
32. Chương 32	101
33. Chương 33	104
34. Chương 34	107
35. Chương 35	111
36. Chương 36	113
37. Chương 37	116
38. Chương 38	119
39. Chương 39	121
40. Chương 40	123
41. Chương 41	127

42. Chương 42	129
43. Chương 43	132
44. Chương 44	134
45. Chương 45	137
46. Chương 46	139
47. Chương 47	140
48. Chương 48	144
49. Chương 49	146
50. Chương 50	148
51. Chương 51	150
52. Chương 52	152
53. Chương 53	154
54. Chương 54	156
55. Chương 55	158
56. Chương 56	160
57. Chương 57	163
58. Chương 58	165
59. Chương 59	168
60. Chương 60	170
61. Chương 61	172
62. Chương 62	174
63. Chương 63	177
64. Chương 64	180
65. Chương 65	182
66. Chương 66	184
67. Chương 67	186
68. Chương 68	188
69. Chương 69	190
70. Chương 70	193
71. Chương 71	196
72. Chương 72	198
73. Chương 73	201
74. Chương 74	204
75. Chương 75	207

Cha Nuôi! Con Hận Người!

Giới thiệu

Bút Danh: Rubii2kThể loại Ngôn tình, Ngược, HETập đoàn Thẩm thị phá sản, Thẩm Tư Linh mới chín tuổi, bị gửi vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi-con-han-nguoi>

1. Chương 1

Tại biệt thự Lâm gia

Bà lão tay dắt một bé gái thân hình mảnh khảnh, nước da trắng mịn, khuôn mặt mũm mĩm đến trước mặt người đàn ông khoảng tầm hai lăm, hai sáu tuổi đang ngồi trên sofa Người đàn ông này, thân hình cường tráng, nước da cổ đồng, ngũ quan tinh xảo nhưng ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng cao ngạo khiến người khác nhìn vào cảm thấy sợ hãi

- “Hiệu trưởng, đây là ai vậy?” Khí thế bức người của anh làm cô lạnh xương sống

- “Đây là Lâm tổng, sau này là cha nuôi con, mau gọi một tiếng cha đi”

Thẩm Tư Linh chần chừ, đưa ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt sau đó gọi một tiếng: “Cha!”

- “Ngoan”

- “Lâm tổng tôi đưa người tới rồi, giờ tôi phải đi đây” Hiệu trưởng nói rồi vội vã rời đi

- “Đưa tiểu thư lên phòng” Nói rồi, Lâm Tạ Phong khoác lên người chiếc áo vest rời khỏi khu biệt thự

Bước vào phòng, cô kinh ngạc, căn phòng lớn gần bằng cô nhi viện mà cô ở, bốn bức tường được sơn màu hồng sữa, có giường, tủ quần áo, tivi Tư Linh không nghĩ có ngày lại được ở trong căn phòng như thế này Cô chạy ngay đến chiếc giường kingsize: “A! Thật thoải mái” Nằm một lát cô ngủ thiếp đi đến khi tỉnh dậy đã gần sáu giờ

Sáu giờ rồi! Cô phải đi tắm một lát!

Vào phòng tắm, cô bước ngay đến chiếc bồn tắm lớn Phía bên để nhiều loại sữa tắm với nhiều mùi hương khác nhau Cô chọn cho mình mùi hoa oải hương, mùi hương mà cô thích nhất, thơm nhẹ dịu khiến người ta cảm thấy thoải mái

Tắm rửa sạch sẽ xong, cô bước xuống lầu

- “Tiểu thư cô dậy rồi à, ta chuẩn bị cơm xong rồi cô mau xuống ăn đi” Một người đàn bà khoảng năm mươi tuổi nhưng thân hình đã gây yếu, khuôn mặt hằn lên vài nếp nhăn, bàn tay chai sần đang bưng đĩa thức ăn, giọng khàn khàn lên tiếng

- “Bà là?” Cô bước gần lại bàn, ánh mắt vẫn nhìn người đàn bà đang bày đĩa thức ăn

- “Ta là Vú Đường, làm ở đây hơn bốn mươi năm rồi” Vú Đường nở nụ cười nhân hậu nhìn cô

- “Vú Đường! Cha con đâu?” Cô nhìn khắp nhà không thấy anh đâu? Cô tò mò hỏi vú

- “Dạ tiểu thư hôm nay cậu chủ có việc ở công ty nên dặn ta nói tiểu thư khỏi đợi cơm”

Cô nghe vú Đường nói mắt liếc nhìn bàn ăn Trên bàn ăn, toàn là thức ăn ngon Hồi trước, cô còn ở Thẩm thị, cô cũng được ăn sung mặc sướng nhưng từ khi được đưa vào cô nhi viện cô chỉ được ăn cơm với rau

thôi, có bữa chỉ ăn cháo trắng Đã ba năm rồi, cô chưa được ăn ngon như bây giờ

- “Vú Đường, ngồi xuống ăn với con đi” Dù sao thức ăn còn nhiều, cô ăn một mình cũng không hết

- “Không cần đâu tiểu thư cứ ăn đi” Vú nhìn cô cười

- “Vú cứ ngồi xuống ăn đi” Cô đưa tay nín ống tay áo vú

- “Dạ tiểu thư” Vú Đường nhìn cô cười

Càng nói chuyện vú Đường càng cảm thấy thích cô bé này, cô có nụ cười rất ngây thơ Dần dần bà đối xử với cô như con gái ruột của mình

- _____

Tại Lâm Thị

Người đàn ông nằm lê lết trên sàn, miệng nôn ra máu không ngừng khóc lóc cầu xin người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa

- “Lâm tổng, xin anh tha cho tôi, sau này tôi không dám nữa” Người đàn ông khóc lóc quỳ lạy, đầu đập mạnh xuống sàn

- “Biết trước hậu quả tại sao còn làm?” Anh ngồi trên sofa, tay cầm tách trà từ từ uống Con người vẫn toả ra khí lạnh nhìn về phía hắn

- “Là có người nhờ tôi đánh cắp tài liệu của công ty Hắn ta hứa sẽ cho tôi tiền Tôi vì muốn kiếm tiền nên mới làm vậy” Người đàn ông run bần bật Một phần vì sợ hãi, một phần vì vết thương đang đau nhức khắp cơ thể

- “Ai?”

- “Hắn Hắn ta bịt mặt nên tôi không thấy rõ”

Anh nhìn chằm chằm người đàn ông đang quỳ gối trên sàn Mái tóc rối bù, khuôn mặt xanh xao, cơ thể gầy yếu với chi chít vết bầm tím Nhìn anh ta yếu ớt nhút nhát như vậy sẽ không có gan làm chuyện đó trừ khi có người đứng sau! Ngẫm nghĩ một chút, anh ra hiệu, vài tên vệ sĩ hiểu ý lúi sùi người đàn ông ra ngoài Vang vọng khắp hành lang chỉ có tiếng roi đánh đập cùng tiếng hét cầu xin của người đàn ông

Trong phòng giờ chỉ còn mình anh ngồi đưa lưng về phía cửa, tay châm điếu thuốc hút một hơi sau đó nhả ra làn khói mờ mờ càng làm tăng vẻ đẹp nam tính trên người anh. Ánh mắt anh nhìn về một hướng, trong con người như đang ẩn hiện điều gì đó

- _____

Mười hai giờ đêm

Tạ Phong lái xe về biệt thự Lâm gia, hôm nay anh rất mệt Vừa vào cửa, đập vào mắt anh là hình ảnh cô gái đang nằm ngủ trên chiếc sofa. Chẳng lẽ cô gái này đã đợi anh suốt cả đêm. Anh bước lại gần nhìn cô sau đó nhẹ nhàng bế cô về phòng, đặt cô xuống giường, rồi lặng lẽ rời đi. Anh sẽ cho cô tận hưởng vui vẻ một thời gian, sau này sẽ không được như vậy nữa.

2. Chương 2

Sáng hôm sau, Tư Linh thức dậy thấy mình đang nằm trên giường, rõ ràng hôm qua cô ngủ trên sofa, lẽ nào là cha bế cô vào phòng. Đưa tay mò lấy chiếc đồng hồ

Đã bảy giờ rồi sao!

Cô vội chạy thẳng vào phòng tắm rửa, vệ sinh cá nhân

Bước xuống nhà cô thấy anh đang ngồi bàn ăn, tay cầm tờ báo, trên bàn còn ly cafe đang nghi ngút khói

- “Tiểu thư, đồ ăn đã chuẩn bị xong, cô mau xuống ăn đi” Vú Đường đang bày biện thức ăn, thấy cô đứng ở cầu thang liền gọi

- “Ồ! Dạ” Tư Linh bước đến ngồi đối diện Tạ Phong, cô không dám nhìn anh chỉ biết cúi đầu chăm chú ăn. Yên lặng một lúc, Tạ Phong lên tiếng:

- “Mai ta sẽ đưa con đi học, sẵn làm thủ tục nhập học”

- “Dạ! Thật sao!” Như tiếng sét ngang tai, cô ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt ngạc nhiên kèm theo sự vui mừng

- “Ừm”

Cô ở trong cô nhi viện ba năm rồi, cô rất muốn đi học lại. Năm đó, lúc cô chín tuổi, anh hai mươi sáu tuổi, ba cô làm ăn thua lỗ, nợ nần chồng chất, công ty phá sản, anh hai và cô phải nghỉ học. Vì không đủ tiền

nên ba mẹ gửi hai anh em cô vào cô nhi viện Từ đó không thấy họ tới thăm hai anh em cô Chỉ có anh hai là thương yêu cô, chăm sóc cô Khi anh mười tám tuổi được nhận nuôi nhưng ngày nào anh hai cũng đến thăm cô Lúc đấy cô nghĩ cả đời mình sẽ sống ở cô nhi viện Không ngờ mười hai tuổi cô được cha nhận nuôi

Nhưng

Không biết anh hai giờ ra sao, liệu anh có biết mình được nhận nuôi rồi không?

- “Đang nghĩ gì?” Cô giật mình ngược lên thấy anh đang nhìn cô

- “Dạ Không có gì ạ”

- “Ta đi công việc về khuya, con khỏi đợi cơm” Anh khoác áo vest, trên tay cầm tập hồ sơ đi đến chiếc xe Lamborghini màu đen số lượng có hạn rồi rời khỏi khu biệt thự

Từ hôm qua tới giờ cô chỉ gặp cha được một lúc thôi, còn lại cha đều ở công ty

Hôm nay trời rất đẹp, ăn sáng xong cô lại muốn đi dạo quanh nhà, tới khu viên cô gửi thấy mùi hoa rất thơm, lần theo mùi hương cô thấy bác Diệu đang chăm sóc chậu hoa hồng

- “Đẹp quá!” Cô bước lại gần

- “Tiểu thư!” Bác Diệu cúi chào

- “Bác Diệu! Hoa hồng thật đẹp! Nhưng tại sao chỉ có một chậu?” Nhìn xung quanh khu viên cô chỉ thấy duy nhất một chậu hoa

- “Trước đây khi bà chủ còn sống rất thích hoa hồng nên khu viên lúc nào cũng tràn ngập hoa hồng đến khi bà chủ mất thì cậu chủ đẹp bỏ hết chỉ để lại một chậu” Bác Diệu trả lời, trong giọng nói ẩn chứa nỗi buồn

- “Lâm phu nhân Umm Tại sao lại mất?” Cô ngập ngừng hỏi

- “Lúc cậu chủ hai mươi ba tuổi, ông chủ và bà chủ bị tai nạn qua đời Ba năm nay, một mình cậu chủ chống đỡ nên Lâm Thị mới vững mạnh như vậy” Bác Diệu vừa nói vừa thở dài

Thì ra vậy, cô luôn thắc mắc biệt thự lớn như vậy, tại sao lại không thấy Lâm tiên sinh, Lâm phu nhân Không lẽ vì chuyện này mà cha trở nên lạnh lùng như vậy

- _____

Tại Lâm Thị

- “Thưa Tổng giám đốc, đã điều tra ra người đứng sau vụ lấy trộm tài liệu” Việt Tân- thuộc hạ thân cận của Tạ Phong cúi đầu cung kính thưa

- “Ai?” Anh ngồi quay lưng, mắt nhắm nhìn cảnh vật ngoài cửa kính, giọng ra lệnh

- “Là tập đoàn Lãnh Thị ạ”

- “Lãnh Thị!” Vùng da giữa trán anh hơi nheo lại sau đó liền thả lỏng, ánh mắt ẩn chứa điều nguy hiểm

Lãnh Thị trước đây có nguy cơ bị phá sản, không nhờ Lâm Thị ra tay cứu thì đâu có ngày hôm nay, đến khi vững mạnh rồi thì quay ngược lại đối đầu với Lâm Thị

- “Được rồi Ra ngoài!” Anh mệt mỏi đưa tay phải day day hai bên thái dương, tay trái quất quất ra hiệu đuổi người

Việt Tân cúi chào rồi ra ngoài Lúc sau, có tiếng gõ cửa

- “Mời”

Bước vào là một người đàn ông thân hình cao ráo, khuôn mặt hoàn mỹ đến từng cm nhưng có vài phần hơi trẻ con Anh ta tay khoanh trước ngực đang dựa lưng vào thành cửa

- “Tần Hạo! Hôm nay, không ai chết hay sao mà rảnh rỗi tới đây?” Anh quay người lại nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt

- “Cậu thật là đừng nói mấy lời xui xẻo đó, bác sĩ cũng cần phải nghỉ ngơi” Tần Hạo bước đến ngồi xuống sofa, không quên rót cho mình một ly trà

- “Tôi làm gì?” Anh vừa nói vừa xem xét lại các bản hợp đồng mà thư ký Điền đã đưa

- “Tôi thăm bạn thân cũng cần có lí do sao? Hôm nay tôi được ngày nghỉ tính rủ cậu đi Win club” Tần Hạo vừa đung đưa nhẹ ly trà, trêu đùa nhìn anh nó

Win club!

Mấy hôm nay vì áp lực công việc nên anh cảm thấy rất mệt, công việc cũng gần xong, dù sao anh cũng cần phải nghỉ ngơi, đi xả stress một chút

- “Được” Anh đứng dậy tiện tay cầm lấy áo vest khoác vào người, cùng Tần Hạo rời khỏi công ty

3. Chương 3

Tiếng nhạc vang lên sôi động, một vũ công ăn mặc sexy đang nhảy trên sân khấu, phía dưới là tiếng la hét cổ vũ. Lúc sau, mọi thứ như ngừng lại, toàn bộ chú ý đều đổ dồn về phía hai người đàn ông vừa bước vào

- “Lâu quá không gặp” Người đàn ông cao tầm một mét tám bảy, khuôn mặt sắc lạnh tinh xảo, mặc chiếc áo sơ mi đen và chiếc quần tây được cắt may vừa vặn ôm gọn thân hình săn chắc của anh, tay cầm ly rượu whisky được nhập từ Pháp tiến về phía hai người

- “Chào Hắc Tiệp! Lâu quá không gặp!” Tần Hạo tươi cười

Phong, Hạo, Tiệp là bạn thân từ hồi trung học. Lâm Tạ Phong là Tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, một trong những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới. Tần Hạo là bác sĩ của bệnh viện An Vinh, bệnh viện lớn nhất nhì thành phố. Hắc Tiệp là bang chủ Phong Hắc bang, bang phái lớn mạnh nhất thành phố. S Win club là do ba người họ góp vốn để mở, chủ yếu để vui chơi và sưu tầm các loại rượu.

- “Tạ Phong, lâu quá không gặp, em rất nhớ anh” Một cô gái xinh đẹp, tóc xoăn ngang lưng, mặc váy đồ khoét ngực gợi cảm tiến đến ôm lấy Tạ Phong. Cô cố ép ngực mình vào người anh, cố tình để anh nhìn thấy. Nhưng anh đến nhìn cũng không thèm nhìn.

- “Yến Nhi, chẳng lẽ em quên rằng anh rất ghét mùi nước hoa nồng?” Anh nhíu mày, mùi nước hoa nồng nặc trên người cô làm anh khó chịu.

- “Tạ Phong, lần sau em sẽ không xịt nữa” Cô dựa vào người anh nũng nịu trả lời.

- “Nghe nói có người đánh cắp tài liệu cơ mật?” Hắc Tiệp tay nhắm nháp ly rượu.

- “Đã điều tra, là Lãnh Thị làm” Anh mệt mỏi dựa lưng vào ghế.

- “Ồ! Nghe nói trước đây cậu từng giúp Lãnh Thị thoát khỏi nguy cơ phá sản. Giờ quay lại cắn cậu sao?” Tần Hạo lên tiếng.

- “Cậu định xử lý như thế nào?”

- “Lãnh Thị muốn đấu với tôi thì tôi sẽ tiếp đãi họ thật chu đáo!” Anh tay đang đưa ly rượu vang đỏ từ từ đưa lên miệng uống, ánh mắt hiện lên vài phần tà ác.

Hắc Tiệp, Tần Hạo biết được anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Lãnh Thị

- _____

Sáng nay, Tư Linh dậy rất sớm chuẩn bị mọi thứ Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, cô muốn để lại ấn tượng tốt cho thầy cô và bạn bè Bước xuống lầu, cô ngồi vào bàn đối diện với anh

- “Con mau ăn đi, hôm nay ta có cuộc họp, không đi với con được, ta sai người đưa con đi học Còn nữa chuyện ta nhận nuôi con không được nói cho ai biết” Anh vừa nói vừa xem xét bản hợp đồng

- “Dạ” Cô vẫn tiếp tục ăn, cô biết cha còn rất nhiều việc nên không có thời gian đưa cô đi học Cô cũng không hỏi cha tại sao lại giữ bí mật chuyện này

- _____

Tài xế đưa cô đến trước trường, thật sự rất lớn, nhìn cũng đủ biết trường này rất mắc chỉ dành cho con nhà giàu học thôi

- “Tiểu thư, đây là điện thoại di động Cậu chủ dặn cô có chuyện gì thì gọi cho cậu chủ” Tài xế cầm chiếc Iphone bảy plus đưa cho cô

- “Cảm ơn” Cô nhận điện thoại sau đó bước xuống xe đi thẳng vào trường

Làm xong thủ tục, thầy đưa cô đến lớp:

- “Im lặng! Lớp chúng ta có bạn mới!” Thầy bước vào lớp nói với tất cả học sinh

- “Ôi! Dễ thương quá!” Một bạn nam vừa lên tiếng Bao nhiêu ánh mắt đều hướng về bục giảng Sau đó tiếng la hét vỗ tay cùng tiếng bàn tán đồng thời vang lên

Thầy ra hiệu cả lớp im lặng rồi hướng về cô nói: “Àem giới thiệu về mình đi”

- “Chào, mình là Thẩm Tư Linh, là học sinh mới, mong mọi người giúp đỡ”

- “Bàn của em ở phía cửa sổ đó” Thầy nói tay chỉ hướng gần cuối lớp

- “Dạ!” Cô cúi đầu với thầy rồi bước xuống chỗ ngồi

Giờ ra chơi, hai bạn nữ bước đến gần chỗ ngồi của cô

- “Chào cậu! Mình là Phi Yến!” Một cô gái dễ thương Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng hồng với mái tóc màu đen uốn đuôi ngang vai Đôi mắt màu nâu sẫm đang nhìn về phía cô

- “Chào! Mình là Tào Khê!” Tào Khê có mái tóc xoăn nhẹ màu nâu cafe ngang lưng Khuôn mặt vline, đôi mắt xám tro cùng chiếc mũi S-line khiến khuôn mặt cô vừa mang nét sang trọng, hiện đại phương Tây vừa mang nét dịu dàng phương Đông

- “Chào!” Cô nhìn hai người phía trước rồi mỉm cười

- “Chúng ta làm bạn nha”

- “Ừm” Cô vui mừng đáp

Tan học, cả ba cùng bước ra khỏi lớp

- “Tư Linh này ba cậu làm gì vậy?” Phi Yến hơi tò mò hỏi

- “Ba mình là tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị”

- “Thật hả! Nghe nói Lâm Thị rất lớn mạnh a!”

- “Nhưng ba cậu họ Lâm, tại sao cậu họ Thẩm?” Tào Khê chen ngang

- “Chuyện này ” Cha đã dặn cô giữ bí mật cô không thể không nghe lời

- “Thôi! Cậu không nói không sao!” Tào Khê khoác tay cô bước đi

- “Ừm”

Đang mãi nói chuyện thì xe hơi dừng trước cổng

- “Xe tới rồi, mình về nha” Cô tạm biệt Phi Yến và Tào Khê rồi bước lên xe về biệt thự

4. Chương 4

Biệt thư Lâm Gia

Vừa vào cửa, cô thấy anh ngồi trên ghế sofa, chân vắt chéo, tay cầm điều khiển mở tivi Ánh mắt không động nhìn chăm chú vào tin tức đang hiện trên màn hình

- “Đi học về rồi à Mau lại đây ngồi” Nghe thấy tiếng bước chân, anh biết cô đã về, miệng lên tiếng đồng thời tay chỉ chỗ bên cạnh

- “Đi học thế nào?” Anh khoác tay lên người cô kéo cô sát gần anh hơn

- “Dạ Cũng bình thường ạ!” Cô hơi ngượng

Lần đầu tiên cô ngồi gần anh đến vậy Càng nhìn gần anh càng đẹp, khuôn mặt góc cạnh tinh xảo, chân mày rậm nghiêm nghị, ánh mắt toát ra khí chất vương giả Một nét đẹp ma mị, khiến ai nhìn thấy đều say đắm, nhớ mãi không quên

Thịch Thịch Thịch

Hai bên má ửng hồng, cô liền đặt tay lên ngực Tại sao? Tim cô đập nhanh như vậy?

- “Con đang nghĩ gì?” Thấy cô cứ ngơ người ra, ánh mắt đảo qua đảo lại như đang nghĩ về chuyện gì đó? Anh liền hỏi

- “Dạ! Không có gì Cha! Con lên phòng thay đồ” Nói rồi cô đứng dậy, bước chân nhanh nhẹn hướng về phía cầu thang đi tới

Đứng trước gương, cô lấy tay ôm hai bên má đang ửng đỏ Tại sao khi nhìn cha mặt cô lại đỏ như vậy? Tim đập nhanh như vậy?

Chẳng lẽ cô đã thích cha rồi sao?

Không được! Cha đã nhận nuôi cô cô không thể có tình cảm với cha được Như vậy là loạn luân! Cô không muốn!

Cô lắc đầu vài cái, lấy nước tấp lên mặt, tay vỗ nhẹ hai bên má để khiến mình tỉnh táo hơn không suy nghĩ về chuyện đó

Thay đồ xong, cô bước xuống nhà thì không thấy anh, liền hỏi Vú Đường:

- “Vú Đường! Cha con đâu?”

- “Tiểu thư! Cậu chủ có việc đột xuất nên đi rồi” Vú Đường trong bếp nói vọng ra

Dù sao tối nay cô cũng rảnh nên cũng muốn đi đâu đó chơi Ngày nào cũng ở nhà cô cảm thấy rất chán Ăn xong, cô nhắc điện thoại bấm dãy số

- “A lô” Đầu bên kia nhắc máy

- “Phi Yến, tối nay cậu rảnh không?”

- “Tớ rảnh”

- “Tớ muốn rủ cậu và Khê đi chơi”

- “Được! Tớ chuẩn bị rồi qua đón cậu!”

- “Ừm” Cô cúp máy rồi lên phòng thay quần áo Hôm nay, cô mặc một chiếc đầm dây trắng ngang đùi kết hợp cùng chiếc túi và đôi giày búp bê màu đen Đứng trước gương cô ngắm nhìn vài lần đến khi vừa ý rồi mới bước xuống lầu, không quên dặn vú Đường:

- “Vú Đường! Con đi với bạn có thể tối nay sẽ về trễ” Nói rồi, cô bước ra khỏi cổng

Một lúc sau, chiếc Lamborghini đậu ngay trước cổng, là Phi Yến, cô bước lên xe sau đó rời đi

- _____

Ở khách sạn

A A A!

Vang vọng khắp phòng là tiếng rên rỉ của người phụ nữ cùng tiếng gầm nhẹ của người đàn ông Người đàn ông phía trên đem cự long ra vào hoa huyệt của người phụ nữ

- “Phong A Em sướng quá!” Người phụ nữ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ dâm đãng

Một lúc sau, người đàn ông gầm lên bắn tất cả tinh dịch ấm nóng của mình vào người phụ nữ rồi thở gấp nằm bên cạnh

- “A!” Người phụ nữ sung sướng phát ra tiếng Trên mặt biểu lộ sự thoả mãn

Lúc sau, cô ta quay sang bên cạnh thấy anh tay đặt giữa trán đang nhìn lên trần nhà liền chồm dậy đưa tay ôm eo anh

- “Phong! Anh định xử lí con bé kia thế nào?” Cô ta vừa nói tay không tự chủ vẽ vài vòng tròn trên ngực anh

- “Bây giờ cô ấy còn nhỏ sau này lớn rồi sẽ tính” Nói rồi, anh đứng dậy mặc quần áo rồi rời khỏi phòng, không quên dặn:

- “Yến Nhi, em nhớ uống thuốc Tôi không muốn em mang thai con của tôi” Giọng nói vừa dứt cánh cửa phòng liền đóng lại

Ánh mắt cô ta vẫn nhìn về phía cửa

Cô bên anh đã hai năm rồi Anh luôn lạnh nhạt với cô như vậy

Không được!

Cô đã làm đủ mọi cách mới được anh chú ý đến, bằng sự thông minh của mình cô được anh giữ bên cạnh hai năm Nhất định cô không thể phá hỏng kế hoạch, cô phải trở thành Lâm phu nhân nếu không công sức của cô coi như xong Nghĩ tới đây, tay cô ta càng siết chặt hơn

- _____

Năm năm sau

Tại biệt thự Lâm gia đang mở tiệc mừng sinh nhật mười bảy tuổi của Thẩm Tư Linh Đến dự tiệc bao gồm các nhân vật, thương gia nổi tiếng ở trong và ngoài nước

Cạch!!! Cánh cửa dần mở ra

Từng bước vào đại sảnh, cô liền trở thành tâm điểm chú ý Tất cả mọi ánh nhìn hướng về phía cô đều hô lên: “THẬT ĐẸP!!!”

Cô thật sự rất đẹp!

Nhìn cô như nàng công chúa từ trong truyện cổ tích bước ra vậy Cô diện trên người chiếc đầm cúp ngực

xanh lam phối lưới, bên hông có đính vài hạt kim cương do chính tay cô thiết kế làm lộ ra đường cong cơ thể quyến rũ cùng làn da trắng mịn của cô Khuôn mặt trang điểm nhẹ, mái tóc nâu được cột gọn gàng Trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương được cha tặng nhân dịp sinh nhật cô

5. Chương 5

Cô tươi cười chào mọi người, đứng giữa sảnh nói vài câu rồi bước đến gần phía bàn ăn mà không biết rằng có ánh mắt đang nhìn theo bóng dáng cô từ khi cô vừa xuất hiện

- “A! Tư Linh! Chúc mừng sinh nhật!” Phi Yến mặc chiếc đầm trắng, phía trên phần ngực có đính vài hạt kim cương Mái tóc được búi cao, phần mái được xoắn nhẹ Đôi mắt màu nâu sẫm đang nhìn về cô

- “Hôm nay cậu đẹp lắm” Tào Khê bước lại gần Cô ấy mặc chiếc đầm đen phối lưới cá tính ôm sát vòng eo thon Mái tóc nâu cafe xoắn nhẹ làm cô ấy thêm vài phần chững chạc

- “Cảm ơn!” Cô đưa mắt nhìn hai cô bạn thân mỉm cười

- “Tư Linh!!!!” Một người đàn ông mái tóc nâu vàng tầm hai bốn tuổi, cao khoảng một mét tám hai Mặc bộ vest xám tro được cắt may ôm vừa vặn cơ thể Khuôn mặt tuấn mỹ có vài phần dịu dàng Ánh mắt thăm dò xen lẫn tia vui mừng nhìn về phía cô

- “Anh Anh Anh hai!!!!” Cô quay theo hướng âm thanh phát ra Ánh mắt ngạc nhiên nhìn anh

Đã năm năm rồi! Không ngờ anh lại xuất hiện ở đây!

Lợi Tư Vũ hướng tay đến vòng eo của cô, dùng lực khiến cô đứng không vững ngã về phía anh

- “Em ở đâu? Có biết anh nhớ em lắm không? Anh đã tìm em suốt năm năm vẫn không có tin tức Không ngờ em lại ở Lâm gia” Giọng anh khàn khàn, nước mắt cứ chảy vì vui mừng, tay ôm eo càng siết chặt hơn

- “Anh hai!!! Em cũng nhớ anh lắm!” Cô đưa tay ôm lấy anh, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống

- “Chúng ta qua kia nói chuyện, em có nhiều chuyện muốn nói với anh lắm” Cô chỉ tay về hướng hành lang

Phía hành lang

- “Mấy năm nay anh sống thế nào?”

- “Sáu năm trước, anh được Lợi gia nhận nuôi Họ cho anh du học bên Pháp hai năm Khi anh tốt nghiệp về nước, họ giao Lợi thị lại cho anh”

- “Vậy anh đến đây là”

- “Mục đích anh đến đây để hợp tác với Lâm thị” Nói xong, anh quay sang nhìn cô

- “Sao em lại ở đây? Em có quan hệ gì với Lâm Tạ Phong?”

- “Lâm Tạ Phong là cha nuôi của em Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười bảy của em” Ánh mắt cô nhìn về khoảng không, ẩn chứa vài tia yêu thương

Lợi Tư Vũ nhìn cô hồi lâu vừa mở miệng nói thì một giọng nói lạnh lùng cất lên cắt ngang cuộc nói chuyện của họ

- “Lợi Tổng!” Một dáng người cao ngạo quen thuộc đang tiến về phía hành lang

- “Lâm Tổng! Hân hạnh được gặp anh!” Tư Vũ nhìn về hướng anh, miệng mỉm cười

- “Hân hạnh được gặp anh!” Anh đáp trả lại Tư Vũ bằng ánh mắt lạnh lùng Rồi nhìn về phía cô: “Mọi người đang đợi con”

- “Anh! Em phải vào rồi!” Cô chào Tư Vũ rồi theo Tạ Phong vào đại sảnh Tư Vũ nhìn theo bóng lưng cô Ánh mắt ẩn chứa điều gì đó

- _____

Buổi tiệc kết thúc

Ngày nay cô rất mệt, đưa hai tay xoa xoa thái dương Ngồi nghỉ một lúc lâu cô mới đi tắm

Nằm trên giường cô lẩn qua lẩn lại không tài nào chợp mắt

Hôm nay trong bữa tiệc cô đã gặp anh hai Cô rất mừng, nhiều năm như vậy, cô và anh hai có rất nhiều chuyện để nói với nhau Cô vừa nghĩ vừa cười thút thít, mãi đến khi cô ngủ thiếp đi

Cạch!!!

Tạ Phong bước đến gần, tay anh vuốt ve mái tóc nâu của cô Đôi mắt chứa đầy ẩn ý nhìn cô, khuôn mặt cô khi ngủ tựa như một thiên thần, trong sáng và thuần khiết Không tự chủ anh đưa tay từ từ di chuyển vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của cô Sau đó cúi người anh giáng một nụ hôn lên trán cô Rồi quay lưng bước ra khỏi phòng

- _____

Tại thư phòng Lâm gia

Căn phòng tối lấp ló vài tia sáng từ ngoài cửa kính chiếu vào khuôn mặt lạnh đang có chút mệt mỏi của anh Hai mắt nhìn về khoảng không trầm tư suy nghĩ

Lợi Tư Vũ! Sao cô lại quen hắn ta? Còn nói chuyện rất thân mật nữa Trước đây anh chưa từng nghe cô nhắc về hắn Chẳng lẽ Hắn là bạn trai của cô

Nghĩ đến đây, mắt anh híp lại, trong ánh mắt ẩn chứa sự tức giận

Hai người họ lại còn dám ở Lâm gia lén lút hẹn hò bị anh phát hiện Lá gan cô cũng lớn thật

Cô là của riêng anh!!!

Không ai được cướp món đồ mà anh đang sở hữu Nếu không kẻ đó sẽ phải chết

Anh nhếch môi cười Ánh mắt ẩn chứa sự độc chiếm Tay cầm điều thuốc hút một hơi thật sâu sau đó phả ra làn khói mờ mờ ảo ảo lúc ẩn lúc hiện lên khuôn mặt chứa đầy tâm tư của anh

- _____

Năm ngày sau

Cô thức dậy chạy xuống bếp liền nhìn không thấy anh đâu

- “Tiểu thư! Cậu chủ đã đi làm từ sớm Cậu còn dặn cô ăn sáng rồi thay đồ tài xế sẽ trở cô đi học” Thấy tiểu thư đang ngó nghiêng khắp nhà tìm cậu chủ Vú Đường lên tiếng:

- “Dạ” Kể từ ngày sinh nhật cô đến nay đã năm ngày cô chưa gặp anh rồi Ngày nào anh cũng làm sớm về khuya cả

6. Chương 6

Hôm nay đầu óc cô không tập trung gì hết Trong lớp không chú ý nghe giảng, đi đường còn vấp té, đụng bạn nữa chứ

- “Hôm nay cậu sao vậy?” Thấy cô đang ngồi đờ ra đấy Tào Khê lại hỏi thăm

- “À! Không hiểu sao hôm nay tớ thấy rất mệt Đầu óc không tập trung được gì hết”

Tào Khê lấy ra một hộp sữa đưa cho cô

- “Cậu uống sữa đi”

- “Cảm ơn!” Cô cầm lấy hộp sữa nhưng chợt cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó

- “Tào Khê! Phi Yến đâu? Cậu ấy đã nghỉ năm ngày rồi”

- “Tớ cũng không biết Hay là tan học tớ với cậu tới nhà cậu ấy”

- “Ừm”

Mấy ngày nay, Phi Yến nghỉ cô cảm thấy có điều gì đó không ổn Ngày thường Phi Yến không bao giờ bỏ một buổi học nào cả hoặc có nghỉ cũng sẽ xin phép Đẳng này cậu ấy biệt tăm năm ngày rồi

- _____

Lãnh gia

- “Tiểu thư, cô Tào Khê và cô Tư Linh đến thăm” Quản gia cúi đầu thưa

- “Kêu họ về đi Tôi muốn ở một mình! Tôi không muốn gặp ai hết!” Phi Yến nằm trên giường, trùm chăn kín mít chỉ lộ mỗi cái đầu

- “Phi Yến! Cậu sao vậy?” Tư Linh lo lắng bước đến gần Phi Yến

- “RA NGOÀI! RA NGOÀI HẾT ĐI!” Phi Yến hét lớn không cầm được nước mắt mà khóc oà lên

- “Phi Yến! Cậu sao vậy nói cho mình biết đi!” Cô kéo cô ấy ngồi dậy lay mạnh

- “Cậu còn hỏi mình sao? Tất cả là do ba cậu hết Nếu như ông ấy không làm cho Lãnh Thị phá sản thì ba mình sẽ không lên cơn đau tim mà qua đời, mẹ mình sẽ không nhập viện Hức hức Mất hết rồi Hết thật rồi Hức hức” Phi Yến hất tay chỉ thẳng vào mặt cô, khuôn mặt đầy vẻ tức giận mà hét lớn: “ĐI! TỐ KHÔNG MUỐN THẤY CẬU NỮA!”

Tào Khê chạy lại ôm chặt Phi Yến vào lòng quay sang nói với Tư Linh: “Tư Linh! Cậu về trước đi, đợi cậu ấy bình tĩnh hãy nói chuyện”

Mọi thứ như tối sầm lại trước mắt cô Cô không tin vào mắt mình nữa Theo bản năng lùi về sau vài bước Nước mắt từ từ ứa ra

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Là cha sao? Là cha đã làm Lãnh Thị phá sản sao? Cô không tin! Cô phải làm rõ chuyện này!

Nghĩ rồi cô lập tức chạy khỏi Lãnh gia Bắt xe chạy về hướng Lâm gia

- _____

Lâm gia

Tần Hạo dựa người vào thành ghế, tay đang đưa ly rượu vang đỏ

- “Phong Phong! Cậu xử lí Lãnh Thị sao rồi?”

- “Cấm gọi tôi bằng cái tên đó!” Tạ Phong tỏ vẻ khó chịu ngẩng đầu lườm anh như muốn ăn tươi nuốt sống tên bác sĩ chết tiệt này

- “Sao vậy? Gọi cậu như vậy đáng yêu mà?” Tần Hạo tuyệt nhiên không sợ mà còn đang đưa ly rượu trước mặt anh như muốn khiêu khích

- “Cái miệng cậu không muốn giữ!” Anh không chịu thua nhìn thẳng vào mắt Tần Hạo

Tần Hạo nhếch mép cười mà nhìn chăm chăm vào Tạ Phong Không gian im lặng hẳn đi chẳng mấy chốc một giọng nói vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng giữa hai người:

- “Thôi đi! Đừng giỡn nữa!” Hắc Tiệp tay khoanh trước ngực ngả người ra sau dựa vào vách tường, tay chậm chậm điều thuốc

- “Được! Không giỡn nữa!” Tần Hạo vừa nói vừa tiện tay cầm chai rượu rót thêm vào ly

- “Tạ Phong! Cậu cũng ghê gớm thật! Để cho ông ta năm năm xây dựng sự nghiệp đến khi tới nóc rồi thì một phanh đạp ông ta xuống đất! Cú sốc lớn rồi!” Hắc Tiệp quay sang nhìn Tạ Phong, miệng nhếch mép cười Anh chỉ mỉm cười mà không nói gì Căn phòng lại một lần nữa im lặng hẳn đi

- “Thôi không nói chuyện này nữa Tiệp à! Cậu với cô bé đó sao rồi!” Như cảm thấy sự im lặng này rất khó chịu Tần Hạo lên tiếng quay sang nhìn Hắc Tiệp

- “Vẫn chưa gặp lại”

- “Sao cậu không hỏi Tư Linh? Cô ấy là bạn Tư Linh mà?”

Vừa nghe câu “Bạn Tư Linh” Tạ Phong liền ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía Tần Hạo dò hỏi: “Là ai?”

- “Là Tào Khê! Cậu không biết đâu? Từ lần đầu gặp ở buổi tiệc sinh nhật của Tư Linh, cậu ấy ngày nào cũng suy nghĩ về cô bé đó hết!”

- “Ông trùm của chúng ta biết yêu rồi!”

Anh dựa ra sau ghế, liếc mắt nhìn Hắc Tiệp mà mỉm cười

- _____

- “Vú Đường! Cha con đâu?” Vừa bước vào cửa Lâm gia cô hỏi

- “Tiểu thư! Cậu chủ đang trên thư phòng!”

Cô chạy ngay lên thư phòng không thèm gõ mà xông cửa vào phòng Tần Hạo và Hắc Tiệp quay sang nhìn cô, riêng anh chăm chú nhìn tập tài liệu trên tay

- “Tụi mình đi đây” Hiểu chuyện Hắc Tiệp lại gần vỗ vào vai anh sau đó lôi Tần Hạo ra khỏi thư phòng mà không quên đóng cửa

Anh ngược lên nhìn thấy cô nhưng không tỏ vẻ ngạc nhiên mà bình tĩnh tiếp tục xem tài liệu

Cô bước đến gần bàn làm việc, hai mắt tức giận nhìn anh

- “Tại sao cha lại làm vậy?”

- “Con muốn hỏi gì?”

- “Cha biết con muốn hỏi gì mà!”

- “Nếu là chuyện của Lãnh Thị thì ta không có gì nói với con” Anh vẫn tiếp tục xem tài liệu mà không thèm nhìn cô

- “Cha! Cha biết Phi Yến là bạn con, là thiên kim tiểu thư nhà họ Lãnh Sao cha vẫn làm vậy? Tại sao cha làm gia đình bạn ấy phá sản?” Chưa bao giờ cô tức giận và thất vọng về cha! Tại sao cha lại độc ác như vậy? Hại gia đình người ta tán gia bại sản mà vẫn bình tĩnh ngồi đây xem tài liệu!

- “Con đừng quan tâm đến thì tốt hơn!” Nói rồi anh bỏ tập tài liệu xuống, quay lưng về phía cô

- “Cha!!!” Cô biết bây giờ có nói gì cũng không thay đổi được mọi chuyện Cha cô là người như thế nào chẳng lẽ cô không rõ Cô đành câm nín quay lưng ra khỏi thư phòng

Hừm Những lúc tâm trạng không tốt anh hay có thói quen hút thuốc lá Anh châm điếu thuốc mà hút thật sâu Hai mắt nhắm nghiền

Cô bé này lớn thật rồi! Còn vì chuyện người ngoài mà tức giận với anh

Anh mở mắt, miệng nở nụ cười đầy ẩn ý

Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu!!! Anh sẽ từ từ cho cô nếm trải cảm giác sống không bằng chết

7. Chương 7

Ánh sáng đèn đường chiếu rọi lên cơ thể gầy hơi run run của cô Bước từng bước trên con đường vô cùng quen thuộc nhưng hôm nay sao bỗng trở nên xa lạ Bước chân nặng trĩu từng bước từng bước tiến về trước Cứ như thể cô đi trong vô thức

Kết thúc rồi sao?

Chẳng lẽ cô và Phi Yến lại bước vào một kết cục tình bạn tan vỡ không thể nào gắn kết được sao? Tại sao mọi chuyện lại như vậy?

Cô cần một người bạn để tâm sự! Hôm nay cô rất mệt! Thật sự rất mệt!

Bước chân khựng lại, le lói trong đầu cô hiện lên hình ảnh một người đàn ông

Anh hai! Đúng rồi cô chỉ còn mình anh hai là người cô tin tưởng nhất!

Nghĩ rồi cô lấy điện thoại bấm gọi cho Lợi Tư Vũ:

- “Alo!”

- “Anh!” Cô ngập ngừng nói

- “Tư Linh! Là em hả? Sao giọng em lạ vậy? Em sao vậy?” Tư Vũ đầu dây bên kia lo lắng hỏi

- “Anh! Em muốn gặp anh!”

- “Được! Tối nay anh có hẹn gặp đối tác nhưng không sao anh sẽ hủy Em đang ở đâu?”

- “Anh! Anh tới công viên Mộc Linh đi”

- “Được! Anh tới liền!”

Cúp máy, tay cô run run, nước mắt không cầm được mà tuôn ra Bao nhiêu nỗi uất ức theo dòng nước mắt mà trào ra ngoài Hôm nay cô muốn khóc! Khóc thật lớn!

10 phút sau

Lợi Tư Vũ chạy đến bên cô

- “Em sao vậy? Em đang khóc?”

- “Anh hai!” Cô nhào vào lòng anh mà khóc

- “Nói anh nghe đã xảy ra chuyện gì? Có phải tên Tạ Phong chết tiệt đó bắt nạt em không?” Anh ôm chặt cô vào lòng, tay vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi

- “Không phải!” Cô đưa tay lau hai bên má Hít thật sâu để nước mắt không chảy ra ngoài

- _____

Trước nhà hàng Quách Linh, một người đàn ông ngồi trong xe đang hướng ánh mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm hai người đang ôm nhau kia Không ai khác là hần- Lâm Tạ Phong Và hai người kia chính là cô và Lợi Tư Vũ

Không ngờ cô dám lên lút hẹn hò với Tư Vũ Nếu không phải anh có hẹn ở nhà hàng này anh sẽ không tận mắt chứng kiến đôi nhân tình này đang tình tứ ôm nhau ở đây

Tay nắm thành nắm đấm mà đập mạnh vào cửa xe, ánh mắt rực lửa

Anh tức giận thật rồi! Anh quay ngoắt đi tránh nhìn thấy cảnh tượng này nữa Hôm nay có cuộc hẹn quan trọng anh không muốn làm hỏng chuyện tốt Đợi xong việc anh sẽ xử lí cô sau Càng nhìn anh sợ mình sẽ không kìm chế được mà nhào tới đâm hần vài cước rồi lôi cô về

- _____

Sau một trận khóc lớn, tâm trạng cô cũng ổn định và bình tĩnh hơn một chút

- “Tư Linh! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lợi Tư Vũ vừa hỏi tay cầm khăn giấy vừa lau đi những giọt nước mắt còn vương lại trên đôi gò má đang ửng đỏ vì khóc của cô

- “Anh ơi! Cha em là người khiến cho Lãnh Thị phá sản!”

- “Lãnh Thị?”

- “Phải! Phi Yến- tiểu thư tập đoàn Lãnh Thị- là bạn thân của em Chỉ vì cha em khiến công ty nhà cô ấy bị phá sản mà cô ấy hận em Em rất buồn Dù sao em và cô ấy cũng là bạn thân năm năm Vì chuyện này mà em và cô ấy trở mặt thành thù” Cô vừa nói tay vừa lau đi những giọt nước mắt không tự chủ mà rơi xuống

Lợi Tư Vũ im lặng nhìn cô khóc Tay đưa ra ôm lấy cô vào lòng:

- “Em khóc đi! Khóc đi! Như vậy sẽ thấy nhẹ nhõm hơn!” Anh vỗ nhẹ lưng cô Nước mắt cô cứ thế tuôn ra

Sau một trận khóc lớn thì cô cũng nín Cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút, Tư Vũ đỡ cô đứng dậy:

- “Muộn rồi anh đưa em về” Cô chỉ gật đầu rồi đi theo anh

- _____

Mười một giờ đêm

Lợi Tư Vũ lấy xe đưa cô về biệt thự Lâm gia Vừa mở cửa bước vào cô liền nghe thấy một giọng nói lãnh khốc phát ra từ hướng sofa:

- “Đi đâu giờ này mới về?” Anh ngồi trên ghế sofa, mắt hướng về phía cô

- “Tôi đi đâu ông quản làm gì?!” Cô không nhìn anh mà đi về phía cầu thang

Đúng! Cô đang rất giận anh! Cô không muốn nói chuyện với anh!

Sự lạnh nhạt của cô đã khiến anh điên máu, anh đứng quất dậy, tay kéo mạnh bờ vai cô khiến cô đau mà nhúm mày, lực kéo quá mạnh khiến cô đứng không vững loạng choạng lùi về sau:

- “Nói! Cô đi với ai?” Anh siết càng chặt vai cô hơn khiến cô đau khê rên vài tiếng

- “Ông làm gì vậy? Tôi đi đâu? Với ai? Không cần ông quản!” Cô hướng ánh mắt tức giận về phía anh hét lớn

- “Cô nên nhớ thân phận của mình Xét cho cùng tôi chính là cha trên danh nghĩa của cô tôi có quyền biết cô làm gì? Đi đâu? Với ai?” Anh càng tức giận, ánh mắt đỏ ngầu hằn lên những tia máu

- “Không phải là cha nuôi thôi sao? Thứ cha nuôi rách nát này tôi không cần!” Cô kênh mặt đầy khiêu khích

- “Cô!!! Được tôi sẽ cho cô biết hậu quả của việc khiêu khích tôi là như thế nào!”

Nói rồi anh bế xốc cô lên hướng về phòng anh mà đi tới

- “Ông làm gì? Buông Buông tôi ra Cứu Cứu” Cô kêu cứu, người cố gắng dây dụa để thoát khỏi anh nhưng anh quá mạnh cô không thể nào địch nổi

8. Chương 8

Bước vào phòng, anh quăng cô xuống giường, lực quăng rất mạnh khiến đầu óc cô choáng váng, khi tỉnh táo lại thì anh đã lột sạch quần áo trên người cô lộ ra làn da trắng mịn không tỳ vết của cô Ý thức được đồ trên người đã bị lột sạch cô hoảng hốt vội lấy chăn quần kín quanh người Cô ngược nhìn về anh với vẻ mặt đầy hoảng sợ:

- “Ông Ông Ông định làm gì?”

Anh nhếch mép cười đầy ma mị, tay vừa cởi cúc áo vừa bước về phía cô Cô theo ý thức lùi về phía sau đến khi lưng chạm vào thành giường, không còn đường lui cô liền chạy ngay về phía cửa, cố mở cửa nhưng không được

- “Vô ích thôi! Tôi đã khoá cửa rồi!” Anh từ phía sau áp sát cô vào cánh cửa, tay ôm chặt eo cô, lưỡi liếm vành tai cô Giọng nói trở nên khàn đục

Cô cảm thấy người lạnh xương sống, vùng vẫy thoát khỏi anh:

- “Ông bị điên rồi! Tôi và ông đang là cha con đó! Ông làm như vậy là loạn luân!” Cô sợ hãi lùi về phía sau

Thấy anh càng bước tới cô định nhấc chân bỏ chạy nhưng chưa kịp chạy anh đã bắt lấy chiếc chân kéo cô ngã vào lòng rồi bế cô lên giường Anh lột bỏ hết những thứ vướng víu trên người, áp sát cơ thể cường tráng của mình đè lên cơ thể non yếu của cô

- “Không! Làm Ừmm”

Lời cô chưa nói hết anh đã dùng cánh môi lạnh bắt lấy cái miệng hồng hồng căng mọng của cô, hôn ngấu nghiến như được thưởng thức một món ăn cực kỳ ngon vậy Dùng chiếc lưỡi tách miệng cô ra xâm nhập vào sâu hơn, nếm hết mật ngọt trong khoang miệng cô nhưng dường như với anh đó là chưa đủ anh càng hôn càng mãnh liệt hơn, đến khi cô thở gấp vì thiếu oxy anh mới buông tha Anh nhếch mép cười, dùng hai tay tách hai chân cô ra, biết được ý đồ của anh cô dùng hết sức lực yếu ớt của mình cố gắng chống cự nhưng không thể Anh kìm chặt hai chân cô đem cây gậy chắc khoẻ của mình đâm sâu vào huyết đạo ấm nóng của cô

- “Á! Á! Á! Đau! Đau quá!” Cô nhíu mày, cắn chặt môi dưới, móng tay cô không tự chủ cào mạnh vào vai anh đến rướm máu

- “Ng Sloan! Sẽ nhanh hết đau!” Anh từ từ đưa ra đẩy vào Cứ như thế đến khi chân mày cô giãn ra anh mới tăng nhanh tốc độ mỗi lúc một sâu hơn

- “Á Ừm” Cô không tự chủ khẽ rên thành tiếng Tiếng rên của cô như một chất kích thích khiến anh càng vào sâu hơn

Chỉ mới mười bảy tuổi nhưng ngực cô đã phát triển trở nên tròn trịa, càng nhìn càng mê người Không kìm được anh cúi đầu ngậm lấy hai cái bánh bao mà hưởng thức hết hương vị của nó Từ ngực anh chuyển hướng hôn lên môi, chiếc lưỡi anh xâm nhập sâu hơn trong khoang miệng cô, thật ngọt, thật ấm, anh càng hôn càng sâu, càng hôn càng mãnh liệt hơn Dường như mất hết ý thức, cô đưa tay ôm chặt lấy cổ anh, đáp trả lại nụ hôn của anh Không biết anh đã dày vò cô bao nhiêu hiệp, chỉ biết sáng hôm sau khắp cơ thể cô rã rời, đau nhức không thể đứng dậy nổi

- _____

Sáng hôm sau

Cô tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng anh Có lẽ anh đã đi làm từ sớm

Nhắc cơ thể ngồi dậy Cô cảm thấy toàn thân đau nhức, ê ẩm Nhìn thấy vết máu trên giường cô lại nhớ về đêm hôm qua Mặt liền đỏ ửng vì xấu hổ

Vừa đứng dậy cô đã cảm thấy đau nhức vùng phía dưới mà đứng không vững ngã người xuống đất Vú Đường mở cửa bước vào, trên tay bưng một tô cháo cho cô Thấy cô nằm bệt dưới đất mà hốt hoảng chạy lại đỡ cô ngồi trên giường

- “Tiểu thư! Cậu chủ dặn cô nằm trên giường nghỉ ngơi”

- “Tiểu thư! Chắc cô đói rồi! Tôi có nấu tô cháo, cô mau ăn đi” Vú Đường bưng tô cháo đưa cho cô Rồi ra khỏi phòng

Cô cầm tô cháo húp một hơi hết sạch Chợt nhớ ra điều gì đó cô nhắc điện thoại bấm số gọi

- “Alo! Tư Linh!” Tào Khê vừa nói vừa đi về hướng bệnh viện

- “Phi Phi Yến sao rồi?” Cô ngập ngừng hỏi

- “Hôm qua Phi Yến ngã xỉu phải nhập viện nhưng giờ cậu ấy không sao”

- “Nhập viện!!!”

- “Đúng bác sĩ nói cậu ấy bị suy dinh dưỡng do mấy ngày rồi chưa ăn gì!”

- “Cậu ấy đang nằm bệnh viện nào? Tôi sẽ lập tức tới đó”

- “Ồ Là bệnh viện An Vinh”

- “Được! Tôi tới liền!” Cô cúp điện thoại rồi liền bật dậy khỏi giường nhưng vì cơ thể còn yếu mà cô không cẩn thận tiếp đất một lần nữa

- _____

- “Cậu ăn chút gì đi” Tào Khê đưa muống cháo trước miệng Phi Yến nhưng cô liền quay mặt đi chỗ khác

- “Tớ không ăn” Phi Yến quay mặt đi

- “Không được! Mấy bữa nay cậu không ăn gì rồi!” Tào Khê đưa muống cháo sát lại gần miệng cô hơn ép cô phải ăn

- “TỚ ĐÃ NÓI KHÔNG ĂN!” Cô đưa tay hất đổ tô cháo, mặt tức giận nhìn Tào Khê Còn Tào Khê bất ngờ trước phản ứng của cô mà cứng đờ người

- “Xin lỗi” Đường như nhận ra mình có hơi quá cô liền cúi mặt xin lỗi

- “Cô tốt nhất nên ăn một chút gì đi, nhìn cô bây giờ gầy gò, hốc hác trông rất xấu” Tần Hạo khoác trên người áo bác sĩ, khoanh tay dựa người vào thành cửa, miệng nói những lời chê bai Từ khi cô nhập viện anh đã nhận ra cô, trong bữa tiệc sinh nhật lần trước anh đã thấy cô đi chung với Tư Linh mà đặc biệt để ý đến cô

- “Trông tôi giờ rất xấu sao?”

- “Ừ trông cô gầy gò như bà già u50 vậy” Với một người coi trọng nhan sắc như cô sao có thể chấp nhận mình trở nên xấu xí Cô liền lấy tô cháo còn lại trong giỏ mà húp hết sạch

- “Được rồi! Tôi ăn xong rồi!” Cô đưa tô cháo trước mặt anh nói

- “Tốt! Cô nghỉ ngơi đi! Tối y tá sẽ tới cho cô uống thuốc” Nói rồi anh đứng thẳng dậy bước đi

Cùng lúc đó, Tư Linh vội vàng chạy vào thì vô tình đụng vào lồng ngực cứng rắn của ai đó khiến mũi cô đau nhức khê rên vài tiếng

Cô đẩy người ra đưa tay xoa xoa cái mũi sưng đỏ của mình, ngược lên nhìn người trước mặt:

- “Chú Hạo”

- “Cô bé đang ở phòng số hai con mau vào thăm đi” Vừa nói Tần Hạo vừa chỉnh sửa lại áo rồi đi ngang qua cô

Tư Linh không nói gì chạy thẳng vào phòng số hai Vừa mở cửa cô đã thấy Phi Yến nằm ngủ trên giường, còn Tào Khê đang dọn dẹp lại chén đĩa

9. Chương 9

Nghe tiếng mở cửa, Tào Khê quay sang nhìn Thấy cô định nói gì đó, Tào Khê liền ra hiệu im lặng sau đó kéo cô ra khỏi phòng

- “Tào Khê! Phi Yến sao rồi?”

- “Đã đỡ hơn nhiều rồi chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe”

- “”

- “Tư Linh! Cậu vào thăm cậu ấy đi!”

- “Ừm” Cô bước lại gần giường nhìn Phi Yến một hồi lâu rồi quay lại nói với Tào Khê:

- “Mình có ít trái cây cho cậu ấy Cậu ấy có hỏi đừng nói của tớ” Cô cầm túi trái cây cô mới mua lúc nãy đưa cho Tào Khê

- “Tư Linh à! Cậu đừng buồn! Phi Yến nhất thời kích động mà” Tào Khê đưa tay nắm lấy tay cô

- “Tào Khê! Mình hiểu mà!”

- “”

- “Mình đi nha” Cô mỉm cười nhưng đôi mắt lại ẩn chứa nét buồn bã rồi quay lưng đi ra khỏi bệnh viện

- _____

Tại khách sạn

- “Em với tên Lâm Tạ Phong đó sao rồi?” Người đàn ông tay cầm điếu thuốc vừa hút vừa hỏi

- “Chả có gì Anh ta hết công việc lại về nhà ít khi đến Win club” Người phụ nữ nghịch ngợm tay không yên phận vẽ vài vòng vòm ngực rắn chắc của anh

- “Yến Nhi! Anh đã lên kế hoạch này và anh không muốn ai phá hỏng nó Em hiểu chứ?” Anh liếc nhìn người đàn bà trong lòng

- “Em biết rồi!”

Anh dập tắt điều thuốc Móc trong túi ra một tấm thẻ vip đưa cho ả

- “Đằng Minh! Anh định đi đâu?”

- “Anh có chuyến công tác một tuần ở Nga”

Nói rồi, anh chỉnh sửa lại áo rồi bước ra khỏi phòng Bước tới cửa, anh dừng lại quay mặt về phía ả:

- “Sắp tới có buổi tiệc do Trương gia tổ chức, chắc chắn Lâm Tạ Phong sẽ tham dự Anh muốn em thừa cơ hội này gần gũi với hắn hơn”

- “Anh có tham dự không?”

- “Có” Vừa dứt lời, anh đóng cửa lại ả nhìn bóng lưng anh dần khuất đi mà thở dài

Yêu đơn phương?

Đúng! Cô yêu anh, yêu mười năm Dù biết anh không yêu cô Dù biết trước giờ anh chỉ lợi dụng cô nhưng cô không hận anh

Một cô gái bán hoa như cô xứng đáng có được tình yêu của anh sao?

- _____

Lâm Thị

- “Trương Tổng mời tiệc cậu có định đi không?” Hắc Tiệp mệt mỏi dựa lưng vào ghế sofa nhìn anh hỏi

- “Đi! Mình muốn hợp tác với Trương Tổng để mở rộng thị trường sang châu Âu Đây là cơ hội để tạo mối quan hệ tốt với ông ta” Tạ Phong vừa nói tay vừa day day thái dương

- “Tối nay cậu định đi dự tiệc mừng với ai?”

- “Còn ai ngoài cô gái lăng lơ kia Tiệc nào cậu ta chẳng mang cô ả đi” Tần Hạo không thèm gõ cửa liền xông vào chen ngang cuộc nói chuyện

- “Cậu định giữ cô ta đến khi nào đây? Đã bảy năm rồi đó!” Tần Hạo tỏ ra khó chịu cùng vài tia khinh bỉ, lưỡi biếng ngả người về phía cửa

- “Bây giờ thì chưa được” Anh vội lấy ly rượu trên bàn uống một hơi hết sạch

- “Cậu biết thân phận thật của cô ta rồi Không đơn giản mà! Cậu còn giữ cô ta lại?” Hắc Tiệp lên tiếng

- “Cô ta muốn diễn cứ để cô ta diễn” Ánh mắt anh ẩn chứa tia nguy hiểm Tần Hạo và Hắc Tiệp nhìn nhau hiểu ý, khoé môi liền nhếch lên

- _____

Tập đoàn Lợi Thị ba trăm tầng cao khoảng hai trăm bảy mươi bảy mét nằm giữa trung tâm thành phố S Đây cũng được xem là một trong những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới Nhưng lại đứng nhì thành phố, sau tập đoàn Lâm Thị Lâm Thị được mệnh danh là tập đoàn lớn mạnh nhất, cao nhất thành phố với chiều cao ba trăm ba mươi tám mét, gồm ba mươi tám tầng cũng tọa lạc ngay trung tâm thành phố

Cốc Cốc Cốc

- “Tổng giám đốc! Có cô tên Thẩm Tư Linh muốn gặp ngài” Cô thư ký cúi đầu thưa

Nghe tên cô anh dừng bút, không ngần ngại ra lệnh: “Mời vào”

Cô mở cửa bước vào, ngồi trên chiếc ghế sofa Tư Vũ bước lại gần ngồi bên cạnh cô

- “Tư Linh! Có chuyện gì mà em tới tìm anh vậy?” Lợi Tư Vũ đưa ánh mắt lo lắng nhìn cô Sắc mặt cô trông nhợt nhạt hẳn đi

- “Em mới từ bệnh viện về Phi Yến! Cậu ấy không muốn gặp em nữa” Cô cúi mặt, đôi mắt đầm nước, cả người run run

- “Hừm Em ấy đang trải qua cú sốc lớn, nhất thời mất bình tĩnh Đợi một thời gian mọi chuyện ổn rồi em hãy đi gặp em ấy” Anh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô

- “Cậu ấy ghét em rồi Cậu ấy không muốn gặp em nữa Hic Hic”

- “Mọi chuyện do tên LÂM TẠ PHONG đó! Anh sẽ tính sổ với anh ta!” Anh nắm chặt nắm đấm, đứng phắt dậy nhưng cô kịp thời kéo anh ngồi xuống

- “Thôi! Anh đừng đi Mấy ngày nay em đều tránh mặt ông ta Em không muốn dính dáng tới ông ấy” Tay cô nắm tay anh càng siết chặt hơn

- “Thôi nín” Anh ôm chặt cô vào lòng an ủi

- “”

- “”

- “À Tối nay e đi dự tiệc với anh nha” Anh đưa tay vỗ vào vai cô, nhìn cô nói

- “Nhưng Em ”

- “Anh biết là em không muốn đi nhưng em như vậy càng không giải quyết được gì Anh muốn em đi dự tiệc với anh để em không phải suy nghĩ nữa”

- “Nhưng Em Thôi được”

Sau giờ làm anh dắt cô tới cửa hàng lớn nhất thành phố Cô chọn một chiếc đầm ôm dài xẻ đùi màu trắng giúp khoe trọn đôi chân thon dài của cô, trên ngực trái được may một bông hồng trắng kèm vải ren chéo qua vai, dưới eo được đính vài hạt trân châu tôn lên vóc dáng chữ S của cô Khuôn mặt cô được trang điểm nhẹ nhàng nhưng không kém phần nổi bật Nhìn vào không ai nghĩ cô là thiếu nữ mới mười bảy tuổi

Còn Tư Vũ, anh chọn cho mình áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác bộ vest xanh đen được cắt may ôm vừa thân dáng Đi kèm đôi boot da đen số lượng có hạn Tóc được vuốt keo gọn gàng Trên người anh toả ra khí chất uy nghiêm nhưng không kém phần dịu dàng nhìn người con gái bên cạnh nở nụ cười

- _____

10. Chương 10

Trương gia

Buổi tiệc sinh nhật lần thứ bốn tám của Trương Tổng Khách tham dự là những thương gia giàu có, những minh tinh nổi tiếng ăn mặc gọi cảm đang cố tỏ ra mình là trung tâm của bữa tiệc

Chiếc xe dừng lại trước cổng Người đàn ông bước xuống xe, đưa tay nắm lấy tay cô Cô gái khoác tay người đàn ông tiến vào sảnh lớn dần gây được sự chú ý của mọi người Những chiếc máy chụp hình nhanh chóng chụp lại hai người họ, tiếng xì xào bàn tán cũng dần xuất hiện:

- “Đẹp trai quá đi mất!”

- “Oa! Đẹp quá!”

- “Cô gái kia là ai vậy? Đẹp quá!”

- “Hứ! Cô gái kia xấu như vậy! Chẳng xứng với anh ấy tí nào!”

- “”

Tiếng bàn tán cùng với những ánh đèn flash đang dồn về phía họ khiến cô cảm thấy hoa mắt, chóng mặt. Tư Linh nắm chặt tay Tư Vũ Anh thấy cô khó chịu liền đưa cô ra khỏi đám đông, dìu cô ngồi xuống ghế:

- “Em sao rồi?”

- “Em không sao! Chỉ là em có hơi khó chịu”

- “Em ở đây chờ anh Anh lấy nước cho em” Anh xoa đầu cô rồi rời đi

Cô day day thái dương cảm thấy có chút mệt mỏi, khuôn mặt thẫn thờ, đầu óc luôn nghĩ về chuyện của Phi Yến

- “A!!! Lâm Tạ Phong!”

Cô như bừng tỉnh lại, mở to mắt nhìn về phía cửa Là cha

Anh khoác trên mình bộ vest xám, tóc vuốt keo gọn gàng, khuôn mặt lạnh lùng khiến người khác cảm thấy sợ hãi nhưng không thể cưỡng lại được vẻ đẹp trai của anh. Đi cùng anh là Tần Hạo mặc bộ vest xanh và Hắc Tiệp mặc bộ vest đen. Ba người họ vừa xuất hiện như tâm điểm thu hút mọi ánh nhìn. Bên cạnh anh còn có một cô gái. Cô ta là ai? Trước đây cô chưa từng thấy cô ta? Cô ta mặc trên người chiếc váy ôm dài màu đen, phần ngực được khoét sâu lộ ra nửa bầu ngực vô cùng quyến rũ, mái tóc nâu uốn xoắn nhẹ nhàng. Cô ta luôn ép sát ngực mình vào người anh. Thật lẳng lơ. Vừa nhìn cô đã không có thiện cảm với cô ta rồi. Tiếng bàn tán ngày càng lớn:

- “Họ đẹp trai quá!”

- “Cô ta là ai vậy? Nhìn mặt cô ta vênh váo kia! Đáng ghét!”

- “Tức thật!”

- “”

Anh vẫn một mặt lạnh lùng không quan tâm đến những lời bàn tán mà bước vào sảnh lớn Còn cô ả bên cạnh thì mặt kênh kiệu như khiêu khích các cô gái khác

Thật đau đầu! Ở trong đây chắc cô chết mất Cô đưa tay day day thái dương rồi đứng dậy bước về phía hành lang

Như có cảm giác anh đưa mắt thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng ở hành lang nhưng vội dập tắt Sao cô có thể xuất hiện ở đây được chứ!

- “A Lâm Tổng!” Một người đàn ông trung niên tiến lại gần anh

- “Chào Trương Tổng!” Anh mỉm cười

- “Tôi cứ nghĩ cậu sẽ không tới”

- “Tôi không tới thì ông bị lỗ rồi!”

- “Hahaha Cậu vẫn sắc bén như vậy Ly rượu này tôi mời cậu” Người đàn ông đưa tay vỗ vai anh sau đó mời anh một ly rượu

- “Mời” Anh đáp

- _____

Cô đứng ngoài hành lang lâu như vậy vẫn chưa thấy anh hai Trong người cảm thấy buồn chán bèn đi dạo ra sau vườn Khu vườn thật rộng khiến cô nhớ về khoảng thời gian trước đây khi cô mới vào Lâm gia Cha đối xử với cô thật dịu dàng nhưng giờ Vừa đi cô vừa suy nghĩ không để ý đã đâm trúng vào người đàn ông, đầu cô đập mạnh vào lồng ngực cứng rắn khiến cô đau mà rên lên tiếng:

- “Á” Cô đưa tay xoa xoa chỗ đầu

- “Cô không sao chứ?” Người đàn ông đỡ cô dậy liền hỏi

- “À xin lỗi Tôi không sao” Cô nói cúi người xin lỗi rồi quay lưng rồi đi Ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm bóng lưng cô nhếch mép cười

- “Tư Linh! Em đi đâu? Em biết anh lo lắng không?” Tư Vũ thấy cô liền chạy tới, người thở hồng hộc vì

mệt

- “Em xin lỗi! Em chỉ đi dạo một lát”

- “Thôi! Tiệc sắp bắt đầu rồi chúng ta mau vào đi” Cô khoác tay anh đi vào dự tiệc

Nhạc bắt đầu vang lên, một người đàn ông trung niên mặc vest trang trọng đang đứng phát biểu, mọi người im lặng đổ dồn ánh mắt về phía ông ta Sau lời phát biểu tiếng nhạc vang lên, các cặp đôi bắt đầu khiêu vũ

- “Tư Linh! Anh mời em khiêu vũ được không?” Tư Vũ đưa tay ra

- “Không Không Em không biết nhảy Anh mời người khác đi”

- “Anh có thành ý như vậy Em nỡ từ chối sao?”

- “Em” Không còn cách nào khác cô đành chấp nhận lời mời của anh

Hai người họ vừa bước ra khiêu vũ đã trở thành trung tâm bữa tiệc, mọi ánh mắt ganh ghét, ngưỡng mộ đều dồn về phía họ khiến cô cảm thấy khó chịu dùng lực nắm chặt tay anh Anh thấy thế liền ghé sát tai cô trấn an Vô tình hành động của họ đã lọt vào mắt anh- Lâm Tạ Phong Ánh mắt anh sắc lạnh nhìn chăm chăm vào cặp nam nữ đang ôm nhau kia, tay nắm chặt thành nắm đấm

Dường như cảm thấy có luồng khí lạnh bao quanh cô không khỏi rung mình một cái, cảm giác sợ hãi lại dấy lên trong lòng cô:

- “Em không khỏe! Em muốn về nhà!” Cô nhìn anh nói

- “Em không khỏe hả? Để anh đưa em về” Anh dìu cô ra xe

Vừa bước ra cổng thì một bàn tay rắn chắc níu cô lại Lực níu quá mạnh khiến cô ngã vào lòng người đàn ông Cô nhúu mày ngược mắt lên nhìn Cha

- “Ta cấm con đi chung với hắn! Chẳng lẽ con không coi lời nói ta ra gì!” Anh tức giận nhìn cô

- “Tôi thích đi chung với anh ấy! Ông quản làm gì!” Cô cố giữ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh

- “Oa! Con gái anh đây sao? Cũng xinh đó Mới nhỏ mà theo trai rồi sao?” Cô ả bên cạnh vẻ mặt khinh bỉ nhìn cô

- “Tôi sao bằng được với chị! Sẵn sàng KHOE THÂN ra cho trai nó hưởng!” Cô nhấn mạnh từng chữ
- “CÔ!!!” Cô ả đưa tay tát cô nhưng cô kịp thời né được
- “Đủ rồi! Cô đang chọc điên tôi đó!” Anh nắm chặt lấy tay cô khiến cô đau khê rên thành tiếng

11. Chương 11

- “Này! Anh đang làm đau em ấy đó!” Tư Vũ dùng lực đẩy mạnh Tạ Phong Lực đẩy mạnh khiến cô bị mất thăng bằng ngã về phía sau nhưng được anh đỡ kịp
- “Em không sao chứ?”
- “Em không sao! Mình về đi anh!” Cô kéo Tư Vũ quay đi
- “Đứng lại! Gọi anh em thân mật quá đấy!?”
- “Không liên quan đến ông!” Ánh mắt anh hằn lên tia máu, tức giận kéo cô đi
- “Này ông làm gì vậy?” Cô cố sức dẩy dựa nhưng vẫn không thoát ra được Cô quay lại lắc đầu lia lịa nhìn Tư Vũ hàm ý cô không muốn theo người đàn ông này Anh đẩy cô vào xe rồi lao nhanh về hướng Lâm gia Tư Vũ chạy theo nhưng liền bị Hắc Tiệp và Tần Hạo chặn lại, không cho anh ra khỏi cổng Còn cô ả Yến Nhi thì tức tối nhìn anh rời đi, ánh mắt căm giận nhìn theo đến khi xe anh khuất tầm nhìn

- _____

Lâm gia

Anh kéo cô vào phòng đẩy mạnh cô xuống giường, lực đẩy của anh quá mạnh khiến đầu cô có chút choáng váng chưa kịp hoàn hồn thì trên người cô chiếc đầm đã bị anh xé ra thành từng mảnh Cô phát hoảng:

- “Không! Đừng mà!!!”

Anh im lặng cởi hết quần áo trên người rồi lao vào cô như một con thú đói bất được mồi Cô vùng vẫy chống cự năn nỉ:

- “Đừng mà! Cha! Xin cha đó, dừng lại đi!!!”

- “Gọi tiếng cha rồi sao!? Nãy xưng ông tôi ghê gớm lắm!”

Cô khóc lóc van xin anh nhưng anh vẫn im lặng dùng chiếc lưỡi của mình liếm khắp cơ thể cô Tay anh xoa nắn đôi gò bồng căng tròn của cô Đôi môi bạc khoá chặt đôi môi anh đào mà nếm hết hương vị trong khoang miệng cô Tay anh di chuyển dần xuống dưới nâng hai chân cô lên Anh nói:

- “Tôi trước giờ không thích chia sẻ đồ chơi với người khác!”

Nói rồi anh đem cự long đã cương cứng của mình đâm vào hoa huyệt của cô Từng cơn đau nhói hiện lên, cô nhú mày

Thì ra anh chỉ xem cô là thứ đồ chơi!!!

Đau quá! Tim cô đau quá!!!

Cô yêu thầm anh năm năm rồi nhưng anh chỉ xem cô là đồ chơi!!! Nhếch môi cười, mắt cô vô hồn nhìn lên trần nhà mặc anh đang ra vào trong cơ thể cô

Nhận thấy người cô cứng đờ không một chút cảm xúc anh càng tức giận ra vào cô mãnh liệt hơn

Người phụ nữ này căm ghét mình đến vậy sao!?

Trong đầu chắc đang nhớ đến tên nam nhân kia! Đáng ghét!!!

Hoa huyệt khô ráo không chút dạo đầu khiến cơn đau cứ thế dồn dập lên người cô, cô đau nhú mày nhưng như vậy có là gì so với vết thương trái tim đang rỉ máu của cô Thấy mặt cô trắng bệch, anh có chút đau lòng nhưng nghĩ đến cô cùng tên nam nhân kia thân mật khiến lửa giận anh bùng lên Đến khi cả hai đều thắm mệt, anh mới dừng lại quay sang ôm cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi chìm vào giấc ngủ

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy không thấy anh, cô thở dài lết từng bước xuống giường Cầm điện thoại trên tay nhấn số gọi:

- “Tào Khê! Tổ tới nhà cậu được không?”

- “Được tổ đợi cậu”

- _____

Ba mươi phút sau

Tư Linh tới Tào gia, vừa vào cửa cô đã thấy Tào Khê đi ra. Cô liền khóc lớn chạy lại ôm chặt Tào Khê. Tào Khê đưa tay vuốt lưng cô an ủi rồi dịu cô ngồi xuống ghế sofa.

- “Tư Linh! Cậu sao vậy? Sắc mặt không được tốt lắm!” Tào Khê rót ly nước đưa cho cô.

- “Tào Khê! Tôi nói chuyện này cậu đừng nói ai biết nha.” Cô quay sang nắm lấy tay Tào Khê.

- “Được.”

Cô kể hết mọi chuyện từ đầu tới đuôi cho Tào Khê nghe. Nước mắt không kiềm được rơi xuống.

- “Cái gì! Cha nuôi đối xử với cậu như vậy sao!? Thôi Tư Linh đừng khóc!” Tào Khê ôm người Tư Linh dựa vào vai mình.

Lát sau, Tào Khê cầm điện thoại lên nhắn tin: “Lát nữa gặp” rồi vội tắt màn hình. Còn cô khóc đến mắt sưng húp mà ngủ lịm đi. Tào Khê kêu người làm đưa cô lên phòng mình. Lúc này một chiếc Lamborghini dừng ngay cổng, Tào Khê bước nhanh lên xe.

Trong xe, người cao cao tại thượng ngồi bên cạnh Tào Khê không ai khác chính là HẮC TIỆP.

Mấy hôm trước anh đã xin số điện thoại Tào Khê từ tay Tư Linh, sau đó tán cô những ba ngày nhưng cô vẫn chưa đồng ý. Lần đầu tiên ba mươi một năm trong đời anh chưa bị người phụ nữ nào từ chối ngoại trừ cô.

- “Em tìm anh có chuyện gì?” Anh nhìn cô âu yếm hỏi.

- “Chú chắc biết chuyện của chú Phong với Tư Linh!”

- “Anh biết! Con người Tạ Phong anh biết rõ! Anh nhìn thấy được anh ta yêu Tư Linh rất nhiều nhưng lòng thù hận đã che lấp lí trí nên anh ta không nhận ra tình cảm của mình!”

- “Hận!!! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tào Khê ngạc nhiên quay sang nhìn Hắc Tiệp.

- “Em tốt nhất đừng xen vào sẽ càng thêm rắc rối cho Tư Linh thôi!”

Tào Khê im lặng. Tuy cô mới mười bảy tuổi nhưng suy nghĩ lại rất chín chắn, cô biết được cái nào nên hỏi cái nào không nên hỏi. Hắc Tiệp liếc sang phía cô, tay nắm lấy tay cô. Anh biết cô đang rất lo cho Tư Linh, nhưng chuyện của họ anh không muốn nhúng sâu vào. Để họ tự giải quyết tự nhận ra tình cảm của nhau sẽ tốt hơn.

- “Mà này em đừng gọi anh là chú nữa, nghe già lắm”

- “Chắc anh trẻ Hơn ba mươi rồi”

- “Anh thích em xưng hô như vậy”

Cô bấu môi im lặng nhìn ra cửa sổ Hắc Tiệp đưa cô đi ăn, rồi đi dạo sau đó đưa cô về Tào gia

- _____

12. Chương 12

Sáng hôm sau, Tư Linh thức dậy, cơ thể đau nhức khiến cô không khỏi nhíu mày Nhìn xung quanh phòng thấy mọi thứ rất xa lạ Trên người quần áo đã được thay sạch sẽ

A!!! Hôm qua mình ngủ quên ở nhà Tào Khê!

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, theo ý thức cô nhìn sang thấy Tào Khê bưng một khay thức ăn

- “Cậu mau ăn sáng đi” Tào Khê cười nói bưng khay thức ăn để bên cạnh cô

- “Cảm ơn cậu”

- “Quần áo tớ”

- “À hôm qua tớ thay cho cậu Quần áo cậu tớ cho người giặt rồi lát nữa sẽ đem qua cho cậu”

- “”

- “Cậu thấy khoẻ chút nào chưa?”

- “Tớ không sao Cậu yên tâm”

- “Được vậy tớ xuống lầu Cậu ăn rồi nghỉ một chút đi” Tào Khê để khay thức ăn lại cho cô rồi đi xuống lầu

- _____

Bệnh viện An Vinh

- “Phi Yến! Tớ mang trái cây cho cậu nè” Tào Khê cầm giỏ trái cây để trên bàn

- “Chào” Phi Yến nhìn cô cười, tâm tình cũng tốt lên hẳn

- “Sắc mặt cậu đã đỡ hơn nhiều rồi này”

- “Tào Khê! Mấy ngày nay tớ suy nghĩ rất nhiều Dù sao đây cũng là do cha cậu ấy Cậu ấy không có lỗi thế mà tớ lại lại trách cậu ấy” Phi Yến nắm lấy tay cô nói

- “Phi Yến! Tư Linh rất lo cho cậu Cậu không biết đâu!? Vì chuyện của cậu mà cậu ấy và cha cậu ấy không nói chuyện với nhau mấy ngày rồi”

- “Tớ ”

- “Ngày mai tớ và Tư Linh tới thăm cậu”

- “Được! Cảm ơn cậu” Phi Yến mỉm cười nhìn cô

Cô bước lại bàn gọt trái cây cho Phi Yến Hai người nói chuyện vui vẻ đến tối cô tạm biệt Phi Yến đi về

- _____

Lâm gia

Tào Khê nhờ tài xế chở cô về biệt thự Cô tắm rửa sạch sẽ Bước xuống lầu cô bật tivi lên xem Ngồi đến mười hai giờ không thấy cha về cô ngáp vài tiếng liền đi lên lầu

Anh vừa từ công ty về liền đi lên phòng cô Mở cửa phòng, anh thấy một thân ảnh nhỏ bé nằm trên giường, cô mặc chiếc váy ngủ mỏng vô tình để lộ ra da thịt lúc ẩn lúc hiện Anh mở to mắt cố gắng kìm nén, từ từ bước lại bên cạnh cô Cô thể mà xoay người sang vô tình đập vào mắt anh là vòng một căng tròn của cô Anh nuốt nước bọt, cảm nhận hạ thân bên dưới đã bắt đầu cương cứng Anh nhếch mép cười:

Bé con lần này là em quyến rũ tôi!

Anh cởi hết quần áo nằm lên giường Đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt Cô nhũn mày, tay vô thức vùng vẫy Thấy cô vẫn ngủ anh dùng chiếc lưỡi càn quét khắp khoang miệng cô Tay bóp mạnh ngực cô Cảm thấy có vật xâm lấn cô liền mở mắt

Cha!!! Sao lại ở đây!?

Cô mở to mắt nhìn anh, anh cũng mở mắt nhìn cô, khoé miệng cong lên Cô vùng vẫy kịch liệt, cắn mạnh vào môi anh rướm máu nhưng anh không đau đớn gì ngược lại còn cảm thấy thích thú Cô thấy vậy càng chống cự mãnh liệt hơn Anh dùng tay kẹp chặt hai tay cô lại Môi anh từ từ di chuyển xuống đôi gò bồng đang nhấp nhô thưởng thức một cách ngon lành Tay kia thì xoa nắn bên còn lại Cả người cô tê dại khê rên thành tiếng:

- “A Ừm!”

Anh nhìn cô sau đó từ từ đưa cự long vào huyết đạo ấm nóng của cô, ra vào trong cô càng mãnh liệt hơn

- “A A A!”

Cả hai cùng triền miên trong hoan ái đến sáng hôm sau anh mới tha cho cô

- _____

Sáng cô thức dậy cả người mệt mỏi, quay lại thì thấy anh nằm bên cạnh ôm cô ngủ ngon lành

Tên cha này cả đêm qua hành hạ cô mấy hiệp Bây giờ cả người đau nhức không nhích chân nổi

Ngước nhìn đồng hồ đã bảy giờ hơn

Thôi chết!!! Trễ giờ rồi!

Mà giờ này đáng lẽ cha phải đi làm rồi chứ!?

Không nghĩ nhiều cô nhẹ nhàng nhấc tay anh ra khỏi eo, từ từ bước ra khỏi giường đi được vài bước hạ thân phía dưới liền đau nhức Cô cố gắng đi nhẹ nhất có thể vào phòng tắm đánh răng, rửa mặt rồi thay đồng phục chạy nhanh đến trường

Nghe tiếng đóng cửa anh liền mở mắt vừa hay có điện thoại gọi đến:

- “Nói!” Anh cất giọng ra lệnh cho nhân viên đầu dây bên kia

- “Tổng giám đốc mau đến công ty có chuyện gấp ạ!”

- “Được tôi đến ngay” Anh cúp máy, vệ sinh cá nhân xong thay y phục đi đến công ty

- _____

- “Tư Linh này! Chiều nay tớ thăm Phi Yến cậu đi chung nha!” Tào Khê đặt chai nước lên bàn cô

Cô ngẩng đầu nhìn Tào Khê có chút ngại:

- “Cậu ấy ghét tớ vậy, tớ đi chỉ mệt thêm thôi”

- “Cậu yên tâm! Không sao đâu! Đi nha nha”

Tào Khê năn nỉ cô không thể từ chối nên nhận lời

Ra về cô và Tào Khê có ghé mua cho Phi Yến một ít cháo cùng giỏ trái cây

Đứng ngay cửa phòng bệnh cô chợt khựng lại, tay nắm chặt lấy Tào Khê Tào Khê đưa tay trấn an cô rồi mở cửa

- “Chào” Phi Yến nghe tiếng cửa quay ra ngoài

Thấy cô chỉ dám cúi đầu đi sau Tào Khê Phi Yến liền ra hiệu với Tào Khê Hiểu ý Tào Khê đẩy cô lại bên giường mặt đối mặt với Phi Yến Cô không dám nhìn thẳng lảng tránh sang một bên, liếc nhìn Tào Khê trong đầu thầm trách:

Tào Khê cậu được lắm!

Tào Khê cười cười nhún vai Phi Yến thấy được màn vui trước mắt cũng bật cười thành tiếng:

- “Là tớ nói cậu ấy làm vậy! Cậu không trách chứ!?”

- “À! Không đâu!” Cô bất ngờ trước lời nói của Phi Yến

Phi Yến mỉm cười kéo cô ngồi bên giường mình:

- “Tư Linh! Chuyện này cậu không có lỗi Tớ xin lỗi Minh làm bạn lại nha”
- “Cậu chịu bỏ qua rồi sao!?”
- “Ừm”
- “Được chúng ta là bạn thân” Cô mỉm cười nắm lấy tay Phi Yến Cuối cùng cô và Phi Yến đã quay lại như trước

13. Chương 13

- “Ngày cậu ăn chút cháo còn uống thuốc” Tào Khê bưng cháo từ bàn lại cho Phi Yến Ăn được vài húp thì Tần Hạo từ ngoài vào, bên cạnh còn có ý tá
 - “Đến giờ uống thuốc rồi” Anh bước lại xoa đầu Phi Yến, ánh mắt dịu dàng nhìn cô Cô ngoan ngoãn uống thuốc rồi nhìn Tần Hạo mỉm cười
- Tư Linh nhìn mà há hốc mồm, tay kéo kéo áo Tào Khê:
- “Ngày này tớ thấy có gì đó không đúng!?”
 - “Cậu không biết rồi, mấy ngày nay là chú Tần Hạo chăm sóc Phi Yến mới chịu ăn uống đó”
 - “Thật hả!? Sao cậu biết?”
 - “Nói cậu nghe là Phi Yến kể đó”
 - “Nè có khi nào chú ấy để ý Phi Yến nhà ta không!?”
 - “Cũng có thể”
 - “E hèm Chăm sóc cho Phi Yến thật tốt Để bạn bệnh là không tốt đâu cho sau này!” Tần Hạo nghe được hai cô nói chuyện, sắc mặt từ dịu dàng trở nên nghiêm nghị quay sang dặn dò hai cô rồi ra khỏi phòng
 - “Nghe câu tớ cứ thấy ám muội sao ấy!?”
 - “Nè cậu thấy không? Mặt chú ấy đỏ kìa chắc là ngượng đó” Tào Khê khều khều vai cô

- “Nè hai cậu đừng nói bậy tở và chú ấy không có gì hết” Phi Yến cúi đầu lắc vai xấu hổ nói

Cô mỉm cười lắc đầu ngồi xuống bàn gọt trái cây, Tào Khê không nói nhiều phụ cô sắp trái cây lên đĩa bưng tới giường Phi Yến

- _____

- “Tôi muốn gặp anh Phong!” Yến Nhi ăn mặc gợi cảm tay khoanh trước ngực mặt vênh vảo nhìn cô thư ký

- “Xin lỗi cô có hẹn trước không ạ?” Cô thư ký đứng dậy liếc nhìn cô ả, ánh mắt lộ vài phần khinh bỉ cúi đầu chào

- “Tôi không có hẹn”

- “VẬY xin lỗi cô tôi không thể đưa cô vào gặp giám đốc”

- “Này cô biết tôi là ai không mà dám ngăn cản” Cô ả tức giận đập mạnh xuống bàn

- “Tôi không cô là ai? Tôi chỉ làm theo quy định Ai có hẹn trước mới được gặp giám đốc”

- “Cô!!!”

- “Để cô ta vào!” Anh từ trong phòng nói vọng ra

- “Mời! Giám đốc muốn gặp cô!” Cô thư ký đưa tay hướng vào phòng Tổng giám đốc

Cô ả đi qua liếc nhìn cô thư ký đầy tia khinh bỉ, mặt vênh vảo đi qua Mở cửa phòng anh cô ả chạy đến ngồi trên đùi anh, giọng nói lả lơi vang lên:

- “Mấy ngày nay anh không tới chỗ em có biết em nhớ anh lắm không!”

- “Sao có chuyện gì?” Anh chăm chú vào tập tài liệu được xếp sẵn trên bàn

- “Nghe nói anh chuẩn bị đi công tác ở Mỹ, có thể cho người ta theo không?” Cô ả nũng nịu dựa vào người anh

- “Được anh dẫn em theo” Anh nhếch mép cười Anh biết chắc chắn Đằng Minh phái cô ta theo giám sát chuyện anh đầu tư sang Mỹ

- _____

Anh đi công tác ở Mỹ Đã một tuần trôi qua cô chưa gặp anh Một mỗi cô lê từng bước xuống lầu ngồi vào bàn ăn Vú Đường bưng từ bếp ra một tô cháo cá cho cô Không hiểu sao vừa ngửi thấy mùi cá cô đã cảm thấy trong người buồn nôn khó chịu Cô không chịu nổi liền chạy ngay vào nhà vệ sinh

Oẹ Oẹ Oẹ!

- “Tiểu thư! Cô không sao chứ?” Vú Đường chạy vào nhà vệ sinh dùng tay vỗ vỗ lưng cô

- “Con không biết sao mấy bữa nay cứ cảm thấy mệt mỏi, tâm trạng lúc nào cũng cáu gắt, ngửi mùi tanh là con bị buồn nôn”

- “Tiểu thư! Có khi nào Tôi sẽ gọi điện cho cậu chủ” Vú Đường lấy điện thoại nhấn vào số cậu chủ gọi

- “Có chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng đầu dây bên kia vang lên Anh đang ở Mỹ vừa về khách sạn đã có điện thoại

- “Cậu chủ! Tiểu thư không được khỏe”

- “Vú cho người gọi Tần Hạo, tôi sẽ về liền” Nói rồi anh cúp máy

- “Việt Tân! Chuẩn bị trực thăng tôi muốn về Lâm gia”

Việt Tân cúi người sau đó đi ra khỏi phòng

- “Tạ Phong! Có chuyện gì sao lại gấp gấp như vậy?” Yến Nhi ngã vào lòng anh, ông ọ cơ thể khiến anh cảm thấy ghê tởm

- “Chuyện của tôi cô đừng hỏi nhiều” Anh đứng dậy với tay lấy áo khoác mặc vào người rồi đi ra khỏi

Cô ả đứng phía sau cảm phẫn, chắc tại vì chuyện cô con gái yêu của anh nên anh mới vội vàng vậy Mấy ngày nay ở bên anh chả thu được tin tức gì còn bị anh cự tuyệt ả ta giậm mạnh guốc xuống sàn rồi lẳng lặng theo sau

- _____

Hai tiếng sau anh về tới Lâm gia, thấy Tần Hạo vừa từ phòng cô ra anh lại hỏi:

- “Sao rồi? Cô ấy bị bệnh gì?”

- “Chả có gì chỉ là bảo bảo trong bụng cô ấy khiến cô trở thành như vậy” Tần Hạo đưa ánh mắt ẩn ý nhìn anh

- “Bảo bảo! Cô ấy có thai!?”

- “Đúng đã được hai tuần rồi”

Anh gạt đầu, phúi phúi tay ý đuổi khách Tần Hạo hiểu ý đưa tay vỗ vai anh lắc đầu rồi rời khỏi biệt thự

Anh mở cửa phòng cô bước vào thấy cô ngủ, đưa tay ra hiệu cho vú Đường lui xuống Trong phòng chỉ còn anh và cô, anh nhìn chăm chăm bụng cô ánh mắt lạnh lùng xen lẫn vài tia tàn ác

Cô chợt tỉnh giấc thấy anh đứng bên cạnh giường cô:

- “Cha! Con”

- “Phá bỏ cái thai”

- “Thai Con có thai rồi sao!? Không Không đứa bé là con con Con không phá!!!”

Tại sao? Đứa bé là con cô cũng là con anh sao anh nói bỏ là bỏ dễ dàng như vậy Anh không còn tính người sao!? Con mình cũng ra tay sao!?

- “Tôi nói phá là phá Cô không có tư cách mang thai con của tôi” Anh lạnh lùng liếc nhìn cô rồi rời khỏi phòng

Anh ghét cô tới vậy sao!? Cô đã làm gì chứ!? Cô đã có con với anh mà anh lại nhẫn tâm phá bỏ Cô khóc lóc ngã đầu vào thành giường

14. Chương 14

Sáng hôm sau, cô đang ngủ thì anh lôi cô dậy khiến cô giật mình tỉnh giấc:

- “Mau tới bệnh viện với tôi”

- “Ông bị điên à! Tôi không đi!” Cô biết anh đưa cô tới bệnh viện là để phá thai, cô đẩy mạnh anh lùi ra sau

- “Cô phải phá thai cho tôi” Anh tức giận nhìn cô Bước tới nắm tay cô kéo mạnh

- “Không tôi không đi! Tại sao ông tàn nhẫn như vậy nó là con ông mà!” Cô khóc lóc nói

- “Con tôi!? Ha Ha tôi không có con loại nghiệt chủng như nó!” Anh ghé sát tai cô nói Ánh mắt anh chứa đầy sự tàn nhẫn nhìn cô

Ánh mắt anh khiến cô sợ hãi Sao anh lại dùng ánh mắt đó nhìn cô!? Cô đã làm gì?

Cô cắn lấy tay anh, anh đau thả tay cô ra Cô lùi nhanh về sau, liếc mắt nhìn thấy ly nước để trên bàn bên cạnh giường Cô nhanh tay cầm lấy đập mạnh xuống sàn nhà, cầm lấy một mảnh thủy tinh vỡ kề ngay cổ mình:

- “Ông tránh xa tôi ra Ông tới gần tôi chết tại đây cho ông coi”

- “Cô! Được lắm! Cô chờ đó” Anh tức giận quay người mở cửa rồi đóng rầm cửa lại

Cô nói lỏng tay, ngã khụy xuống sàn nhà lạnh lẽo, tay cô bắt đầu chảy máu vì bị mảnh thủy tinh cửa vào Nước mắt cô ào ạt tuôn rơi

Sau ngày hôm đó cô bị anh nhốt trong phòng năm ngày không cho ra ngoài Cô tiêu tụy hẳn đi, sắc mặt xanh xao Cô đưa tay vuốt ve bụng mình cười mỉm

- “Con yêu! Mẹ sẽ bảo vệ con!”

Vú Đường mở cửa buồng vào cho cô một chén thuốc:

- “Tiểu thư! Đây Đây là thuốc dưỡng thai cô mau uống đi”

- “Cảm ơn”

- “Tiểu thư! Chén thuốc” Vú Đường đưa tay ngăn cô lại

- “Sao vậy? Chén thuốc này có vấn đề!”

- “Tiểu thư! Không có gì ạ” Vú Đường lưỡng lự

Cô cảm thấy kì lạ nhưng vẫn ngoan ngoãn uống

Một lúc sau, cô cảm thấy có gì đó không đúng, bụng cô càng lúc càng đau dữ dội hơn Cô quần quai đau đớn, ngã từ giường xuống sàn nhà:

- “Á Tiểu Tiểu thư chân cô!!!” Vú Đường hốt hoảng chạy lại đỡ cô

- “Á Á Máu Máu Con của con!” Cô nhìn xuống chân một đường máu dọc theo chân cô chảy xuống nền nhà

Vú Đường sợ hãi gọi cấp cứu đưa cô vào bệnh viện

Nghe Vú Đường gọi điện báo cô nhập viện, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng không hiện ra tia thương tiếc nào Anh vứt bỏ điều thuốc còn dang dở đi ra khỏi phòng chạy đến bệnh viện Vừa mở cửa phòng bệnh đập vào mắt anh là một cơ thể tiều tụy, ánh mắt cô vô hồn nhìn ra cửa sổ Nhìn thấy cô như vậy anh có chút đau lòng nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ cao ngạo:

- “Thế nào!?” Anh hai tay bỏ túi quần bước đến bên giường cô

- “Con tôi mất rồi ông hài lòng rồi chứ!!!” Cô đáp trả anh nhưng không thèm quay lại nhìn anh

- “Ha Ha Hài lòng! Rất hài lòng!” Anh tức giận dùng tay nắm chặt lấy cằm cô để cô đối diện với anh

Khuôn mặt tựa như thiên thần của cô nay đã được che bớt đi phần nào vì sự tiều tụy Làn da trắng hồng trở nên xanh xao hắc Trông cô bây giờ như một cái xác không hồn

Cô nhìn anh tựa như một người xa lạ, trống rỗng không cảm xúc

Anh đau lòng nhìn cô rồi chồm người định hôn lên môi cô nhưng cô né tránh, anh nhìn cô hồi lâu rồi buông cằm cô ra quay người rời đi Cô nhìn theo bóng lưng anh, nước mắt tuôn rơi

Vú Đường bên ngoài nhìn thấy anh rời khỏi, bà liếc nhìn trong phòng, ánh mắt đau lòng xen lẫn tội lỗi nhìn cô

Tiểu thư! Xin lỗi!

Cậu chủ nói nếu tôi không làm theo sẽ không để yên cho cô

Cậu chủ cho tôi hai lựa chọn, một là cho cô uống thuốc, hai là giết hai mẹ con cô Tôi là bất đắc dĩ

Xin cô tha thứ!

- _____

Phi Yến và Tào Khê biết được cô nằm viện nên hôm sau đã tới thăm cô May là cô được đưa vào bệnh viện An Vinh Tần Hạo đỡ Phi Yến ngồi dậy đưa cô sang phòng của Tư Linh Vừa bước tới cửa thì Hắc Tiệp và Tào Khê cũng vừa tới Hắc Tiệp đi tới mở cửa Nghe tiếng cô quay lại nhìn thấy bọn họ cô mỉm cười

- “Tư Linh! Đã đỡ hơn chút nào chưa? Cậu làm bọn tớ lo lắng đấy Cậu biết không tớ và Phi Yến vừa nghe cậu nhập viện liền tới thăm cậu” Tào Khê chạy lại bên cô, tay sờ trán, sờ mặt, sờ khắp người cô

- “Các cậu yên tâm tớ không sao” Cô cười nắm lấy tay Tào Khê

- “Cậu không sao là tốt rồi” Phi Yến nói

- “Tư Linh! Cậu sao lại nhập viện?” Tào Khê ghé sát tai cô hỏi Cô nhìn Tào Khê và Phi Yến

- “Tớ Tớ có thai”

- “Cái gì? Cậu có thai Đừng nói là của ” Tào Khê và Phi Yến ngạc nhiên

- “Đúng nhưng nó đã không còn” Cô nước mắt khóc oà lên Tào Khê ôm cô vào lòng

Chuyện của Tư Linh, Phi Yến đã nghe Tào Khê kể lại hết rồi nhưng không ngờ lại tới mức này

Hắc Tiệp và Tần Hạo đứng bên cạnh chỉ biết im lặng lắc đầu

Tạ Phong lần này cậu quá đáng rồi Bọn tớ không thể để cậu sai càng thêm sai

15. Chương 15

Khách sạn

Anh hôn ngẫu nhiên người phụ nữ bên dưới Trong đầu không ngừng nghĩ đến cô, càng nghĩ anh càng cảm thấy người phụ nữ mạnh hơn Cô ả vừa đau vừa cảm thấy kích thích rên thành tiếng

Tiếng rên của ả khiến anh cảm thấy kinh tởm, anh đẩy ả ta ra rồi nằm bên cạnh, anh thêm cảm giác được ở bên cô, được ôm cô ngủ Chỉ có cô mới thoả mãn được con thú trỗi dậy trong người anh

- “Tạ Phong! Sao lại dừng lại? Người ta đang muốn” Yến Nhi bất mãn chồm người qua ôm lấy anh

- “Không có hứng” Anh liếc nhìn ả ta khinh bỉ

Yến Nhi không nói gì chỉ nằm bên cạnh anh ả ta cắn môi bất mãn

- _____

Một tuần sau, Phi Yến được xuất viện

- “Phi Yến! Giờ em không có nơi để về hay tới nhà anh đi” Tần Hạo nắm tay cô nói

- “Đúng đó giờ cậu không có nơi nào để đi, cậu về nhà chú ấy ở đi tiện cho việc chăm sóc hơn” Tào Khê đang xếp đồ cho cô tiện miệng nói, mắt còn gian xảo liếc nhìn Tần Hạo

Tần Hạo hiểu được ý của cô liền mỉm cười đáp lại

- “Em ”

- “Không nói nhiều anh đưa em về”

- “Thôi được nhưng em muốn thăm một người” Cô đành chấp nhận về cùng anh, dù sao giờ cô không còn nơi nào để đi

Tần Hạo đưa cô tới một phòng vip đặc biệt Bên trong là một người phụ nữ trên người đầy dây nhợ, trên mặt gắn mặt nạ thở oxi, mắt nhắm nghiền Ngày nào cô cũng tới thăm người phụ nữ này:

- “Mẹ Mẹ nhất định phải khoẻ lại Ba mất rồi Con chỉ còn mẹ là người thân duy nhất Con yêu mẹ” Cô vừa nói tay đưa lên sờ luôn mặt bà

- “Ngaoan anh sẽ làm mọi cách để mẹ em tỉnh lại” Tần Hạo vuốt vai cô trấn an

Từ ngày nghe tin, ba cô lên cơn đau tim qua đời, mẹ cô vì quá đau buồn mà nghĩ quẩn nhảy từ trên lầu xuống Đã hơn một tuần mẹ cô vẫn chưa tỉnh lại

Cô rất sợ! Sợ mẹ cô lại bỏ cô mà đi!

Hức hức Ba ơi Mẹ ơi!

Cô nắm lấy tay bà, nước mắt không kìm được mà khóc lớn Anh đứng bên cô chỉ biết im lặng ôm lấy cô

- _____

Một tháng cô trong bệnh viện, anh không thèm tới thăm cô, chỉ có Vú Đường ngày ngày mang cháo cho cô Cũng may cô có Tào Khê và Phi Yến bầu bạn nên cũng đỡ chán

- “Vú ngày mai con được xuất viện!?” Cô nhìn vú Đường đang múc cháo cho cô

- “Dạ tiểu thư” Vú Đường nhìn cô mỉm cười

Rầm!!!

- “Anh hai!” Cô nhìn anh bất ngờ

- “Anh mới đi công tác một tháng ở Nga về nghe tin em nhập viện nên anh tới thăm em” Anh bước tới bên cạnh cô

- “Tiểu thư tôi về trước hai người từ từ nói chuyện” Vú Đường để tô cháo lại trên bàn rồi rời đi

- “Anh biết hết rồi Anh sẽ đưa em rời khỏi đây” Anh ngồi xuống giường tay nắm chặt tay cô

- “Em không đi!”

- “Tại sao!?”

- “Em có chuyện cần phải làm rõ”

- “Được anh không ép em nữa nhưng có chuyện gì em phải gọi cho anh Anh lo lắng”

Anh cầm lấy tô cháo trên bàn đút cho cô ăn rồi uống thuốc đến khi cô ngủ, anh mới rời khỏi bệnh viện

- _____

- “Anh!”

- “Kế hoạch sao rồi?”

- “Anh yên tâm một tháng nay anh ta lúc nào cũng bên cạnh em Rất nhanh kế hoạch của chúng ta sẽ thành công” Ắ dựa người vào ban công, tay cầm điện thoại, mắt nhìn ngắm xung quanh

- “Em làm tốt lắm Yến Nhi”

- “Điều nhờ anh chỉ bảo Đăng Minh Nếu kế hoạch thành công em có thể ở bên cạnh anh chứ!?” Ắ chậm rãi nói Ắ rất sợ khi kết thúc ắ không còn giá trị lợi dụng anh sẽ đuổi ắ đi

- “Có thể Cúp máy đi tránh cho anh ta nghi ngờ” Anh lạnh lùng nói

Tút tut tut!

Ắ cúp máy rồi mỉm cười hạnh phúc Ắ đâu biết rằng mọi hành động, lời nói của ắ anh trong thư phòng đều biết hết Một tháng trước anh đưa ắ về Lâm gia, gọi người chuẩn bị phòng cho ắ mà đặc biệt còn gắn thêm camera và máy nghe lén

- _____

Hôm sau, anh cho tài xế đến đón cô Vú Đường xếp hết đồ đạc cô cho vào túi Cô và vú về biệt thự thì liền nhìn thấy ắ ta chân vắt chéo đang ngồi xem tivi Cô cười khinh đang định đi lên lầu thì ắ kêu lên:

- “Ôi cô còn mặt mũi mà về à!”

- “Tại sao tôi không được về? Đây là nhà tôi”

- “Hừ Thứ con gái có chữa với cha của mình Người ngoài mà biết mặt mũi Lâm gia để đâu!” Ắ ta đứng dậy chống nạnh, mặt vênh vào nhìn cô

- “Ha Cô hơn tôi sao?” Cô lạnh lùng nhìn ắ Ắ á khẩu không nói gì

- “Bao giờ Lâm gia lại để thứ rác dơ này vào nhà! Thật dơ bẩn!” Cô không nhìn ắ đi một mạch lên lầu

Ắ ta đứng nhìn bóng lưng cô mà tức tối, tay nắm chặt nắm đấm, chân giậm mạnh gót xuống nền nhà

- _____

- “Ừm Hứm Anh qua chở em đi thăm Tư Linh” Tào Khê chân vắt chéo ngồi trên ghế sofa, cầm điện thoại ra lệnh cho Hắc Tiệp

- “Em để chiều đi được không? Anh đang làm việc”

- “Không chịu giờ em muốn đi” Cô nhõng nhẽo với anh

- “Được anh qua liền” Anh dễ dàng cô Cô cúp máy rồi bấm một số khác:

- “Phi Yến lát tớ ghé đón cậu và chú Tần Hạo nhé”

- “Được! Tớ chờ cậu” Phi Yến đáp

Cô cúp máy rồi ngồi cười Cô và anh yêu nhau đã một tháng rồi Lúc đầu cô không nghĩ sẽ quen người lớn hơn mình mười bốn tuổi nhưng vì anh theo đuổi quá với lại thấy anh cũng chân thành nên cô đồng ý Anh cương chiều cô, yêu thương cô chưa bao giờ nóng giận với cô nên cô rất hạnh phúc

Hai mươi phút sau, chiếc xe đã đậu trước cổng, Hắc Tiệp xuống xe mở cửa cho Tào Khê rồi anh ngồi vào xe lái xe tới biệt thự của Tần Hạo đón anh và Phi Yến

16. Chương 16

Giờ này anh đang đi làm, à ta thì đi shopping với đám bạn Chỉ còn mình cô ở nhà Cô không biết làm gì khác là ngồi xem tivi

Lát sau Hắc Tiệp chạy xe vào biệt thự Cô thấy xe liền chạy ra đón bọn họ

- “Cậu khỏe hơn chưa? Nay cậu mới sảy thai đừng đi lại lung tung” Tào Khê và Phi Yến kéo cô ngồi lại ghế sofa Hắc Tiệp và Tần Hạo thì ngồi bên cạnh

- “Tớ khỏe rồi À mà này Hai cậu có thể kêu hai ông chú qua kia ngồi được không? Cái ghế có chút xiu mà chen chi năm người” Mối cô dặt dặt nói

- “Hừm Hứm Phi Yến của tôi mới khỏe lại Tôi phải ở bên cô ấy hai bốn trên hai bốn Cậu qua kia ngồi đi” Tần Hạo đưa tay lên ho nhẹ

- “Tào Khê cũng cần tôi chăm sóc tôi ngồi xa cô ấy quá có chuyện gì cậu gánh nổi không!” Hắc Tiệp tay khoanh trước ngực, bắt chéo chân nói

Cô, Phi Yến, Tào Khê ngồi nghe mà buồn cười Hai ông này có cái ghế không mà cũng ngồi giành ngồi như con nít

- “Anh mau qua ghế kia ngồi đi” Tào Khê quay sang nhìn anh nói

- “Anh cũng vậy qua kia ngồi” Phi Yến nói

Hai người chỉ biết câm nín mà nghe theo Cô như thấy một màn vui trước mắt, tâm tình trở nên tốt hơn mà bật cười

Sau khi trò chuyện xong, cô ngỏ ý mời họ ở lại ăn cơm, đang giữa bữa thì anh về Phi Yến thấy anh thì người run lên cúi mặt xuống, tay cầm đũa đập mạnh xuống bàn khiến ai cũng nhìn cô Tần Hạo như hiểu ra điều gì liền đỡ Phi Yến ngồi dậy:

- “Xin lỗi hình như Phi Yến không được khỏe Xin phép chúng tôi về trước” Anh đưa Phi Yến ra xe Hắc Tiệp và Tào Khê cũng đi theo:

- “Xin lỗi chúng tôi về trước Bữa sau chúng tôi sẽ bù”

Khi tiếng xe đã rời đi xa, anh mới từng bước đi lại bàn ăn Cô lạnh lùng vẫn tiếp tục ăn không thèm để ý đến anh Anh nhìn cô chăm chăm hỏi:

- “Đã khỏe hơn chưa?”

- “Tôi khỏe hay không cần ông quan tâm sao!? Đi mà quan tâm tình nhân bé bỏng của ông kìa”

Anh tức giận đi lại nắm chặt cầm cô:

- “Cứng miệng lắm Chắc cô khỏe rồi chứ gì!?”

- “Ừm Đây Ông thả tôi xuống” Anh cắn môi cô rồi khiêng cô lên lầu

- “Tối nay tôi cho cô khỏi lết xuống giường”

Anh ném mạnh cô xuống giường, tay cởi từng cúc áo trên người Giờ phút này anh không thể kìm chế được nữa Một tháng không muốn cô khiến anh phát điên Mặc dù anh đã tìm phụ nữ phát tiết nhưng họ không

thể thỏa mãn được anh Anh lao vào cô như con thú đói Cô sợ hãi lùi lại anh liền kéo mạnh cô khiến cô nằm dưới thân anh Anh xé toang quần áo trên người cô Cô khóc lóc năn nỉ anh, anh không màng tới cô mà dùng cự long đi vào trong cô

Đêm đó, cô và anh lại lần nữa giao hợp Anh hành hạ cô mấy hiệp, tới sáng mới cho cô ngủ

- _____

Sáng hôm sau, cô ngủ tới mười hai giờ trưa mới dậy, trên người cô toàn thân là dấu vết hoan ái tới hôm qua anh để lại, cô lết tằm thân mệt mỏi đi xuống lầu thấy ả đang ăn trưa, anh thì đi làm Cô thở dài đi tới ngồi vào bàn ăn Ắ nhìn thấy cô liền nhăn mặt khó chịu:

- “Đêm qua cô đặc ý lắm nhỉ!”

- “Cô có vẻ không vui nhỉ!?” Cô vẫn tiếp tục ăn

- “Hừ Cô Cô đừng nghĩ quyến rũ anh ấy là sẽ vào được Lâm gia” Ắ tức giận chỉ thẳng mặt cô

- “Chẳng phải tôi đang ở Lâm gia hợp Pháp sao!? Chỉ có cô đang ở nhờ nhà tôi Nên biết thân biết phận một chút”

- “Cô Cô sớm muộn anh ấy cũng đuổi cô ra khỏi Lâm gia thôi” Ắ tức giận quay người bỏ đi

Cô nhìn ả lắc đầu tiếp tục ăn

- _____

Tối đó cô nằm trong phòng, mắt nhìn ra cửa sổ, đầu cô dần hiện lên hình ảnh đứa bé còn nguyên dây rốn đang nằm ngủ trong bụng mẹ, bất giác cô đưa tay rồi rứt tay lại, nước mắt cô không tự chủ tuôn rơi:

Con ơi! Tha lỗi cho mẹ! Kiếp này mẹ không bảo vệ được con!

Từ ngày sảy thai đêm nào cô cũng mơ thấy đứa bé Nó tới gặp cô, trách cô sao lại sợ ý để bị sảy thai, trách cô sao lại không cố gắng bảo vệ nó

Hức Hức Hức!

Cô khóc cả đêm đến khi mắt sưng húp lên cô mới ngừng khóc

Đêm nay, cô không ngủ được nên đi vòng vòng xung quanh Càng đi bất chợt cô dừng lại trước một căn phòng Hình như trước đây cô nghe Vú Đường nói đây là phòng cấm, chưa ai dám bước vào Cô tò mò nên mở cửa, đây là phòng ngủ nhưng sao cô cứ cảm thấy nó âm u thế nào như là lâu lắm rồi chưa có người ở Cô đi khắp xung quanh phòng chợt nhìn thấy một tấm ảnh cưới treo đầu giường Người phụ nữ trong hình mang vẻ đẹp dịu dàng, nụ cười hiền hậu ôm lấy người đàn ông có nét hao hao giống anh Cô nhìn chăm chú vào tấm hình mà không để ý đến tiếng mở cửa:

- “AI CHO PHÉP CÔ VÀO PHÒNG BA MẸ TÔI!” Anh tức giận lớn tiếng

- “Tôi Tôi” Cô giật mình quay sang hướng tiếng phát ra

- “Tôi chưa cho phép sao cô dám” Anh tiến lại gần, tay nắm chặt tay cô

Anh dùng lực mạnh nắm tay cô khiến cô đau Cô nhúu mày vùng vẫy cố thoát khỏi anh

- “Ông Buông tôi ra”

Anh không để ý đến lời nói của cô kéo cô đi xuống phía tầng hầm Cô thấy vậy liền càng sợ hãi hơn Tới tầng hầm anh ném mạnh cô xuống sàn nhà, sau đó trối đứng cô vào cột sắt Cô cố gắng vùng vẫy van xin anh nhưng anh không màng Anh dùng dây xích da quất tới tấp vào người cô

17. Chương 17

Đau! Cô đau! Cô cắn răng chịu đựng anh càng quất mạnh hơn

- “Kêu lên đi Ha Ha Kêu lên đi”

- “Ôn Ông s sao lại đối xử với tôi như vậy!?” Cô yếu ớt lên tiếng

- “Đây là hậu quả cô phải gánh do ba mẹ cô gây ra!” Anh tà ác nhìn cô

- “Ba mẹ tôi đã làm gì anh?”

- “Cô còn hỏi sao!? Nếu không có mẹ cô thì mẹ tôi đâu có chết Là mẹ cô dụ dỗ ba tôi khiến mẹ tôi đau buồn mà tự tử Là mẹ cô và ba cô âm mưu hại ba tôi rồi dàn dựng thành một vụ tai nạn sau đó ôm tiền bỏ trốn Tôi đã mất hai năm để tìm ra bọn họ khiến bọn họ sống không bằng chết Ha Ha Tôi phải khiến cô chịu nỗi đau mất đi người thân là như thế nào!!!” Anh càng nói càng quất mạnh vào người cô hơn

Cô nghe mà không tin vào mắt mình!!!

Tại sao!? Tại sao!? Là ba mẹ cô đã hại chết ba mẹ anh Nhưng anh cũng đã khiến ba mẹ cô chết dở sống dở Anh vẫn chưa hài lòng sao!? Sao lại đối với cô như vậy!?

Cô chịu đựng đau đớn mặc anh đánh vẫn không la lên, khắp người cô vết thương đã rỉ máu thấm ướt váy ngủ nhưng anh vẫn không dừng lại Đến khi cô ngất đi anh mới ngừng đánh, anh quăng mạnh roi xuống sàn để mặc cô mà bỏ đi

- _____

Sáng hôm sau, anh gọi Vú Đường mang thức ăn xuống cho cô, dặn vú không được cởi trói cho cô rồi anh mới đi làm Vú Đường mang thức ăn xuống cho cô thấy cảnh trước mắt mà không khỏi đau lòng

Tiểu thư! Sao cô phải chịu khổ như vậy!?

- “Tiểu thư! Tôi đem thức ăn xuống cho cô rồi! Để tôi đút cho cô” Vú Đường đưa tay sờ mặt cô, vú lay nhẹ cô dậy vì sợ đụng tới vết thương của cô

Cô mở đôi mắt yếu ớt, tay bị trói cả đêm cộng với cơ thể chẳng chịt vết thương vì bị anh đánh mà đau nhức không ngừng

Vú Đường đút cho cô ăn xong, lau miệng, lau mặt cho cô rồi mới rời đi

Sau ngày hôm đó, anh nhốt cô dưới tầng hầm Đêm nào cũng phát tiết trên người cô Cô cắn răng chịu đựng cũng không van xin anh, anh càng thô bạo ra vào trong cô hơn Cô chống cự anh đánh cô, cô khóc anh kéo lê tóc cô đập đầu cô xuống sàn nhà khiến đầu cô bầm tím

Cô rất đau!

Anh không thèm quan tâm mà bỏ mặc cô nằm co ro dưới sàn nhà lạnh lẽo

Đau đớn nhất là anh biết cô yêu anh nhưng anh chà đạp tình cảm của cô, ép cô phải xem cảnh anh và ả phát tiết trong phòng cô

Cô không muốn nhìn anh liền dùng nước đá lạnh tạt vào người cô, quất cô mấy roi Cô lạnh, cả người đau nhức cố gắng nhắc cơ thể ngồi dậy, mắt nhìn anh mà không cảm lòng mở miệng:

- “Anh có thể trả lời em một câu không?”

- “Nói!”

- “Anh đã từng yêu em chưa?” Nước mắt từ từ rơi xuống Dù biết trước câu trả lời nhưng cô vẫn muốn anh chính miệng nói ra

- “Cô! Chỉ là công cụ để tôi trả thù!” Anh nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng cùng vài tia khinh bỉ rồi xoay người bỏ đi

Đau!!! Trái tim cô như bị một nhát dao đâm vào khiến nó rất đau

Tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy?

Ông để cô gặp anh, khiến cô yêu anh Mà anh chỉ xem cô như món đồ chơi Ánh mắt tuyệt vọng đau thương, khoé môi không tự chủ được nở nụ cười

Thật ngu ngốc! Cô lại đi yêu một kẻ hận mình đến tận xương tủy

Mới đó đã qua hai tháng, cô gái xinh đẹp ngày nào giờ đã tiều tụy đi hẳn không còn chút sức Như thường lệ, vú Đường đem đồ ăn xuống cho cô, thấy cô vẫn ngủ liền lay nhẹ cô dậy nhưng mắt cô không có dấu hiệu mở ra Cảm giác có gì đó không ổn, vú hoảng sợ liền chạy lên nhà nhân lúc không có ai đưa cô vào bệnh viện

- _____

Bệnh viện An Vinh

Tần Hạo khám cho cô xong thở dài kêu vú Đường tới phòng anh nói chuyện:

- “Cô ấy đã có thai một tháng cần cho cô ấy ăn nhiều đồ bổ để dưỡng thai”

- “Cái gì? Có thai!?” Vú Đường bất ngờ

- “Đúng vậy vì trước đây cô ấy đã từng sảy thai nên tôi khuyên bà chăm sóc cô ấy kĩ hơn, tránh sảy thai lần nữa sẽ dẫn đến việc mất khả năng sinh con”

- “Vâng! Tôi biết rồi thưa bác sĩ” Vú Đường cúi chào rồi ra khỏi phòng

Mở cửa bước vào, nhìn thấy cô vẫn nhắm mắt nằm trên giường, bà đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô:

- “Sao đời con lại khổ thế này!?”

- “Vú Đây là đâu?” Cô khẽ mở mắt nhìn vú Đường rồi nhìn cảnh vật xung quanh
- “Tiểu thư! Nãy cô ngất xỉu nên tôi đưa cô vào bệnh viện”
- “Có chuyện gì sao Vú?” Cô thấy vú Đường định nói gì đó nhưng lại ngừng
- “Tiểu Tiểu thư Cô có thai rồi”
- “Có thai!?” Cô bất ngờ trừng mắt nhìn Vú
- “Phải! Thai đã một tháng Bác sĩ còn nói nếu lần này mà mà sảy cô sẽ mất mất khả năng sinh con”

Cô im lặng nhìn lên trần nhà Cô đã có thai! Con của cô và anh!

18. Chương 18

Liệu anh biết có bắt cô phá thai không?

Không! Cô đã mất đi đứa con đầu Cô phải bảo vệ cái thai này!

Cô quay sang chồm dậy nắm lấy tay vú:

- “Vú! Con muốn rời khỏi đây Anh ta mà biết sẽ giết con con mất!”
- “Tiểu thư! Tôi” Vú nắm chặt lấy tay cô
- “Con xin vú giúp con rời khỏi nơi này” Cô khóc lóc năn nỉ vú
- “Được rồi! Tiểu thư Tôi có chuyện muốn nói Thật ra chén thuốc lần trước là cậu chủ đưa cho tôi Đó không phải thuốc dưỡng thai mà là thuốc phá phá thai” Vú ấp úng nói nhỏ

Cô nghe như tiếng sét ngang tai Bất lực dựa vào tường

Thì ra lần trước cô không phải vô tình bị sảy thai mà là anh anh làm cô sảy thai

Sao anh lại độc ác đến vậy!? Sao lại không tha cho con cô!?

Cô ghen ngào khóc, trong đầu nghĩ tới đứa con đầu của cô

Một lúc sau, cô ngừng khóc, cô mượn điện thoại của vú Đường bấm dãy số gọi:

- “Alo”

- “Anh hai! Mau tới đón em Ở bệnh viện An Vinh”

- “Được anh tới liền”

Cô cúp máy rồi mặc áo y tá mà vú Đường đã lấy trộm trong phòng cất giữ của bệnh viện vào người rồi vội chạy ra khỏi bệnh viện

Năm phút sau, chiếc xe của Lợi Tư Vũ đã đậu trước cổng bệnh viện Cô liền leo lên xe rồi đi

- _____

Vú Đường về lại biệt thự, trên tay cầm giỏ đồ ăn, giả vờ như vừa đi mua đồ về Hên là lúc bà đưa cô đi là tầm trưa nên người làm đều đi nghỉ hết, ả thì nằm trong phòng Đến chiều tối, anh đi làm về, mệt mỏi ngã người xuống ghế sofa, tay ném bữa áo vest sang một bên

- “Anh về rồi” ả thấy anh liền vui mừng chạy lại ngồi bên anh, tay không nhẽo ôm lấy anh Anh mặc cho ả ôm không thèm quan tâm

- “Cô ấy ăn chưa?” Anh day day thái dương tiện miệng hỏi vú Đường đang bưng thức ăn trong bếp

- “Tiểu thư ăn rồi giờ đang ngủ ạ” Nghe anh hỏi tay bà bưng thức ăn hơi dừng lại nhưng nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh trả lời anh

Anh chỉ “ừ” một tiếng rồi cùng ả đi lên phòng thay quần áo

Đến tối, người làm đi nghỉ hết, anh giải quyết xong công việc, thở dài dựa lưng vào ghế, tay để sau ót cổ định xoay đầu vài cái mệt mỏi Anh đóng máy tính lại đi ra khỏi thư phòng Đi xuống tầng hầm, anh mở cửa, hiện ra trước anh một căn phòng trống, mặt anh biến sắc, mắt đảo nhanh xung quanh đã xác định không có bóng dáng của cô Anh mới tức giận kêu lớn:

- “Người đâu!!!”

- “Dạ thưa cậu chủ!” Tất cả người làm ngáp lên ngáp xuống, trên người còn mặc đồ ngủ nghe tiếng liền

chạy tới chỗ anh, nhìn thấy anh một mặt đen xì liền sợ hãi cúi mặt xuống đất

- “Cô ấy đâu!?” Anh nhìn đám người làm

- “Dạ Dạ cậu chủ chúng tôi không biết” Đám người làm run cầm cập, nhỏ giọng nói

- “Chuyện gì vậy?” Ắ ta dụi dụi mắt đi lại bên cạnh anh

- “Đáng chết! Các người mắt mũi để đâu vậy hả!? Cả một đám người mà cô ấy biến mất lại không biết Vú Đường có phải hồi chiều bà đem thức ăn cho cô ấy đúng không!?” Anh quay sang phía vú Đường gặng hỏi

- “Ồ Dạ” Nghe anh hỏi đột ngột bà có hơi giật mình nhưng cố lấy lại bình tĩnh trả lời anh

- “Vậy cô đi đâu sao bà lại không biết!? Có phải bà đưa cô ấy đi trốn” Anh trừng mắt nhìn vú Đường dò xét

- “Tôi thật sự không biết thưa cậu chủ” Bà vẫn bình tĩnh cúi người trả lời

- “Tất cả nhanh chóng đi tìm cô ấy cho tôi” Anh lớn giọng ra lệnh Anh hất tay ắ ta cầm điện thoại nhấn gọi:

- “Hắc Tiệp! Tập hợp người của cậu trong vòng năm phút có mặt ở nhà tôi” Anh nhanh chóng cúp điện thoại không kịp để người ở đầu dây bên kia nửa lời phản kháng Anh đi nhanh vào phòng thay quần áo

Ắ ta thấy anh tức tốc tìm cô căm ghét, trong lòng thâm rửa cô

Năm phút sau hơn hai mươi chiếc xe hơi đậu trước cổng Lâm gia

- “Tạ Phong! Có chuyện gì gấp mà đêm khuya cậu gọi tớ” Hắc Tiệp làm biếng ngồi dựa vào ghế sofa, chân vắt chéo

- “Tư Linh mất tích rồi!”

- “Cái gì!?” Hắc Tiệp mắt mở to nhìn anh

- “Cậu lập tức cho người tìm cô ấy Có lục tung khắp thành phố cũng phải tìm cho bằng được cô ấy”

- “Các người mau đi tìm Tìm không được tôi chặt chân hết!” Hắc Tiệp ra lệnh Đám đàn em sợ hãi tuân lệnh

Hắc Tiệp ngồi vào ghế lái, anh cũng vội mở cửa xe ngồi bên cạnh:

- “Rồ ga hết cỡ cho tôi!”

Hắc Tiệp gật đầu rồi nhanh chóng lái xe ra khỏi biệt thự

- _____

Còn cô sau khi leo lên xe Lợi Tư Vũ rời khỏi bệnh viện

- “Giờ em qua nhà anh đi”

- “Không được! Em qua nhà anh, anh ta mà biết sẽ không để yên cho gia đình anh Em không muốn vì em mà anh gặp chuyện gì!”

- “Anh không sợ Em là em gái anh, anh phải bảo vệ em”

- “Anh hãy đưa em ra nước ngoài đi Em không muốn ở thành phố này thêm một phút nào nữa” Cô nói, tay không tự chủ xoa xoa bụng

Con! Mẹ sẽ đưa con rời khỏi người đàn ông đó càng xa càng tốt

- “Được anh có một người bạn bên Pháp Đây là số điện thoại Qua đó em gọi cô ấy, cô ấy sẽ ra sân bay đón em” Anh lấy danh thiếp đưa cho cô

Chiều hôm đó, anh lo hết mọi thủ tục cho cô, đưa cô ra sân bay, anh đưa cho cô một chiếc điện thoại mới đã lưu sẵn số anh vì chiếc điện thoại cũ của cô đã bị người đàn ông đó tịch thu Anh không quên dặn dò cô vài thứ mới yên tâm để cô đi

Trước khi bay, cô nhìn ngắm xung quanh Rồi lạnh lùng bước lên bậc thang máy bay

Cô sẽ rời xa nơi này! Rời xa cái nơi chứa bao đau khổ này!

Từ giờ cái tên THẨM TƯ LINH sẽ không còn xuất hiện nữa

19. Chương 19

Win club

Anh cầm rượu uống liền mấy ly Khuôn mặt đã ửng đỏ vì say

- “Phong! Cậu yêu Tư Linh tại sao phải tự làm khổ hai người” Hắc Tiệp ngồi bên cạnh anh chậm chậm điều thuốc

- “Cậu đừng nói vậy! Tổ đối với người phụ nữ đó chỉ có thù hận”

Oan oan tương báo bao giờ mới dứt Hắc Tiệp hết cách với anh Thù hận đã ngấm sâu vào người anh khiến anh không còn tỉnh táo

Anh cứ thế uống hết chai này đến chai khác Cả người say mềm không còn chút sức, miệng anh liên tục gọi tên cô Hắc Tiệp kêu đám đàn em dìu anh ra xe chở về

- _____

Lâm gia

- “Tạ Phong! Anh về rồi Anh uống rượu sao!” Á ta thấy anh vui mừng chạy lại bên anh

Hắc Tiệp giao anh cho Á Á đỡ anh lên phòng, cởi áo cho anh, tay Á tham lam vuốt ve vòm ngực săn chắc Anh bắt lấy tay Á, miệng gọi: “Tư Linh!” khiến mặt Á biến sắc từ vui vẻ hoá giận dữ

Khốn kiếp! Cô ta đi rồi anh vẫn còn nhớ cô ta

Không! Kế hoạch sắp thành công! Không thể để cô ta phá đám

Cô phải bắt lấy cơ hội này trở thành Lâm phu nhân

Sáng hôm sau, anh tỉnh dậy, đầu đau nhức, tay anh xoa xoa hai bên thái dương Nhíu mày nhìn người phụ nữ trần như nhộng nằm bên cạnh:

- “Sao cô ở đây?”

- “Anh quên à Hôm qua anh hành người ta tới mấy hiệp không chịu buông” Á lấy tay dụi dụi mắt, miệng chu ra

- “Cút! Sau này không được vào căn phòng này”

- “Anh” Ắ ửy khuất nhìn anh rồi đứng dậy mặc lại váy ngủ Bực tức giậm chân một cái rồi ra khỏi phòng

Anh dựa lưng vào thành giường nhìn màn hình điện thoại của cô, tay vuốt ve tấm hình cô chụp hôm sinh nhật Trong tấm hình cô cười rất hạnh phúc

Đã bao lâu rồi anh chưa thấy cô cười tươi như vậy!!!

Tư Linh! Anh nhất định sẽ tìm được em!

- _____

Bốn năm sau

- “Mami! Con muốn ăn kem” Một bé gái kháu khỉnh mặc váy hồng, nước da trắng, đôi mắt to với lông mi cong vút đang chu chu cái miệng đỏ hồng

- “Ly nhi ngoan mami mua kem cho con” Một người phụ nữ mặc áo ống caro xanh lộ ra làn da trắng mịn kết hợp với chiếc quần kaki đen cạp cao ôm sát chân khoe trọn đôi chân thon dài Trang phục giúp tôn tối đa lợi thế ba vòng hoàn mỹ của cô Cô vừa xuống máy bay liền tới bế bé gái, tay nựng nựng má

- “Ly nhi! Con vừa xuống sân bay đã đòi ăn kem” Một người phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc váy đỏ lụa ngang đầu gối, mắt đeo kính râm đi tới chỗ cô

- “Con thèm kem mà dì Rania với lâu rồi con chưa ăn kem!” Ly Ly nựng nịu nhìn Rania

- “Lâu! Mới bốn tiếng không ăn là lâu hả!? Con đừng giở trò đó với dì không có tác dụng!” Rania nói, tay đưa trước mặt bé gái

- “Thôi chị Rania để em mua kem cho nó”

- “Marie cô chiều nó quá rồi! Cô cho nó ăn nhiều quá sẽ bị viêm họng đó”

- “Em chỉ cho nó ăn lần này thôi” Cô cười cười với Rania rồi bế bé gái qua quầy kem

Bọn họ vừa ra khỏi sân bay thì Lợi Tư Vũ liền chạy tới

- “Tư Linh mừng em về nhà”
- “Này chào mừng có em anh thôi à Còn tôi đâu!?” Rania hờn dỗi nhìn anh
- “Chào mừng cả cô và cháu tôi nữa chứ!” Anh cười cười xách hành lí ra xe
- “Mami! Chú đó là ai vậy?” Ly Ly gục đầu vào cổ cô hỏi
- “Cậu con đây Từ giờ con phải nghe lời cậu nghe chưa?” Cô nhéo má bé gái
- “Dạ cậu thiệt đẹp trai Con thích thích”
- “Tư Linh! Em quyết định về đây luôn hả!?” Anh vừa lái xe vừa hỏi cô
- “Ừm em định mở chi nhánh sẵn về đây quản lí luôn Với lại anh có thể gọi em là Marie” Cứ mỗi lần cô nghe cái tên “Tư Linh” đầu sẽ hiện lên hình ảnh của quá khứ
- “Ừm Thế bên Pháp ai quản lý?”
- “Đương nhiên là tôi Hối thừa!” Rania chân vắt chéo, khoanh tay trước ngực nhìn anh
- “Tôi chỉ hỏi thế thôi” Anh nhún vai tiếp tục lái xe Rania cũng không thềm nói anh nữa Cô quay sang nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ

Cô ngồi bên cạnh chỉ biết nhìn hai người, cười Tay vỗ vỗ lưng bé gái đang ngủ say trong lòng

Bốn năm nay, cô ở Pháp cũng may có Rania giúp đỡ cho cô chỗ ở Sau khi sinh con, cô vừa làm vừa nuôi con Cô học thêm lớp may vá hai năm và mượn Rania một số vốn mở một cửa hàng vá, tự cô thiết kế tự may tự bán Không ngờ lại được nhiều người ủng hộ, giới thiệu khách hàng cho cô, dần dần các nhãn hiệu mời cô thiết kế trang phục độc quyền Chẳng mấy chốc sau một năm cô đã tạo cho mình một thương hiệu, trở thành nhà thiết kế trẻ nổi tiếng nhưng vì sợ anh sẽ điều tra ra tung tích của cô, biết chuyện đứa bé nên cô không lộ mặt Những lần có báo chí, Rania đều thay cô gặp mặt Cuộc sống dần ổn định hơn cô quyết định về đây mở thêm chi nhánh

20. Chương 20

Lợi Tư Vũ lái xe chở họ về biệt thự của anh Anh chạy thẳng vào cổng Cô và Rania nhìn ngấm xung quanh không khỏi trầm trồ khen trong lòng Căn biệt thự rất to chỉ thua Lâm gia một chút, được thiết kế theo phong cách châu Âu với gam màu chủ đạo là đen- trắng Bao bọc quanh biệt thự là cây xanh, ở giữa là lối

dẫn ra cổng Nếu như đi bộ từ đây chắc tầm hai mươi phút mới ra được tới cổng Đi vào sâu hơn là bể bơi kiểu uốn lượn dài hai mươi mét ở sau nhà

- “Biệt thự anh đây sao? Không tệ” Rania bước xuống xe, tay khoanh trước ngực, đầu gật nhẹ hai cái

- “Thăm mĩ của tôi không thua cô đâu!” Anh gọi người khiêng hành lý xuống xe đưa vào nhà

Rania không thèm quan tâm đi thẳng vào nhà như thể cô là chủ căn biệt thự này vậy

Cô cũng bế bé gái xuống xe đi vào nhà, tay vuốt vuốt lưng đứa bé còn đang ngủ

Anh cho người dọn phòng, đưa hành lý và dẫn cô về phòng Cô bế đứa bé đặt nhẹ nhàng xuống giường đắp chăn rồi tắm rửa thay quần áo đi xuống nhà

- “Này chừng nào cô về Hà Gia?” Anh nấu ăn trong bếp nói vọng ra

- “Sao! Chưa gì muốn đuổi tôi à!” Rania chân vắt chéo Tay cầm điều khiển bấm đại vài kênh

- “Đâu có tôi chỉ tiện miệng hỏi Cô lâu rồi chưa về thăm ngoại mà”

- “Hai người nói chuyện gì mà vui vậy?” Cô vừa bước xuống lầu đã tiếng nói chuyện xì xào

- “Vui cái đầu em đấy Anh ta muốn đuổi chị kìa”

- “Chị anh hai chỉ hỏi thăm thôi mà” Cô cười cười lại ngồi bên cạnh Rania

- “Thấy em gái tôi mới nhỏ đã hiểu chuyện rồi” Anh vừa xào đồ ăn vừa nói

- “Anh hai! Em hai mươi mốt tuổi có phải nhỏ đâu!” Cô bĩu môi nói

- “Đấy em coi anh em đi Chưa gì hết chị mới về đây đã muốn đấu khẩu với chị rồi”

- “Ai thèm đấu khẩu với cô”

- “Anh đó! Thấy ghét!”

- “Ghét của nào trời trao của đó đấy” Cô buồn cười nói chen vào

- “Ai chịu gả cho anh ta chứ!?” Rania ngượng ngùng quay mặt vào màn hình TV

Anh chỉ mỉm cười không nói gì Thật ra anh thích thầm cô từ khi anh còn du học ở Pháp Anh thích cảm giác trêu chọc cô mỗi ngày nhưng vì anh phải về nước nắm giữ Lợi Thị nên không thể ở bên cạnh cô 8 năm rồi không gặp, cô càng trở nên xinh đẹp, quyến rũ hơn không còn con nít như xưa

- “Bữa ăn đã sẵn sàng!” Anh từ nhà bếp gọi lớn

Cô lên phòng đánh thức bé con dậy rồi cùng xuống bếp ngồi vào bàn ăn Rania cũng ngồi ngay ngắn xuống ghế

- “Người làm đâu? Sao anh tự vào bếp” Cô tò mò hỏi

- “Anh cho họ nghỉ rồi Hôm nay em gái anh về anh muốn tự tay vào bếp” Anh bưng hai đĩa thức ăn đặt nhẹ nhàng xuống bàn

- “Tư À không Marie em không định nói chuyện đứa bé cho anh ta sao?” Anh nhỏ giọng hỏi bên tai cô

- “Em không muốn!”

- “Nhưng sớm muộn gì anh ta cũng biết”

- “Đến lúc đó tính Giờ em chỉ muốn chăm sóc tốt cho con em” Mắt cô híp lại, lạnh lùng nói, tay cắt thức ăn cho vào miệng

- “Mami! Con muốn đi chơi Ở nhà chán quá!” Ly Ly không nhéo dựa vào cô

- “Ly nhi ngoan ăn xong rồi chiều mami dẫn con đi chơi”

- “Dạ” Bé gái vui mừng cười tươi

Chiều tối

- “Em xong chưa?” Anh và Rania ngồi ghế sofa đợi cô

- “Đợi chút em đang thay đồ cho con”

- “Phụ nữ thiệt là lè mề” Anh nói nhỏ

- “Này! Anh không biết phụ nữ ra đường là phải chỉnh chu à, đâu có qua loa như đàn ông các anh Rồi còn phải thay đồ cho con, chuẩn bị các thứ Anh không hiểu gì hết”

- “Không hiểu Hay là cô để cho tôi một đứa đi rồi tôi sẽ hiểu” Anh kề mặt gần sát mặt cô, dụi dụi mắt trên đầu nhìn cô Cô bất ngờ không kịp phản ứng

- “Xong rồi Đi” Cô nắm tay bé gái đi xuống lầu liền thấy cảnh mờ ám trước mặt

- “Ly nhi! Mẹ con mình làm kỳ đà rồi” Cô bình tĩnh quay sang nói với con

- “Thôi mình đi chỗ khác đi mami Để đi với cậu tâm sự” Ly Ly kéo tay cô đi nhanh xuống xe

- “Hai người đừng hiểu lầm” Cảm thấy tư thế anh và cô có chút ám muội, Rania liền đẩy anh ra, nhanh đứng dậy chỉnh trang lại quần áo

Nhìn cô bối rối mà anh không nhịn được cười, anh đứng dậy nắm tay cô đi ra xe Anh mở cửa xe cho cô để cô ngồi bên cạnh rồi anh ngồi vào ghế lái Lái xe ra khỏi biệt thự

Lợi Tư Vũ lái xe vào một khu trung tâm thương mại Bọn họ vừa xuống xe, Ly Ly đã thích thú chạy nhảy lung tung Vì mãi mê nhìn ngắm xung quanh, cô bé đã đâm sầm vào một vật gì đó Ly Ly nhõng nhẽo tay xoa xoa đầu bị u Cầm giác hình như có cái gì nhắc nhở cơ thể lên, Ly Ly giật mình ngược nhìn Đập vào mắt bé là một người đàn ông ngũ quan tinh xảo, đôi mắt sắc lạnh cùng đôi lông mày rậm toát ra vẻ nghiêm nghị khiến cô bé phải run sợ không ai khác chính là anh - Lâm Tạ Phong

- “Ôi! Bé con nhìn có nét giống cậu chỉ là hơi yếu điệu một chút” Tần Hạo bên cạnh đưa tay đặt lên vai anh vỗ vỗ

- “Cậu coi tớ cắt lười cậu” Anh liếc ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Tần Hạo Anh hoảng hốt liền lấy tay che miệng mình lại

- “Bé gái con lạc mẹ hả?” Hắc Tiệp hỏi, tay xoa đầu Ly Ly

- “Con tên gì? Có nhớ mẹ con tên gì không?” Anh hỏi cô bé

- “Con tên Ly Ly Mami tên Marie”

- “Được chú sẽ tìm mẹ cho con” Anh bế cô bé trên tay

21. Chương 21

Còn cô sau khi phát hiện Ly Ly mất tích đã chia nhau ra tìm kiếm Cô lo lắng nhìn ngó xung quanh khi thấy một bé gái mặc váy xanh dương Cô vui mừng gọi lớn:

- “Ly nhi! Mami đây”

- “Mami!!!” Ly Ly quay lại thấy cô liền vui mừng nhảy khỏi tay anh chạy về phía cô

- “Con hư lắm Bữa sau không được chạy đi lung tung nữa” Cô ôm chầm lấy con bé, tay sờ khắp người kiểm tra

- “Tư Linh!!!”

Cô giật mình từ từ ngược nhìn người đàn ông đang đi tới Là anh! Tại sao lại ngay lúc này đụng mặt anh chứ!? Có quá sớm không!? Cô mới về nước mà!

Cô nhắm chặt mắt, quay mặt sang hướng khác thầm rửa

- “Chào anh! Xin lỗi hình như anh nhận nhầm người rồi Tôi không quen biết anh” Cô cố lấy lại bình tĩnh, tỏ ra phong thái như một người trưởng thành nói

- “Tư Linh! Rõ ràng là em Đừng trốn tránh anh nữa” Anh nhú mày, dặt dặt khoe môi nói Tay nắm lấy tay cô

- “Anh thật sự nhận nhầm người rồi Tôi tên Marie không phải Tư Linh gì đó của anh Xin lỗi tôi đi trước” Cô hất tay anh ra, nhú mày tức giận rồi quay lưng bỏ đi

- “Hắc Tiệp! Mau điều tra xem bốn năm nay cô ấy ở đâu? Làm gì?” Anh nhìn theo bóng lưng cô ra lệnh cho Hắc Tiệp

Cô che giấu chuyện mang thai là vì sợ anh sao!? Nếu Tần Hạo không nói anh cũng không biết Anh không tin cô có thể trốn tránh anh mãi Nhất định anh sẽ đón em và con về

- “Marie! Ly Ly!” Tư Vũ và Rania chạy lại bên cô

- “Marie em sao vậy?” Tư Vũ thấy cô thần thờ lo lắng, anh lay cô hỏi

- “Anh hai! Em thấy không được khỏe! Mình về đi”

- “Được anh đưa em về”

Bọn họ vừa ra khỏi khu thương mại mà không biết có một ánh mắt nguy hiểm đang dõi theo bọn họ

- _____

Cô vừa về tới biệt thự đã chạy ngay lên phòng Rania xuống xe liền quay sang nhìn Tư Vũ:

- “Em ấy bị gì vậy?”

- “Tôi không biết”

- “Em mình bị gì mà cũng không biết! Làm anh kiểu gì vậy!?” Rania bấu môi đi vào nhà Anh chỉ biết á khẩu nhìn cô, rồi lắc đầu

Trong phòng, cô cầm trên tay ly rượu vang, làm biếng dựa người vào thành cửa sổ, mắt nhìn vô định vào khoảng không trước mặt rồi lại nhìn vào bé gái đang ngủ say trên giường, lòng cô lại dấy lên một nỗi sợ hãi Trong đầu cứ lần lượt hiện lên hàng loạt câu hỏi:

Liệu anh có biết chuyện Ly Ly không?

Liệu anh có hại con bé không?

Hay anh sẽ mang con bé rời xa cô không?

Nghĩ về đứa con đầu, cô càng hận anh, tay không tự chủ nắm chặt thành nắm đấm Đôi mắt đẫm ướt hằn đỏ từng tia máu Cô uống sạch ly rượu vang trên tay

Có lẽ cách tốt nhất mà cô phải làm lúc này là mang con bé rời xa anh mãi mãi Cô phải đưa con bé trở lại Pháp

- _____

Lâm Thị

- “Cậu điều tra đến đâu rồi!?” Anh ngồi dựa lưng vào ghế, đầu hơi nghiêng qua một bên, tay phải chống đỡ, tay trái để lên bàn, ngón tay không yên gõ từng nhịp trên mặt bàn Phong thái như đang ra lệnh nhìn Hắc Tiệp

- “Bốn năm nay cô ấy sinh sống ở Pháp Sau khi sinh con, cô ấy có học lớp may, vừa học vừa làm hai năm À Tổ nói cậu đừng ngạc nhiên, cậu biết nhà thiết kế Marie chứ?” Hắc Tiệp mệt mỏi dựa vào ghế sofa

- “Biết! Nhà thiết kế trẻ nổi tiếng Mới hai mươi một tuổi đã sở hữu cửa hàng thời trang lớn nhất nước Pháp”

- “Chính là cô ấy”

- “Cái gì? Sao có thể? Vậy cô gái xuất hiện trên TV là ai?” Tần Hạo ngạc nhiên nói chen vào

Cô cư nhiên không lộ mặt, chắc chắn biết anh sẽ điều tra ra tung tích của cô

- “Vậy đứa bé tên gì?” Anh hỏi

- “Thẩm Tạ Ly Ly, ba tuổi”

- “Ồi vậy lớn hơn con tôi hai tuổi” Tần Hạo tay nghịch mấy quyển sách nói

Thật ra anh và Phi Yến đã kết hôn hai năm rồi Sau khi mẹ Phi Yến hồi phục được một năm, anh đã ngỏ lời cho họ ở trong biệt thự của mình Phi Yến vì cảm kích nên đã đồng ý gả cho anh, mẹ cô ấy thì nhiệt tình đến nỗi cho anh ăn cơm trước keng nhưng vì Phi Yến còn nhỏ nên anh cố nhịn Công sức anh nhịn hai năm trời cuối cùng cũng được đền đáp Thế là bọn họ có con với nhau Mối thù của Phi Yến và Lâm Tạ Phong cũng được xoá bỏ

- “Các cậu đều có con hết rồi Tôi chưa có một đứa” Hắc Tiệp chấp tay nhìn Tần Hạo

- “Cái này phải hỏi ba mẹ vợ cậu đấy! Họ quá khó!”

- “Nói đúng hơn là muốn Tào Khê học xong Đại học rồi mới cho cưới”

- “Ha Ha Vậy cậu phải nhịn thêm một năm nữa” Tần Hạo cười trêu anh

- “Này nếu sau này cậu có con trai có thể làm xuôi gia với tớ Mối tình chị em giờ đang hot nha”

- “Cậu im ngay!” Hắc Tiệp lườm Tần Hạo

Anh im lặng nãy giờ chỉ nhìn hai người họ trêu đùa Ánh mắt anh híp lại

Cô không lộ mặt đã đành ngay cả tên con cũng không theo họ anh

Cô chán ghét anh đến vậy sao?

Cư nhiên cắt đứt mọi liên quan đến anh!

- _____

22. Chương 22

Lợi gia, hôm nay chỉ có mình cô và con ở nhà Anh hai thì đi làm Rania thì về Hà gia Chán quá! Cô mặc trên người bộ thể thao màu hồng thoải mái, nắm tay dắt Ly Ly đi dạo ra công viên

- “Mami! Con muốn ăn kem”

- “Vừa nãy con ăn rồi Không ăn nữa sẽ bị viêm họng” Cô gõ nhẹ đầu cô bé

- “Con muốn ăn mà mami Chỉ lần này thôi Hừm Hừm” Ly Ly hai mắt long lanh bấu môi nhìn cô

- “Được rồi! Đừng dùng ánh mắt đó nhìn mami” Cô chịu thua, mỉm cười bế cô bé đến quầy kem

- “Con cảm ơn mami Hihi” Ly Ly cười tươi hôn vào má cô

- “Trời cũng sắp tối rồi Chúng ta về nhà nha con” Cô nhìn bầu trời rồi sang bế gái đang liếm kem

- “Dạ mami”

Cô vừa đi vừa trêu đùa với bé gái

Anh này giờ luôn theo cô từ lúc cô ra khỏi biệt thự Khi nghe tin tức Hắc Tiệp gửi tới, biết cô đang ở Lợi gia cùng với tên Lợi Tư Vũ đó, máu ghen của anh bắt đầu nổi lên nhưng anh ráng kiềm chế cơn giận để tránh làm điều gì tổn hại đến mẹ con cô Anh không lộ mặt chỉ theo sau cô, âm thầm bảo vệ cô

Còn cô thì biết anh theo dõi cô Lúc này, trên đường đi cô đã thấy chiếc xe đậu trước biệt thự vẫn luôn theo sau cô nên cô đã sinh nghi Cô luôn cảnh giác lấy điện thoại ra giả bộ chụp hình đến khi thấy anh bước xuống xe cô mới thở phào nhẹ nhõm

May là không phải kẻ xấu theo dõi Dù sao là anh cô còn cảm thấy an toàn hơn

Cô cầm tay Ly Ly vừa vào cửa thì tiếng chuông điện thoại cô reo lên Cô tiện tay móc trong túi quần ra nghe:

- “Alo”

- “Cậu mất tăm mất tích ở đâu vậy hả? Có biết bốn năm qua bọn tớ lo cho cậu lắm không!?” Tào Khê từ đầu dây bên kia hét lớn

- “Mình xin lỗi Bốn năm qua mình sống rất tốt” Cô cũng không mấy làm lạ khi Tào Khê biết được số điện thoại của cô Chắc hẳn anh đã cho chú Tiệp điều tra về tung tích của cô

- “Tư Linh! Cậu có con rồi hả!? Có phải của chú Phong không?”

Cô nghe Tào Khê hỏi mắt liền hướng về đứa bé ngồi sofa đang chơi đùa với búp bê

- “Phải!”

- “Vậy chú ấy có biết chuyện này không?”

- “Biết rồi! Mình vừa gặp anh ta hôm qua ở khu trung tâm thương mại”

- “Vậy cậu định làm gì?”

- “Tớ sẽ gửi con bé cho người quen ở Pháp Tớ không muốn con bé gặp lại ba nó”

- “Tớ nghe Hắc Tiệp nói cậu về đây luôn vậy con bé bên đó không phải là sống xa mẹ sao!? Cậu không thể! Con bé đã thiếu tình thương của cha rồi cậu nỡ để con bé thiếu tình thương của mẹ sao!?”

Cô im lặng một hồi mắt ươn ướt nhìn đứa bé, tay không tự chủ nắm chặt áo

- “Tớ mệt mỏi quá không biết phải làm sao!? Giờ trong lòng tớ chỉ muốn bảo vệ con bé! Tớ sợ anh ta sẽ làm hại con bé!” Cô thút thít nói

- “Cậu bình tĩnh Tớ không nghĩ chú ấy sẽ hại con mình đâu? Ngày mai bọn mình qua nhà cậu”

- “Được! Tạm biệt”

Cô cúp máy, hít một hơi thật sâu, lấy tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt, đi về phía sofa:

- “Ly nhi! Con muốn ăn gì?” Cô cố kìm nước mắt nở nụ cười tươi nhìn Ly Ly

- “Mami! Con muốn ăn mì Ý” Ly Ly trả lời

- “Được Ly nhi ngoan mami nấu mì cho con”

Bình thường anh hai rất hay ăn ở nhà hoặc nhiều lúc sẽ tự mình xuống bếp Chỉ thỉnh thoảng anh mới ăn ở ngoài nên đồ ăn lúc nào cũng được giúp việc chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh Cô đi lại tủ lạnh lục tìm những nguyên liệu cần thiết Cô nấu dư đủ cho ba người ăn, cô vừa múc đồ ăn ra đĩa thì anh vừa về tới:

- “Anh hai về rồi Mau lên tắm rửa rồi xuống ăn tối em có nấu cho cả nhà nè”

- “Em anh cũng biết nấu ăn à!” Anh trêu đùa cô

- “Biết sao không Em nấu ăn hơi bị giỏi luôn” Cô bĩu môi

- “Cậu ơi! Mami nấu ăn ngon lắm” Ly Ly chạy lại nắm tay anh đang đưa

- “Ồ giờ anh mới biết đó!” Thật ra anh biết thừa Anh đã nghe Rania nói cô từng làm đầu bếp cho một tiệm ăn nhỏ ở Pháp Nhờ cô nên tiệm ăn đó cũng ngày càng đông khách hơn Khách hàng đều khen các món ăn cô nấu rất ngon

- “Anh mau lên tắm rửa đi Còn trêu em, em cho nhẹn bây giờ” Cô làm mặt giận dữ nhìn anh

Anh chỉ cười rồi đi thẳng một mạch lên lầu tắm rửa thay quần áo Xong anh xuống nhà ngồi vào bàn ăn:

- “Ủa em Rania đâu rồi?” Anh đảo mắt quanh nhà

- “Chị Rania về Hà gia rồi Em tưởng sáng anh đưa chị ấy về”

- “Đâu có Sáng anh đi làm Rania còn ngủ mà”

- “Em ngủ tới trưa mới dậy liên không thấy chị ấy Nghe giúp việc nói chị ấy về Hà gia Chắc chị ấy tự bắt xe về”

- “Ừm cô ấy về Hà gia cũng tốt Ở bên Pháp cô ấy rất ít khi về thăm nhà”

- “Chị ấy con lai sao? Em nhìn chị ấy thấy có nét tây tây”

- “Cô ấy không kể chuyện gia đình cô ấy cho em nghe à?”

- “Dạ không”

- “Ủm Ba cô ấy là người Pháp, mẹ cô ấy là người Hoa Mẹ cô ấy tình cờ gặp ba cô ấy trong một lần du lịch ở Pháp, hai người yêu từ cái nhìn đầu tiên Cứ hai ba tháng là ba cô ấy sẽ về thăm mẹ cô ấy Mọi chuyện cứ thế đến khi gia đình biết chuyện cấm cản hai người yêu nhau vì không chấp nhận con gái sống xa nhà Nhốt mẹ cô ấy trong nhà một tháng không cho ra ngoài Mẹ cô ấy chịu không nổi nên trốn khỏi nhà bay sang Pháp gặp ba cô Hai người sống chung với nhau, họ có con, rồi cả hai người bỗng theo đứa bé bay về gặp Hà gia Hà gia vì sợ mang tiếng xấu nên chấp nhận cho hai người cưới Sau này gia đình cô ấy chuyển sang Pháp sinh sống tới bây giờ”

- “Anh hai! Anh biết rõ chuyện gia đình chị Rania nhỉ!?” Cô tặc lưỡi ba cái, híp ánh mắt nghi ngờ nhìn anh

- “Cái đó Cái đó là cô ta kể anh nghe nên anh mới biết” Anh lúng túng quay sang chỗ khác

- “Chị ấy kể một lần anh nhớ rõ dữ!”

- “Cái đó là anh thông minh nghe một lần là nhớ” Anh lấy tay vỗ ngực, vênh mặt tự tin

- “Ừ anh lợi hại” Cô bĩu môi không tin

- “Biểu cảm vậy là sao!?”

- “Đâu em đang hâm mộ anh đó”

- “Thôi! Ăn đi nguội rồi kìa!” Anh cầm đĩa gấp mì ăn không thèm quan tâm cô

Xì! Em biết thừa anh thích chị ấy rồi! Khỏi phải giấu!

Cô lè lưỡi rồi cầm đĩa ăn

23. Chương 23

(Từ chương này mình xin đổi cách xưng hô chú bằng anh)

Sáng sớm

Cô ngáp ngấn ngáp dài một mỗi lê lét đi xuống nhà, trên người mặc bộ váy ngủ hai dây mỏng tanh, chỉ khoác một cái áo lông bên ngoài Vừa nhấc chân ra khỏi cầu thang một vật thể nào đó phóng thẳng tới ôm chầm lấy cô

- “Cậu đó đi đâu bốn năm không thèm gọi điện cho bọn tớ” Tào Khê và Phi Yến nhào tới ôm cô vui mừng

- “Hai cậu mình không thở được!” Cô đưa tay hơi đẩy hai người ra

- “Xin lỗi tại bọn tớ vui quá”

- “Ủa hai cậu tới bằng gì?” Cô tò mò nhìn ra sân không thấy xe hơi của Tào Khê hoặc Phi Yến, chỉ thấy một chiếc xe màu xám khá quen

- “Bọn mình đi nhờ xe anh Tần Hạo tới” Tào Khê cười cười

- “Bọn họ”

- “Ngồi bên sofa này giờ kìa!” Phi Yến đưa tay chỉ về hướng sofa

Á Cô nhìn theo hướng tay về phía sofa, Tần Hạo và Hắc Tiệp đang ngồi nhìn cô này giờ Cô giật mình nhận ra trên người mình chỉ mặc một chiếc váy ngủ Vội vàng chạy lên phòng thay một bộ đồ chín chu hơn Mặt xấu hổ đi lại ngồi bên cạnh Tào Khê và Phi Yến

- “Bốn năm qua cậu đi đâu? Làm gì? Sao đột ngột lại mất tích” Phi Yến đưa tay nắm lấy cánh tay cô

- “Mình không sao Bốn năm qua mình sống rất tốt”

- “Cậu bỏ đi vì đứa bé?” Tào Khê hỏi

- “Ừm Phải”

Cô liếc mắt nhìn phía đối diện Hắc Tiệp và Tần Hạo vẫn nhìn chăm chăm cô từ lúc vào tới giờ Nhìn sang cô bé trong lòng Tần Hạo, này giờ cô không để ý, bé gái mũm mĩm mặc một chiếc đầm ren màu vàng, trên đầu đội chiếc mũ rộng vành màu trắng, bên mũ có gắn bông hoa màu vàng trắng Đôi mắt với lông mi cong vút đang nhắm nghiền nằm ngủ ngon lành trong lòng anh

- “Bé gái này là”

- “Con tớ đây Chưa nói cho cậu biết tớ kết hôn hai năm rồi” Phi Yến chạy lại ngồi bên cạnh Tần Hạo, nắm tay đeo nhẫn của anh để bên cạnh tay đeo nhẫn của cô như là minh chứng

- “Chúc mừng cậu Bé gái tên gì? mấy tuổi rồi?” Cô bước lại vuốt tóc bé gái

- “Tần Lãnh Nhi, vừa tròn một tuổi”

- “VẬY là nhỏ hơn con mình hai tuổi”

- “À bé con nhà cậu đâu?”

- “Con bé đang ngủ Để tớ lên kêu dậy”

Lúc sau cô bế Ly Ly đi xuống Cô bé vẫn còn ngái ngủ, tay nhỏ bé dụi dụi mắt, tay kia ôm lấy gáy cô, đầu gục vào ngực cô

- “Bé con tên gì?” Tào Khê đi lại nhìn Ly Ly hỏi

- “Con! Dậy đi! Cô hỏi con kìa?” Thấy Ly Ly vẫn còn ngủ, cô vỗ vỗ lưng cô bé

- “Dạ con tên Ly Ly ạ”

- “Mami! Ai vậy ạ?” Ly Ly nhìn thấy đám người lạ trước mặt, tò mò quay lại hỏi cô

- “Mấy cô đây là bạn mami Con gọi cô Khê, cô Yến Con gọi chú Tiệp, chú Hạo” Cô chỉ tay giới thiệu từng người cho Ly Ly

- “Mami hai chú này đi chung với chú đẹp trai hôm bữa!” Ly Ly chỉ tay vào Hắc Tiệp và Tần Hạo

- “À đây là con cô Yến Con gọi em Nhi” Cô nhìn bọn họ, rồi lập tức lảng tránh

Ly Ly nằm trong lòng cô liền nhảy xuống, chạy tới chỗ Tần Hạo nhéo má nựng nựng bé gái

- “Ly Ly để em ngủ! Con không chào cô chú gì hết! Không ngoan!” Cô nhú lông mày, môi dật dật nói

- “Con chào cô chú ạ” Ly Ly quay lại thấy khuôn mặt cau gắt của cô, tay liền khoanh lại ngoan ngoãn cúi đầu, miệng đồng dạng chào

- “Thôi không sao Con bé đáng yêu nhỉ!” Phi Yến nhìn Ly Ly, đi lại bế cô bé vào lòng

- “Tư Linh! Có thể nói chuyện riêng với em không?” Hắc Tiệp ngồi im này giờ bỗng lên tiếng

Cô đưa Ly Ly cho Tào Khê bế, Phi Yến cũng bế bé gái từ tay Tần Hạo Bọn họ hiểu chuyện đi ra chỗ khác để cô, Tần Hạo và Hắc Tiệp trong phòng khách Cô vào bếp pha hai ly cà phê, đem ra để trên bàn mời họ Hắc Tiệp uống một ngụm, rồi nói thẳng vào vấn đề:

- “Tạ Phong rất nhớ em! Từ ngày em bỏ đi anh ta ban ngày lao đầu vào công việc, ban đêm uống rượu đến say, miệng luôn nhắc đến tên em Em có tha thứ”

- “Em với anh ta không có quan hệ gì cả Ba mẹ em nợ anh ta coi như em đã trả xong Không ai nợ ai Còn con là của em không phải của anh ta Em không cần anh ta chịu trách nhiệm” Cô không để Hắc Tiệp nói xong liền lên tiếng

- “Em không thể cho anh ta một cơ hội sao?” Tần Hạo nói

- “Từ ngày anh ta giết con em là đã vứt bỏ đi cơ hội cuối cùng!” Ánh mắt đỏ ngầu chứa đầy sự thù hận, nước mắt từng giọt rơi xuống gương mặt cô Tay cô run run nắm chặt ghế sofa

Hắc Tiệp và Tần Hạo thấy biểu hiện đó của cô, hai người nhìn nhau, thở dài lắc đầu

Rõ ràng yêu nhau đến thế tại sao phải tự lừa dối bản thân?

Hai người họ định làm khổ nhau đến bao giờ!?

- “Em có suy nghĩ lại mà” Tần Hạo không bỏ cuộc khuyên nhủ cô

- “Em mệt lắm không muốn nói đến chuyện này nữa!” Cô đứng dậy khỏi ghế sofa đi thẳng ra vườn

- “Tư Linh!”

- “Em tên Marie!” Cô nói nhưng không quay đầu nhìn bọn họ

Tần Hạo và Hắc Tiệp nhìn theo cô đến khi cô khuất tầm mắt

Cô đi dạo quanh một vòng thấy bọn người Phi Yến, Tào Khê đang ngồi xích đu chơi đùa với hai đứa nhỏ Cô đi lại tươi cười với họ rồi nhéo má Ly Ly:

- “Con bé có vẻ thích cậu đây Tào Khê”

Tào Khê nhìn cô mỉm cười Đưa tay xoa đầu Ly Ly

- “Ly nhi con muốn ăn gì?” Tào Khê dịu dàng nhìn cô bé

- “Con muốn ăn bánh Éclair ạ” Ly Ly đưa ngón tay để lên cằm, đảo mắt suy nghĩ một hồi

- “Được Mấy cậu đi luôn đi” Cô đưa tay bế Ly Ly nhìn Phi Yến và Tào Khê nói

- “Ừm”

Tần Hạo lái xe đưa bọn họ đến một nhà hàng Pháp nổi tiếng nhất thành phố S

24. Chương 24

Bọn họ vừa vào nhà hàng Pháp, cô liền nhìn khắp xung quanh để tìm bàn thì thấy một thân ảnh quen thuộc Anh đang ngồi ăn với cô ả Yến Nhi, cô ta lả lướt tạo dáng trước mặt anh

Cô khinh bỉ quay mặt đi chỗ khác, tìm một bàn ngay bên góc kia khuất tầm mắt anh để ngồi Họ gọi đồ ăn, lát sau nhân viên bưng ra khay toàn các loại bánh nổi tiếng của Pháp

- “Mami! Ngon quá!” Ly Ly loá mắt nhìn các loại bánh trên bàn mà thích thú

- “Con thích thì ăn nhiều vào” Tào Khê dịu dàng nhìn Ly Ly mỉm cười nói

Hắc Tiệp và Tần Hạo ngồi nhìn cũng không động vào một miếng Trước giờ bọn họ không thích ăn bánh ngọt

- “Ồ sao mấy anh không ăn?” Tào Khê nhìn sang hai người họ

- “Bọn anh trước giờ không ăn bánh ngọt” Hắc Tiệp nói

- “Hai anh chưa ăn lần nào à?” Phi Yến tò mò hỏi

- “Chưa Bọn anh chỉ ăn mấy món ăn mặn”

- “Vây ăn thử đi ngon lắm!” Tào Khê và Phi Yến đồng thanh nói, tay đồng thời cầm thìa múc một miếng bánh đưa lên miệng hai người họ

Hắc Tiệp và Tần Hạo lưỡng lự vài giây rồi sau đó cũng há miệng ăn Ừm Vị cũng không tệ

- “Ngon chứ?” Tào Khê và Phi Yến dùng ánh mắt thăm dò nhìn bọn họ

- “Cũng được” Hai người họ đồng thanh nói, đầu gật gật hai cái

Cô nhìn bọn họ mà không nhận được cười, vô ý để kem tươi rơi dính vào váy Cô lấy giấy chùi rồi xin phép vào nhà vệ sinh

Cô dùng nước kì sạch vết kem, dùng giấy lau khô sạch sẽ Khi cô đang chỉnh chu lại bản thân thì cửa nhà vệ sinh mở ra Yến Nhi đi vào, vừa nhìn thấy cô, cô ta bất ngờ đến nỗi suýt ngã ra sau

- “Cô đang làm gì ở đây?”

- “Tôi làm gì cần nói với cô sao!” Cô không quan tâm tiếp tục rửa tay

- “Cô không phải đi rồi sao? Về đây làm gì?” Ả ta tức điên trước thái độ của cô, ả tiến lại gần cô, tay ả bấu vai cô, dùng sức để cô đối diện với ả

- “Sao? Tôi về đây cô sợ à!” Cô hất tay ả ra, tay phải phẩy bên vai bị bầu

- “Sao tôi phải sợ cô?”

- “Sợ tôi cướp anh ta đi! sợ tôi làm hỏng kế hoạch của cô!” Cô nhìn ả ta bằng ánh mắt nham hiểm, tiến lại gần ả ta hơn

- “Kế hoạch gì chứ? Tôi là yêu anh ấy thật lòng!” Cô ả run sợ lùi ra sau

- “Những chuyện cô làm tôi đều biết hết!” Cô liếc nhìn ả ta rồi bước về phía cửa.

Ả ta dựa vào vách tường, cả người run sợ, ánh mắt lảo liên nhìn cô, ả ta chạy lại nắm lấy tóc giật mạnh ra sau

Á

- “Con đàn bà đê tiện! Mày là cái gì mà dám uy hiếp tao”

- “Bỏ ra! Đồ điên!” Hai tay cô nắm phần tóc bị kéo

- “Những thứ mày có đáng lẽ phải thuộc về tao! Chỉ vì mày! Mày cũng giống như mẹ mày! Đi dụ dỗ chồng người khác!!!” Cô ả càng nói tay càng giật mạnh hơn

Á Á Á

Cô xoay người sang trái, tay trái đồng thời gạt tay ả ra khỏi tóc cô, tay phải nắm chặt cổ tay phải của ả kéo mạnh về phía cô, tay trái nắm lấy tóc ả đập mạnh vào tường khiến ả đau đớn mà la lên, máu cũng từ từ chảy xuống gương mặt ả

- “Tôi nói cô biết xúc phạm tôi thì được! Đụng đến gia đình tôi cô không yên đâu! Đây chỉ là cảnh cáo!” Cô lấy gót giày đập mạnh vào chân ả ta khiến nó bầm tím, rồi lạnh lùng rời đi

- “Á Mày hãy chờ đấy!!!” Cô ả tức điên la hét

- “Cô bị sao?” Anh liếc nhìn cô ả

- “Em chỉ sơ ý trượt chân ngã nên đầu đập vào tường” ả không nhẽo

- “Thật?”

- “Thật mà Người ta đau Minh về đi anh”

Anh liếc nhìn sang bàn góc đối diện, nhìn cô đang chỉnh sửa lại quần áo là anh biết đã xảy ra chuyện gì! Ánh mắt càng tức giận liếc nhìn ả ta

- “Tôi cấm cô đụng tới cô ấy!!!”

- “Ồ Em” ả ta định biện minh nhưng không dám mở lời

Anh quay sang nhìn chăm chăm cô, ánh mắt chứa đựng sự ôn nhu, môi không tự chủ mỉm cười

Vẫn là Hắc Tiệp bạn tốt lén nhắn cho anh địa chỉ nhà hàng Anh mới bày kế đưa ả Yến Nhi tới đây ăn, cố tình để cô nhìn thấy, để cô ghen nhưng hình như không hiệu quả lắm

Đến khi thấy cô đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, anh cũng đuổi theo, ngó tìm xung quanh, thấy cô đang đợi xe, anh mới chạy lại:

- “Tư Linh! Em đừng trốn anh nữa!”

Cô giật mình, từ từ quay lại phía sau, mặt đối mặt với anh, Tào Khê và Phi Yến cũng bất ngờ nhìn nhau, tự động đứng sang một bên Anh vui mừng nhào tới ôm chầm lấy cô

Đã bao lâu anh chưa được ôm cô như vậy!?

Cô để mặc anh ôm, đến khi anh buông cô ra, cô dùng sức đẩy mạnh anh ra xa

- “Ly nhi! Mình đi con!” Cô cúi người bế Ly Ly lên, quay người chuẩn bị rời đi

- “Mami! Chú là chú hôm bữa! Chú ấy là ai vậy? Sao lại ôm mami của con?” Ly Ly dùng ánh mắt tò mò nhìn cô

- “Chú là ba con! Ba ruột của con! Là chồng của mẹ con!” Anh cố tình nói lớn để mọi người đều nghe thấy

- “Không là ai cả? Chú ấy chẳng quan hệ gì với mẹ con mình cả!” Cô ôm chặt Ly Ly chạy đi, Tào Khê và Phi Yến cũng chạy theo

Anh thấy cô tránh né anh, phủ nhận mối quan hệ với anh Ánh mắt ẩn chứa nỗi buồn xen lẫn vài tia tự trách, anh vẫn đứng im nhìn theo cô kể cả khi cô đã đi mất

Ả ta nhìn một màn trước mặt, ý nghĩ tiêu diệt cô là chương ngại lớn nhất của ả, tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt tà ác mưu mô nhìn theo cô

25. Chương 25

Buổi tối

- “Ly nhi con muốn nghe truyện gì? Mami sẽ đọc truyện cho con nghe” Cô cầm một vài quyển sách đưa cho Ly Ly, nắm tay Ly Ly ra xích đu ngồi

- “Mami! Daddy đâu?” Ly Ly nhìn cô

- “Con yêu đừng hỏi chuyện này được không?” Cô ngạc nhiên trước câu hỏi của Ly Ly, quay sang nhìn cô

bé

- “Mami! Có phải daddy không yêu chúng ta không?” Ly Ly bật khóc

- “Không con yêu! Đừng như vậy được không?” Cô lúng túng lấy tay lau đi giọt nước mắt trên gương mặt cô bé

- “Hức Hức Mami! Tại sao daddy không đi tìm chúng ta? Có phải daddy không yêu chúng ta không?”

- “Không con yêu! Đừng khóc! Con còn quá nhỏ để hiểu hết mọi chuyện!” Cô ôm Ly Ly vào lòng, mắt cũng bắt đầu ươn ướt

Ly Ly khóc đến khi mắt sưng húp thì ngủ thiếp đi, cô bé Ly Ly lên phòng, đắp chăn Cô cũng tắm rửa thay đồ, tay cô cầm lấy điện thoại bấm dãy số:

- “Anh hai tìm cho em một mặt bằng tốt, càng nhanh càng tốt”

- “Được! Ngày mai sẽ có cho em”

Cô cúp máy, tay quơ quơ chiếc điện thoại, ánh mắt đắm chiều đang suy tính một chuyện gì đó Khoé miệng cô từ từ nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp

- _____

Lợi thị

- “Đây Anh đã tìm ra cho em một số công ty” Tư Vũ cầm tập tài liệu bước tới ghế sofa đưa cho cô

- “Đây đều là những công ty lớn, trước đây rất nổi tiếng, nhưng làm ăn thua lỗ, nên họ cần nhượng lại công ty và nhà xưởng Em thấy được cái nào?” Anh giải thích qua một lượt cho cô hiểu

- “Em muốn công ty này Nằm ngay trung tâm thành phố” Cô đọc qua tất cả các trang, rồi lật tới trang mình mong muốn

- “Được anh sẽ lo mọi thủ tục thu mua công ty cho em”

- “Còn nữa em muốn mua một khu đất ở gần trung tâm thành phố, nhưng không quá ồn ào” Cô đóng tập tài liệu lại để lên bàn

- “Em mua đất làm gì?” Anh ngạc nhiên nhìn cô hỏi
- “Em muốn một ngôi biệt thự cho mẹ con em”
- “Em ở lại biệt thự của anh cũng được mà”
- “Em cảm ơn nhưng em không muốn làm phiền anh nữa Em muốn tự lập”

Anh thở dài, nhắc điện thoại gọi cho thư ký:

- “Cô tìm cho tôi một khu đất gần trung tâm thành phố, chiều nay có cho tôi”
- “Dạ thưa Tổng giám đốc” Đầu dây bên kia cung kính trả lời
- “Giờ gần trưa rồi để anh đưa em về” Anh đứng dậy, tay với lấy chiếc áo vest mặc vào người Bước lại mở cửa cho cô

Anh lại chiếc xe BMW màu trắng phiên bản giới hạn đậu trước công ty, mở cửa xe cho cô rồi ngồi vào ghế lái phóng nhanh về Lợi gia

- _____

Lâm thị

- “Cậu quá đáng quá Phong!” Hắc Tiệp khoanh tay, mắt nhìn qua lớp tấm kính thấy được cả thành phố
- “Bọn tớ bí mật cho cậu biết sao cậu còn đem theo ả đàn bà kia Để cô ta kiếm chuyện với con bé Cậu càng làm vậy con bé càng ghét cậu hơn” Tần Hạo tức giận, tay đập mạnh xuống bàn, mắt nhìn thẳng vào anh
- “Các cậu ra ngoài hết đi!” Anh mệt mỏi, tay day day vùng da giữa trán
- “Này cậu!” Tần Hạo như muốn tới xé xác tên nam nhân cao cao tại thượng này coi hắn đang nghĩ cái gì?

Hắc Tiệp vội chạy lại can ngăn Tần Hạo, dùng sức lôi tên này ra khỏi phòng

Không khí trong căn phòng yên tĩnh trở lại Anh xoay người quay lưng về phía cửa, tay châm điếu thuốc, trầm tư nhìn về khoảng không, ánh mắt thoát hiện lên nét buồn bã

Tư Linh làm sao em mới chịu tha thứ cho anh?

Anh yêu em!!!

- _____

Ly Ly ở nhà buồn rầu, tay ôm búp bê, ngồi nghịch nước ở bể bơi Nghe tiếng xe, cô bé vui mừng chạy ra ôm chầm lấy cô

- “Mami đi đâu bỏ Ly Ly ở nhà một mình”

- “Ly nhi! Mami đi gặp cậu một lát Giờ mami về rồi” Cô ngồi xuống, tay cứng chiều vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé

- “Hai mẹ con đói chưa? Giờ mình đi ăn đi” Anh làm biếng đứng dựa vào cửa xe

Lợi Tư Vũ chở cô và Ly Ly đến khách sạn Minh Vũ- khách sạn lớn nhất thành phố Bọn họ vừa vào, cửa liền tự động mở, nhân viên nữ đứng hai bên cúi đầu kính chào, cô và anh đều gật đầu đáp lại Anh lại lễ tân còn dặn cô ngồi ghế sofa đợi lát sau, anh cùng nhân viên ra chỗ cô:

- “Lợi Tổng! Mời!”

Cô nhân viên đưa bọn họ đến một phòng ăn đặc biệt của khách sạn chỉ dành cho các nhân vật lớn Bên trong căn phòng được ốp gỗ màu nâu sẫm, trên trần nhà có treo vài chiếc rèm trang trí màu vàng nhạt có hoạ tiết, chính giữa là bàn ăn lớn tròn màu nâu có thể xoay được Xung quanh là sáu chiếc ghế lót nệm màu vàng nhạt Đối diện bàn ăn là khoảng trống được treo một khung ảnh lớn Nhìn tổng thể căn phòng vừa hiện đại, vừa ấm cúng khiến người vào cảm thấy dễ chịu

Anh đi tới kéo ghế cho cô và Ly Ly ngồi, rồi cũng ngồi vào chỗ Anh đưa menu cho cô Cô lật từng trang gọi món, tay chỉ vào menu cho nhân viên bên cạnh lát sau, nữ nhân viên đi vào, theo sau là nam nhân viên đẩy xe đẩy phục vụ thức ăn Nữ nhân viên bưng từng món để ngay ngắn lên bàn, không quên chúc họ ngon miệng rồi rời đi

26. Chương 26

Cánh cửa dần mở ra, bước vào là một người đàn ông lịch lãm cao tầm một mét tám tư, mái tóc vàng Trên người mặc bộ vest xanh đen ôm vừa cơ thể săn chắc Anh ta bước lại gần, đưa tay ra trước mặt Tư Vũ Tư Vũ tươi cười đứng dậy bắt tay anh còn không quên giới thiệu anh cho cô:

- “Minh! Đây là Marie - em gái tôi Mới từ Pháp trở về”

- “Marie! Đây là Đăng Minh Anh với anh ta là đối tác làm ăn Khách sạn này là của anh với anh ta cùng mở”

- “Chào cô Marie” Đăng Minh khom người đưa tay ra, mỉm cười nhìn cô

- “Chào” Cô mỉm cười, nhẹ nhàng đưa tay ra đáp lễ

Lát sau anh và Lợi Tư Vũ cùng ngồi vào bàn Bọn họ nói chuyện về công việc Cô chỉ biết nhàm chán ngồi bên cạnh ăn Từ lúc anh ta bước vào cô cứ nhìn chăm chú vào người đàn ông tên Đăng Minh kia

Sao cô cứ cảm thấy anh ta rất quen hình như đã thấy ở đâu rồi? Cô cố nhớ trong đầu nhưng không thể nào nhớ ra Rồi cuộc người đàn ông này lai lịch như thế nào?

Cô đưa tay quơ quơ trước mặt, cố không nghĩ về chuyện đó nữa Quay sang gấp thức ăn dứt cho Ly Ly

Người đàn ông kia cũng bắt đầu chuyển ánh mắt sang nhìn cô Anh ta nhếch môi cười, một nụ cười rất đẹp nhưng lại chứa vài phần nguy hiểm Cô ớn lạnh cảm thấy có sự theo dõi nào đó hướng đến mình, theo bản năng cô ngược lên nhìn, vô tình lại chạm ánh mắt của anh Cô liền ngượng ngùng tránh né quay sang chỗ khác Anh vẫn không xê dịch nhìn chăm chăm vào cô

Sao anh ta nhìn dữ vậy trời? Bộ cô có quen anh ta?

Cô thầm cầu xin trong lòng: “Anh mau nhìn chỗ khác đi!” Tuy nghề của cô đụng mặt với nhiều đàn ông rồi nhưng nhìn kiểu này cô ít nhiều cũng có vài phần ngượng

Một lúc sau anh với Tư Vũ bàn giao công việc xong thì anh chuyển sang bắt chuyện với cô:

- “Cô Marie! Trước đây tôi với cô hình như có gặp nhau ở đâu rồi?”

- “Gặp nhau?” Cô trơ mắt nhìn anh

- “Cô có nhớ cô đụng ai ở bữa tiệc sinh nhật của Trương Tổng không?”

- “Trương Tổng sao? A Tôi nhớ rồi! Là anh!” Cô đưa tay gãi đầu cố nhớ ra

- “Phải!” Anh nở nụ cười để lộ hàm răng trắng đều nhìn cô

- “Đã hơn bốn năm rồi mà anh vẫn còn nhớ sao? Thật ra do bữa đó tôi mất tập trung nên đi lỡ đụng trúng anh” Cô xấu hổ, cười ngượng, mắt nhìn sang một bên

- “Sao tôi quên được Lần đầu tiên có người đụng trúng tôi chỉ nói một câu xin lỗi rồi vội vàng bỏ đi không để tôi kịp mở lời”

- “Do tôi có chuyện gấp nên Xin lỗi anh”

- “Không sao! Chỉ cần em đồng ý để tôi mời em một bữa là được!” Giọng điệu anh trở nên trầm ấm lạ thường, khiến người khác có cảm giác được yêu thương nhưng với cô thì cảm thấy có một chút gì đó mờ ám khó mà đoán được

- “Đằng Minh! Thật vinh hạnh! Tôi thay lời em tôi cảm ơn anh!” Tư Vũ liếc mắt nhìn cô thấy cô không nói gì biết cô ngại nên anh lên tiếng

- _____

Ba ngày sau

Lợi Thị

- “Marie! Đây là các giấy tờ anh đã lo xong hết rồi Ngày mai em chỉ việc tới công ty nhận chức chủ tịch!” Anh đưa một túi tài liệu cho cô

- “Cảm ơn anh” Cô nhận lấy, mở ra lật xem các giấy tờ bên trong

- “Đây là khu đất em cần Anh cũng có liên hệ với kiến trúc sư” Anh lấy trên bàn tập giấy tờ khác đưa cho cô

Cô cầm lấy tài liệu cất vào túi rồi tạm biệt anh

Cô lái chiếc xe hơi màu đỏ Ford Focus mà cô đã mua cách đây hai ngày về biệt thự Lợi Thị đón Ly Ly rồi cô ghé Hà gia đón Rania

- “Mami! Không học được không?” Ly Ly nũng nịu nói với cô

- “Không được! Con phải đi học!” Cô vừa lái xe vừa nói

- “Nhưng mà con không muốn đi học đâu!” Ly Ly tỏ vẻ đáng thương, đôi mắt long lanh nhìn về phía cô

- “Đi học vui lắm!”

- “Sao vui bằng nhà mình được!”

- “Đi học con sẽ được gặp nhiều bạn mới!”

- “Con không cần bạn! Con chỉ cần mami thôi!”

- “”

- “”

- “Không muốn cũng phải đi! Mami nuông chiều con quá nên đâm ra hư phải không? Con không nghe lời là mami cấm ăn kem một tháng!” Cô tỏ ra nghiêm khắc trước vẻ mặt đáng thương của Ly Ly. Cô bé chỉ biết xịu mặt xuống.

Một ngày đã chịu không nổi mà mami cấm tới một tháng!

Rania nhìn hai mẹ con đấu khẩu chỉ biết ngồi bên cạnh đưa tay che miệng cười.

Hai mẹ con nhà này trẻ con ghê!

Cũng đúng cô mới hai mốt tuổi chứ mấy!

Còn trẻ mà!

Cô dừng xe trước trường mẫu giáo. Bọn họ vừa xuống xe như tâm điểm chú ý của tất cả giáo viên, lời xì xào cũng bắt đầu vang lên. Cô chẳng mấy may quan tâm đi ngang qua bọn họ. Hôm nay cô diện lên người đầm ôm body màu đen dài tới đầu gối, giữa ngực có khoét một lỗ nhỏ hiện lên đường rãnh ngực của cô vô cùng quyến rũ, sang trọng. Cô và Rania dắt Ly Ly đến văn phòng trường để làm thủ tục nhập học rồi đưa Ly Ly tới tận lớp học cô mới yên tâm ra về.

27. Chương 27

Cô và Rania tới khu trung tâm thương mại. Nơi này khiến cô nhớ lại lần đầu tiên sau bốn năm cô gặp lại anh. Vẫn khuôn mặt đẹp trai, vẫn thân hình cường tráng ấy nhưng trông có vẻ gầy đi hẳn. Đôi mắt vẫn toát lên khí lạnh bức người nhưng ẩn hiện trong nó là nỗi buồn cùng sự dằn vặt được anh che giấu. Người đàn ông cô yêu suốt chín năm qua. Nhưng có lẽ giữa bọn họ chỉ có hận. Hận phá vỡ tình yêu, che đậy lý trí, khiến họ ngày càng tách xa nhau.

Trong đôi mắt nâu sẫm của cô xuất hiện tầng nước mỏng, cô nhắm nghiền đôi mắt, hít thở thật sâu, dùng

tay kiên định lau đi giọt nước mắt đau thương đọng lại trên má Nhắc giày cao gót, đi vào khu trung tâm

Hôm nay, cô tới đây muốn chọn cho mình một trang phục lịch sự nhưng không kém phần sang trọng cho ngày mai Rania sẽ là người đóng góp ý kiến cho cô nên lựa bộ nào

- “Chị Rania! Chị thấy sao?” Cô đi vòng qua các khu, tay lựa từng bộ đồ Chọn cho mình một bộ ưng ý thay vào người Cô chọn một set áo sơ mi trắng kết hợp với chân váy màu be Bên ngoài khoác áo vest cùng màu váy Nhìn thì lịch sự nhưng

- “Chị thấy không sang trọng!” Rania tay phải vuốt ve chiếc cầm thon xinh đẹp, tay trái chống nạnh Mắt nhìn cô từ trên xuống dưới rồi lại nhìn từ trước ra sau mà đánh giá

- “Bộ này thì sao?” Cô thay vào người chiếc váy ôm body màu xanh đen, cổ khoét chữ V

- “Em chọn bộ khác đi!” Rania thẳng thừng nói

Cô mệt mỏi, mắt lại tiếp tục đảo xung quanh Đập vào mắt cô là chiếc váy ống màu trắng, còn thêm một ít vải màu bạc may chéo tạo điểm nhấn Cô cầm chiếc váy đó đi thay, đứng trước mặt Rania Rania nhìn qua chiếc thật kĩ, lưỡng lự:

- “Chị thấy thiếu gì đó? Em khoác vào thử?” Rania nhìn xung quanh, cô nhìn chiếc áo vest trắng treo trên cao ngay mặt tiền cửa hàng rồi nhìn lại bộ váy cô đang mặc bặm môi suy nghĩ Cô quyết định đi lại cầm chiếc áo vest đưa cho cô Cô gật đầu, khoác chiếc áo lên người

- “Em thấy vẫn thiếu thiếu gì đó? Chưa nổi bật lắm!” Cô nhìn tổng thể cả bộ trong gương, vẫn thấy trống trải

- “Trang sức! Giày!” Rania trầm ngâm một hồi, chợt nghĩ ra, cô ẩy búng tay ra hiệu với cô

- “Đúng rồi!”

- “Em đeo bộ này!” Rania tới khu trang sức, nhìn ngắm, cuối cùng lựa bộ mà cô thấy phù hợp nhất

Cô cầm bộ trang sức trên tay, tới khu giày dép, lựa cho bản thân một đôi giày cao gót màu xám kim tuyến lấp lánh Giờ trước mặt Rania, cô gật đầu Rania nhìn chăm chú đôi giày, gật đầu chấp nhận Cô đeo bộ trang sức lên, mang giày Nhìn cô bây giờ nổi bật hơn hẳn, bộ trang sức lấp lánh làm sáng bừng khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của cô Đôi giày cao gót khiến chân cô dài và thon hơn, đặc biệt là chiếc váy làm tôn lên thân hình đồng hồ cát quyến rũ ẩn hiện sau chiếc áo vest Đám người đi ngang qua cũng không thôi quay lại nhìn cô Rania hài lòng nhìn cô, tay chỉa ngón cái ra hiệu với cô Cô quay đầu lại nhìn, mỉm cười gật đầu Lát sau, cô cầm bộ trang phục ra tính tiền, lấy trong ví ra chiếc thẻ vip vàng sáng chói đưa cho cô nhân viên

Cô và Rania vui vẻ đi ra khỏi cửa hàng Không may lại đụng mặt với tình nhân của anh, cô ả Yến Nhi

- “Ui Ai đây?” Cô ả đi chung với đám bạn của ả, tất nhiên là không có anh

- “Mới sáng đã giậm phải bãi chó!” Cô bình tĩnh liếc nhìn ả ta, nhếch môi khinh bỉ

- “Cô mà cũng tới đây sao? Chắc bốn năm qua dụ dỗ được đại gia nào bao nuôi cô?” ả ta tức giận nắm chặt tay nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, nhìn túi đồ trong tay cô nhếch môi

- “Không liên quan đến cô!” Cô tức giận liếc ánh mắt giận dữ nhìn ả ta

- “Mày tưởng được Phong cưng chiều là ngon à! Bốn năm qua không có mày tao và anh ấy sống rất tốt! Anh yêu thương tao, cưng chiều tao mọi thứ Anh ấy bỏ rơi mày rồi!” ả dùng những lời lẽ khiêu khích cô

- “Cô tưởng mình thắng à? Anh ấy tìm tới cô là vì thiếu bóng tôi! Anh ấy tìm kiếm trên người cô là hình ảnh của tôi! Cô chỉ là người thay thế mà thôi!” Tim cô đau thắt lại, tay không tự chủ mà nắm chặt thành nắm đấm Một tầng sương mỏng xuất hiện ngay khoé mắt, nhưng rất nhanh cô lấy lại sự bình tĩnh, nuốt nước mắt vào trong

- “Mày!!!” ả tức điên, vung tay lên không trung định tát vào mặt cô Cô còn chưa kịp phản ứng thì phía sau có một cánh tay nắm chặt tay cô ả hất mạnh khiến ả ta ngã nhào xuống đất

- “Mày là con nào?” ả bất ngờ nhìn cô gái kia

- “Rania! Nhớ kĩ bản mặt tao! Mày mà đụng tới em ấy coi chừng tao! Tao không để yên đâu!” Rania đi lại quỳ một chân xuống đất, tay phải nắm cằm ả ta cảnh cáo Cô càng nói càng dùng lực siết chặt cằm ả khiến ả đau nhăn mặt khê rên lên Cô hất mặt ả ta sang một bên, đứng dậy, căm ghét dùng giày cao gót dậm mạnh lên tay ả rồi kéo tay Marie rời đi

- “A A Con chó! Tụi mày chờ đó!” ả như điên tiết hét lớn, tay kia nắm chặt tay bị cô dậm chảy máu mà đau nhức Đám người xung quanh bị tiếng hét làm cho giật mình, theo phản xạ quay đầu nhìn ả

28. Chương 28

- “Cái con đó là con nào?” Rania ngồi bên cạnh ghế lái, mệt mỏi dựa lưng vào ghế

- “Cô ta là tình nhân của Tạ Phong” Cô lái xe, chăm chú nhìn về phía trước, thản nhiên trả lời

- “Bữa sau cô ta còn gây sự cứ nói với chị! Chị sẽ xử cô ta! Chị ghét nhất là loại người hống hách như cô ta

Chỉ là cóc ghè mà cứ tưởng mình là thiên nga!” Rania hừ lạnh, miệng nói tỏ vẻ thái độ khinh bỉ

- “Em biết rồi! Cảm ơn chị!” Cô quay sang nở một nụ cười tươi như hoa với Rania

Cô dừng xe trước một quán cà phê đối diện công viên Mộc Linh Rania ngạc nhiên bước xuống xe, cô đưa mắt nhìn tổng thể quán cà phê rồi lại nhìn cô

- “Em chở chị đi đâu vậy?”

- “Gặp bạn! Đi với em!” Cô đưa tay ra nắm lấy tay Rania kéo đi, tay còn lại cầm chìa khóa đưa cho nhân viên đỗ xe

- “Cái gì? Bạn em chị gặp làm gì?” Rania không kịp phản ứng bị cô kéo một mạch vào quán cà phê

Cô đưa Rania tới phía bàn khuất trong góc, chỉ treo một đèn vàng đủ sáng cho không gian hai người Cô kéo Rania ngồi ở phía trong, cô ngồi phía ngoài Lát sau, hai cô gái xinh đẹp và người đàn ông tuấn mỹ bước vào quán, mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm một ai đó

- “Anh hai! Phi Yến! Tào Khê!” Cô giơ tay vẫy vẫy gọi bọn họ

- “Tư Marie!” Suýt chút nữa thì Phi Yến lỡ miệng mà nói tên thật cô ra

Bọn họ bước tới chỗ cô, Rania nhìn anh rồi lại liếc sang nhìn cô, ánh mắt nheo lại

Có gì đó không ổn ở đây?

Cô nhận thấy được ánh mắt của Rania, quay sang cười ẩn ý, mắt dục dục nhìn Rania Sau đó cô đi qua ngồi cạnh Phi Yến và Tào Khê để Tư Vũ ngồi bên cạnh Rania Lúc đi ngang qua cô chỉnh giọng nói rất nhỏ vừa đủ hai người nghe, thì thầm vào tai anh:

- “Anh hai! Nhớ các chiêu em dạy anh! Cố lên!” Cô nháy mắt, đưa ngón tay ra hiệu

- “Các cậu! Đây là chị Rania!” Rania mỉm cười gật đầu chào

- “Chị Rania! Đây là Tào Khê và Phi Yến, bạn thân của em” Tào Khê và Phi Yến cũng mỉm cười đáp lại

Cô vẫy tay gọi phục vụ, vài giây sau phục vụ cầm quyển menu tới cho cô, cô cầm đưa cho đối diện

- “Anh hai! Chị Rania! Uống gì gọi đi!”

- “Cho ly cà phê không đường Một ly cà chua ép ít sữa ít đá” Anh lật từng trang, miệng gọi đồ uống mà lại gọi luôn cho Rania Anh đóng menu lại đưa cho nhân viên, gật đầu

Rania cũng cứng đờ ngồi nhìn anh! Khẩu vị của cô sao anh biết rõ vậy?

- “Này! Sao anh biết tui thích uống gì?”

- “Hồi bên Pháp ngày nào đi với tôi cô chả nước ép cà chua”

- “Anh mà cũng để ý?”

- “Bên người con gái mình thích thì sẽ muốn biết sở thích của cô ấy! Tâm trạng của cô ấy! Cảm xúc của cô ấy!” Anh âu yếm nhìn cô, miệng nói ra lời đường mật Rania đỏ mặt ngượng ngùng cúi mặt xuống, không dám ngược nhìn anh

Cô thấy vậy liền ngằm ám hiệu cho Phi Yến và Tào Khê Cô nhìn anh, đưa cánh tay thẳng đứng, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, miệng nói không ra lời: “Cố lên anh hai!” Nói rồi cô quay ra sau, đưa ngón tay lên trước môi ra hiệu im lặng rồi bọn họ rón rén đi ra khỏi quán cà phê Năm phút sau, cô ngẩng đầu lên, há hốc mồm nhìn đối diện không một bóng người

Đám người bọn họ đã biến mất từ khi nào? Cô trong lòng chửi rủa, trước mặt vẫn cười nói vui vẻ với Tư Vũ

Marie! Đợi chị xử em! Dám gài chị dơ bấy hả!

- ———-

Lâm gia

Ả ta về biệt thự liền giả bộ khóc nức nở chạy tới thư phòng, mở cửa, ả nhào tới ôm chầm lấy anh

- “Phong! Anh phải đòi lại công bằng cho em!”

- “Chuyện gì? Cô lại gây sự?” Anh mệt mỏi, nhăn mặt nhìn ả

- “Anh nhìn tay em nè! Em chỉ vô tình đụng mặt Tư Linh, có lòng tốt muốn hỏi thăm con bé Nhưng ai ngờ con bé ghét em, định tát em mà em né kịp, con bé tức giận đẩy em ngã còn dẫm lên tay em nữa! Giờ em

đang rất đau!” Ắ dựa vào người anh cọ xát, tay kéo áo anh, làm ra bộ mặt mình là oan ức mà nhìn anh

- “Hừm Cô xuống kêu vú Đường bôi thuốc đi Chuyện này tôi sẽ giải quyết” Anh đưa tay xoa phần trán, hất tay ả ra Anh còn lạ gì ả nữa, quen nhau hơn mười năm, anh thừa biết lời ả nói một câu chưa chắc nửa phần là thực Anh rất lo ả sẽ gây khó dễ cho cô nhưng nhìn ả như vậy anh cũng không nghĩ là cô lại xuống tay tàn nhẫn như vậy Tay ả bị dẫm gần như là nát bét, chảy máu không ngừng Bốn năm không gặp cô đã trở nên mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn và cũng thật tàn nhẫn

Ắ ta đứng trước phòng anh, nở nụ cười tàn ác, ánh mắt nhìn bàn tay đã bị dẫm nát, càng nhìn trong đầu ả càng hiện lên hình ảnh của cô, cắn hận mà nắm chặt bàn tay dính đầy máu Ắ ta làm nũng với anh nhưng ả thừa biết anh sẽ không bao giờ xuống tay với cô Vậy thì ả sẽ đích thân ra tay: “Đừng trách tao ác! Tất cả là do mày thôi! Ha Ha Ha”

Thẩm Tư Linh! Tao nhất định tiễn mày xuống đoàn tụ với ông bà mày!

29. Chương 29

Rania và Lợi Tư Vũ đã có một buổi hẹn hò lãng mạn, tất cả đều là cô lên kế hoạch Sau khi bỏ bọn họ lại, đám bọn cô đã đi dạo khắp thành phố, mua sắm, ăn uống đủ thứ

Hôm nay xả láng!

Ngày mai cô bắt đầu chiến đấu rồi!

Đến chiều cô lái xe chở Phi Yến, Tào Khê về rồi lái xe tới trường đón Ly Ly mới trở về biệt thự Cô dừng xe, bước xuống xe đã nhìn thấy Lợi Tư Vũ mỉm cười đứng ngay cửa Cô vòng qua mở cửa xe bế Ly Ly, tay đưa chìa khoá cho bảo vệ Nhíu mày nhìn anh:

“Anh à giữ hình tượng chút! Anh nhìn điệu cười của anh kìa chá khác nào mấy tên” Cô nói mà sồn gai ốc

“Biến thái chứ gì?” Anh vẫn tươi cười nhìn cô, giờ tâm trạng anh đang rất tốt nên lời trêu đó của cô đối với anh chỉ như là gió thoảng qua tai thôi

Cô cười lắc đầu nhìn anh

“Cô tắm rửa cho Ly Ly đi!” Cô đưa tay vẫy cô người làm sai bảo

“Dạ cô chủ” Người làm cúi đầu thưa Cô ta nắm lấy tay Ly Ly đi lên lầu

Bản thân cô cũng thay cho mình bộ váy ngủ màu đỏ, chỉ khoác lụa bên ngoài Đi xuống ngồi trên ghế sofa

“Anh sao rồi? Ổn không?” Anh lại ngồi bên cạnh cô Cô chồm người tới, chất vấn anh

“Quá tốt là đằng khác!” Anh đưa ngón cái ra hiệu trước mặt cô

“Hai người có làm gì với nhau không?” Cô đưa anh mắt long lanh, tò mò hỏi anh

“Có! Mà không nói đâu!” Anh dùng tay đánh nhẹ vào đầu cô

“Ồ nói đi” Cô đưa tay xoa xoa chỗ bị đánh, chu môi nói

“Không! Em chỉ cần biết anh và cô ấy đã là của nhau” Anh nói, trong đầu hiện lên hình ảnh của cô

“Của nhau!” Cô khó hiểu, tay phải đưa ngón giữa, tay trái nắm lại thành hình tròn mà đưa ra đưa vào

Anh nhìn cô làm hành động đó mà đen mặt, khoé môi dật dật, dùng tay phải ngăn lại hành động của cô, tay trái búng vào trán cô

“Em nghĩ cái gì trong đầu vậy hả?”

“Thì anh nói thuộc về nhau? Về nhau không phải ừ ừ hả?” Cô ngược ánh mắt ngây thơ nhìn anh

Anh đưa tay ôm đầu, bó tay với cô

“Không phải! Bọn anh chỉ mới hôn nhau thôi!” Anh cố giải thích với cô

“Chỉ mới hôn thôi hả? Em tưởng” Cô đưa tay gãi đầu, lè lưỡi cười cười nhìn anh

“Mami! Con đói!” Ly Ly đã được thay cho một bộ đồ ngủ hình kitty dễ thương Từ trên lầu chạy xuống, nhào vào lòng cô

“Con đói rồi! Cậu kêu người giúp việc làm đồ ăn rồi!” Anh đưa tay vuốt tóc Ly Ly

“Tối nay em nghỉ ngơi sớm chuẩn bị cho ngày mai đi!” Anh chuyển tầm mắt sang cô

“Em biết rồi!” Cô cất giọng nói, ánh mắt trở nên lạnh lẽo

- _____
Công ty MR

“Nè cậu công ty mình có chủ tịch mới đó!” Một nữ nhân viên cầm ly cà phê chạy lại ghế ngồi

“Không biết có phải một anh chàng đẹp trai không nữa? Ôi chết mất!” Nữ nhân viên khác cầm hộp Cushion, tay đánh bông phấn lên mặt

“Mình nghe nói chủ tịch là nữ!” Nam nhân viên cầm ly cà phê khác tới chỗ bọn họ

“Nữ sao? Lỡ gặp mấy người đánh đá không biết có làm khó dễ gì người xinh đẹp như mình không nữa?” Nữ nhân viên cầm hộp Cushion lúc này lên tiếng

“”

“”

Cô dừng xe trước cửa, đưa chìa khoá cho bảo vệ Tự tin bước vào công ty, ở cô toát lên vẻ quý phái như một vị lãnh đạo đã khiến cả công ty ngoái đầu nhìn cô không rời mắt Cô chỉ mỉm cười với họ rồi đi vào thang máy Lúc ra thang máy, cô bị một bàn tay níu lại

“Ai đây? Nhân Viên mới à?” Một cô gái tóc vàng xinh đẹp đi ra trước mặt cô

“Ăn mặc lố quá đó? Tưởng mình là ai?” À ta đưa tay vuốt tóc cô Cô khinh bỉ né sang một bên

“Nè Lưu tỷ đang nói chuyện với mày đó! Câm hả?” Cô gái tóc đen khác tới đẩy cô, người cô đứng không vững lùi ra sau

Lưu tỷ! Cô ta là giám đốc quản lý thiết kế Nhờ sắc mới vào được vị trí này chứ thực cô ta chả có tài giỏi gì cả Kiêu ngạo, hống hách, ý mình làm cao ăn hiếp các nhân viên cấp dưới Trước khi vào công ty cô đã tìm hiểu qua hết, trong đây vẫn còn nhiều tạp nham như vậy, cô sẽ từ từ loại bỏ

“Đừng có quá đáng!” Cô dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn bọn họ

“Mày ngon nhỉ? Chỉ mới vào công ty mà hống hách quá nhỉ? Để tao đây thay mặt dạy dỗ ma mới là mày!” À ta nhếch mép, khoanh tay nhìn cô

“Cầm ly nước lại đây! Nhanh lên!” À quay sang nhìn cô gái đeo kính, ăn mặc lịch sự mà la lên Đám nhân

viên ra vào thang máy cũng kinh sợ nhìn một màn trước mắt Cô gái đeo kính run sợ, gật đầu liên tục:

“Lưu tỷ! Tôi lấy liền!”

Cô gái đeo kính tay run run cầm ly nước sôi đưa cho ả, mắt lo lắng nhìn cô Cô cũng liếc nhìn cô ấy

Cô gái này có tố chất nhưng chưa được khai thác!

Ả nhếch mép cười khẩy, tay cầm ly nước đưa lên đầu cô từ đó xuống Khi nước sắp ra khỏi miệng ly, cô đã nở nụ cười khê rồi né sang một bên, dùng tay bẻ tay ả quật ngược lại khiến ly nước sôi đổ lên đầu ả

“A Nóng quá!” Ả bật người nhảy tung tưng, la lên

“Cô dám! Lưu tỷ có sao không?” Cô gái tóc đen lại đỡ ả ta ngã quỵ xuống đất, tay chỉ thẳng vào mặt cô la lớn

“Lưu Nhược Lam! Hôm nay cô làm với tôi cô sẽ phải hối hận!” Cô quỳ một chân, đưa ta nâng cằm ả, để mặt ả đối diện với mặt cô

“Cô là ai? Sao lại biết tên tôi?” Ả run sợ nhìn cô kinh ngạc

Cô cười tàn ác nhìn ả không nói gì, đứng dậy, dùng tay chỉnh lại trang phục rồi bước đi, lúc đi ngang qua cô có liếc nhìn cô gái đeo kính kia mỉm cười

30. Chương 30

Cô đi một mạch đến phòng Chủ tịch Thư ký riêng của cô cầm một tập tài liệu đưa cho cô

“Chủ tịch! Cuộc họp sắp bắt đầu rồi ạ!”

“Tôi biết rồi!” Cô lật xem sơ qua tập tài liệu rồi đưa lại cho thư ký

Cô và thư ký đi tới phòng họp bằng thang máy chuyên dụng cho cấp cao Mọi người đã ổn định chỗ ngồi đầy đủ, giờ chỉ cần cô tới là có thể bắt đầu cuộc họp Thư ký đưa tay mở cửa cho cô, cô vừa bước vào mọi người liền không dấu nổi sự kinh ngạc

“Chủ tịch là cô ta ư? Còn trẻ thế!”

“Nhìn cô ta chắc chỉ mới hai mươi mấy tuổi”

“Làm được không đây?”

“”

Bọn họ thì thầm qua lại, cố kiềm chế giọng nói thật nhỏ để cô không phải nghe thấy nhưng cô lại nghe không lọt một chữ Cô vẫn giữ bình tĩnh mỉm cười với bọn họ như chưa nghe thấy chuyện gì, đảo mắt quanh bàn họp để nhìn rõ từng người lại vô tình đụng ngay ánh mắt kinh ngạc của ả - Lưu Nhược Lam Mắt ả càng mở to hơn khi cô nhìn thẳng vào ả rồi sau đó là sợ sệt, cúi đầu né tránh ánh mắt của cô Nhìn thấy sự rụt rè của ả nét cười của cô càng sâu hơn

Đợi xem tôi xử cô như thế nào!

“A Chủ tịch! Chào cô! Tôi là Tổng giám đốc, Lục Bành” Một lão già bụng phệ đứng dậy, lão ta dùng ánh mắt dâm dề nhìn vào vòng một của cô

“Chào ông! Lục Tổng!” Cô rất chán ghét lão ta, thật khiến người ta kinh tởm

“Giới thiệu với cô! Đây là phó giám đốc, anh Vĩ Bằng Giám đốc bộ phận kinh doanh, cô Hạ Quyên Giám đốc bộ phận thiết kế, cô Lưu Nhược Lam” Lão ta đưa tay giới thiệu từng người một

“Được rồi! Cảm ơn Lục Tổng!” Cô đưa tay ra hiệu ông ta dừng lại

“Bắt đầu họp!” Cô ra lệnh

“Thưa mọi người! Doanh thu tháng này” Hạ Quyên đứng dậy đề nghị tất cả lật tài liệu đã được phát trước khi cuộc họp bắt đầu Cô nói lại một lược và giải thích kĩ càng những vấn đề khó hiểu

“Thưa chủ tịch! Thiết kế của chúng ta lấy chủ đề” Đến lượt Lưu Nhược Lam, cô ta đưa tay chỉ lên màn hình máy chiếu, thuyết trình lại bộ sưu tập của mình Cô ta vênh mặt tự tin nói

Khi màn hình đang lướt qua các mẫu thiết kế thì nó lại hiện lên một đoạn video ghi lại cuộc hội thoại giữa ả và cô gái khác Trong video, ả dùng tiền mua chuộc cô gái kia nhờ cô sao chép lại bản thiết kế của người khác

“Cô nói đây là thiết kế của cô?” Cô không để cô ta thuyết trình xong, ngả lưng ra sau, tay bấm bấm cây bút bi nói

“Thưa chủ tịch! Đây là thiết kế của tôi!” Cô ta vẫn không biết gì tự hào trả lời đồng dục

“Cô bị đuổi!” Cô thẳng thừng trừng mắt nhìn ả

“Tại sao? Tôi đã làm gì?” Ả từ tự tin mặt đã bắt đầu biến sắc Khi ả nhìn biểu cảm của mọi người mới theo tầm mắt nhìn lên màn hình mà kinh ngạc

“Cô biết mà! Hay để tôi nói ra?”

“Không! Không phải tôi! Đây là có người hãm hại!” Ả lúng túng, làm ra bộ mặt uất ức

“Phải đó chủ tịch! Có thể có người bày mưu hãm hại cô ta?” Lục Bành lên tiếng xoa dịu cô

“Cả ông nữa Lục Tổng! Ông bị đuổi!” Cô liếc nhìn bàn tay ông ta đặt lên bàn tay cô, kinh tởm rút ra

“Đây là bằng chứng cho thấy cô Lưu Nhược Lam cậy quyền ăn cắp thành quả của người khác” Cô thư ký lên tiếng, trong tay đưa ra một phong bì hồ sơ, trong đó là bằng chứng cho thấy ả dùng tiền mua bằng cấp, căn bản không có một chút năng khiếu vẽ nào làm sao có thể thiết kế ra một tác phẩm hoàn hảo như thế này

“Trong tay tôi là đoạn clip cho thấy cô ta dùng thân mua chức với Lục Tổng!” Cô đưa tay ra cầm lấy USB từ tay thư ký Mắt liếc xem biểu hiện của Lục Tổng

Cô lập tức búng tay, đèn trong phòng liền tắt Chiếu lên màn hình một lần nữa là video ả cùng Lục Tổng ở trong phòng làm ra loại chuyện khiến người khác không khỏi buồn nôn

“Cô Là mưu kế của cô!” Ả run rẩy, dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn cô

“Do cô tự làm tự chịu!”

“A A Tôi giết cô!” Ả nổi điên lên chạy tới chỗ cô nhưng được mọi người can ngăn

“Bảo vệ!” Cô thư ký che chắn cô, lớn giọng

“Chủ tịch! Xin cho tôi cơ hội!” Lão già Lục Tổng quỳ xuống, lạy cô liên tục

Khi bảo vệ vào tới phòng họp, cô nhìn bọn họ ra lệnh:

“Lôi cô ta ra ngoài! Cả lão ta!”

“Bỏ tôi ra! Tôi có chân!” Á hất tay đám bảo vệ đi ra ngoài, đi qua còn liếc nhìn cô một cái

“Không! Chủ tịch tha cho tôi Tha cho tôi!” Hai tên bảo vệ giữ hai tay lão ta, lão ta ra sức vùng vẫy, hai tên bảo vệ khó khăn lắm mới lôi được lão ra ngoài

“Cô đi gọi Nhu Tử tới phòng họp” Nhu Tử là tên của cô gái đeo kính

Căn phòng trở nên yên tĩnh, cô thư ký dẫn Nhu Tử để cô ấy đứng bên cạnh cô, cô chồm tới, tay đan nhau để trên bàn, liếc nhìn qua bọn họ, ai nấy đều run sợ rụt người lại, trên trán để nhể nhại mồ hôi

“Vĩ Bằng! Cậu từ giờ là Tổng giám đốc!” Cô có tìm hiểu qua lý lịch của Vĩ Bằng, anh ta là người trung thực, công bằng, hết lòng vì công việc nên cô mới yên tâm giao cho anh

“Tạ chủ tịch!” Vĩ Bằng đứng thẳng người cúi đầu nhìn cô

“Nhu Tử! Cô sẽ là giám đốc bộ phận thiết kế!”

“Ồ chủ tịch! Tôi không làm được đâu!” Nhu Tử bất ngờ lắc đầu, hai tay đưa lên vẫy vẫy, lên tiếng từ chối

“Cô làm được! Cô chưa thử sao biết?” Cô mỉm cười dịu dàng nhìn Nhu Tử

“Tôi” Nụ cười của cô khiến Nhu Tử cảm thấy ấm áp, thật lòng không nỡ mà từ chối

“Cuộc họp kết thúc ở đây đi!” Cô đứng dậy, quay người đi ra khỏi phòng

“Đừng làm tôi thất vọng!” Lúc đi ngang qua cô dừng lại nói thầm vào tai Nhu Tử

31. Chương 31

Một số điện thoại lạ hiện lên màn hình, ban đầu cô hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng nhấc máy:

“A lô”

“Chào! Cô nhớ tôi chứ?” Đầu dây bên kia trả lời

“Anh là ai?” Cô dùng giọng dò xét

“Tôi! Đăng Minh! Cô nhớ ra chưa?” Anh dùng giọng điệu trầm thấp hỏi cô Mắt nhìn ngấm toà nhà đối diện Thỉnh thoảng lại đưa tay lên phác họa Toà nhà đó là công ty MR - công ty của cô

“Tôi nhớ rồi! Anh gọi tôi có chuyện gì không?”

“Không có gì tôi muốn mời cô ăn trưa!”

“Trưa rồi sao? Được!” Cô liếc nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ trưa, tay day day vùng da giữa chân mày Cô bận bịu với đồng hợp đồng trên bàn mà quên mất thời gian

“Tôi tới đón cô!”

“Được!” Cô cúp máy, tay trái lật xem bản hợp đồng, tay phải cầm bút vẽ vài đường điều luyện kí vào giấy

Mười phút sau

Chiếc xe Đăng Minh đậu trước cổng công ty Anh nhắc điện thoại bấm dãy số gọi cô:

“Tôi tới rồi!”

“Được! Tôi đang xuống!” Cô cúp máy, tay bấm số trên thang máy

Đăng Minh xuống xe, làm biếng dựa lưng vào cửa xe, tay đút vào túi quần, miệng huýt sáo Khi thấy cô, anh liền chỉnh trang lại trang phục, mở cửa xe cho cô, cô gạt đầu nhẹ mỉm cười cảm tạ rồi lên xe Anh cũng ngồi vào xe lái đi

- - - - -

Lâm gia

Anh nhìn TV màn hình phẳng trong phòng ngủ Tin tức đưa lên thông tin về công ty MR, hình ảnh cô liên hiện ra Anh ban đầu hơi kinh ngạc nhưng sau đó bình thường lại Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô trên TV

Bốn năm qua, cô thay đổi nhiều quá, xinh đẹp hơn, mạnh mẽ hơn và Tàn nhẫn hơn

Nhớ lại ký ức về năm năm trước Có lẽ đó là khoảng thời gian đẹp nhất Cô vẫn là bé con của anh, ngây thơ, lúc nào cũng cười không phải lo lắng về điều gì cả Anh nhớ mỗi lần đi làm về, cô luôn leo đèo theo anh, luôn nghe theo mọi mệnh lệnh của anh Có phải anh đã sai, ngay từ đầu anh không nên nhận nuôi cô

Có phải anh đã quá chú tâm vào việc trả thù mà quên đi hạnh phúc trước mắt Anh cho cô yêu thương rồi chính anh đập cô xuống vực thăm Hức Hức Anh đã làm gì vậy?

Anh cầm lấy chai rượu trên bàn húp một hơi cạn sạch, một chai lại một chai nữa, đến khi hết rượu anh liền gọi người giúp việc mang rượu cho anh tiếp Vú Đường lo lắng đã gọi điện cho Tần Hạo và Hắc Tiệp

Hắc Tiệp và Tần Hạo lái xe đến Lâm gia Bọn họ vừa xuống xe, vú Đường từ trong nhà chạy ra, lo lắng nói:

“Các cậu! Cậu chủ lại nổi điên rồi!”

Trên lầu anh phát ra tiếng vỡ xoảng xoảng của chén đĩa Đám người hầu bưng đồ ăn vào cho anh đều bị anh đập đổ Anh quát mắng:

“Cút ra ngoài! Cút hết cho tôi!”

“Để bọn tôi lên xem! Bà mau gọi cho Tư Linh!” Hắc Tiệp cầm điện thoại của mình đưa cho vú Đường

Bọn họ chạy vào phòng anh Một mớ hỗn độn xuất hiện trước mắt như là vừa trải qua một trận chiến nảy lửa Trên sàn nhà là mảnh vỡ chén đĩa cùng thức ăn rơi vương vãi Phía bàn lăn lóc các chai rượu, đếm đi đếm lại cũng phải hơn mười chai Trong lòng bọn họ thăm khâm phục anh, đến họ còn chưa thể uống hết nhiều đây trong một ngày

Anh quay lưng về phía họ, nghe tiếng mở cửa, liền nổi điên lớn tiếng đuổi người, tay đập vỡ đồ đạc Hắc Tiệp và Tần Hạo mỗi người giữ một bên tay anh Anh bình thường đã nóng tính nay thêm rượu vào e là họ giữ không nổi Anh vùng vẫy kịch liệt, tay vô tình đâm vào người bọn họ Hai anh đành dùng dây thừng trói anh trên giường

- _____

Cô đang đĩa ăn cùng Đằng Minh thì có cuộc điện thoại:

“A lô”

“Tiểu thư! Xin cô giúp cậu chủ!” Vú Đường hấp tấp nói trong điện thoại

“Anh ấy sao vậy vú?” Cô dự tính không ổn liền hỏi lại

“Cậu chủ lại phát điên rồi! Tiểu thư!”

“Điên! Chẳng phải anh ấy rất khoẻ mạnh sao?”

“Tôi không biết! Trước đây cậu chủ có uống nhiều gấp mấy thì chỉ say thôi nhưng không hiểu sao mấy ngày nay cậu như phát điên, miệng luôn gọi tên cô”

“Tôi tới ngay!” Cô cúp máy, quay lại bàn lấy túi xách

“Đăng Minh! Tôi xin lỗi nhưng tôi đang có chuyện gấp phải đi bây giờ”

“Cô đi đâu? Tôi đưa cô đi!” Đăng Minh tỏ vẻ tốt bụng quan tâm

“Cảm ơn anh” Cô không nghĩ ngợi nhiều leo lên xe Đăng Minh Cô nhờ anh ấy dừng lại ngay con hẻm gần Lâm gia rồi tạm biệt anh đi xuống xe

Cô chạy vào Lâm gia, thấy vú Đường đứng ngoài cổng liền lại hỏi:

“Sao rồi vú?”

“Tiểu thư! Cậu chủ ở trong phòng!” Vú Đường nắm chặt tay cô

“Để con lên!” Cô nói rồi đi thẳng lên phòng anh Mở cửa vào phòng, cô suýt ngất với cảnh tượng trước mắt

Anh phá cỡ vậy luôn sao?

Hắc Tiệp và Tần Hạo nhìn thấy cô liền giao anh lại cho cô rồi đi mất Cô đi lại giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của anh

“Anh sao lại nổi điên chứ?”

“Tư Linh! Là em sao? Em về với anh! Đừng rời xa anh!” Anh ngược đầu nhìn cô, nước mắt không tự chủ rơi xuống

Cô tháo dây thừng ra, quăng xuống nền nhà, ôm anh vào lòng:

“Anh đừng vậy nữa? Hai ta không thể” Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ nên anh không nghe thấy

32. Chương 32

“Đừng rời xa anh!” Anh vùi mặt sâu vào ngực cô, tham lam hít lấy mùi hương quen thuộc của cô

“Phong!” Cô ôm chặt anh vào lòng

Anh tiều tụy đi nhiều quá Sao vậy? Sao anh phải tự làm khổ mình? Chẳng phải anh rất hận cô sao?

Cô đưa tay sờ vào từng đường nét trên gương mặt anh Khuôn mặt đã rất hận cô và cũng khiến cô yêu sâu đậm Đây là lần đầu tiên cô thấy anh khóc, anh khóc vì cô sao? Nếu như ba mẹ cô không hại chết ba mẹ anh, anh và cô sẽ đến được với nhau sao? Có lẽ cô và anh không cùng một thế giới Ông trời sắp đặt cho cô gặp anh là để cô trả món nợ mà gia đình cô nợ anh

Ánh mắt long lanh nhìn thật kĩ gương mặt này, đem nó khắc sâu vào trong tim Khoé mắt cô xuất hiện một tầng nước mỏng, từ từ chảy dài trên gương mặt đã ửng đỏ của cô

Cô ôm anh đến khi anh ngủ thiếp đi Cô dìu anh nằm trên giường, đắp chăn cho anh lại nhìn khắp căn phòng mà lắc đầu

Một mớ hỗn độn!

Cô cúi người quỳ xuống sàn nhà, tay nhặt các mảnh vỡ cùng thức ăn đem chúng bỏ vào thùng rác Cô lấy một cái chổi cùng hốt rác quét dọn phòng anh Đến khi phòng sạch sẽ không một hạt bụi, cô mới rời đi

Cô xuống nhà gặp vú Đường, vú lo lắng nắm chặt tay cô

“Tiểu thư! Cậu chủ sao rồi?”

“Không sao! Anh ấy ngủ rồi!” Cô đưa tay nắm chặt bàn tay vú trấn an

“Vú nấu một ly trà gừng với một tô cháo Chút anh ấy tỉnh dậy hãy đem lên cho anh ấy”

“Tiểu thư! Có định đi sao? Thật ra cậu chủ”

“Con quyết định rồi! Con sẽ đi! Vú hứa với con đừng nói với anh ấy là con tới đây!” Cô cắt ngang lời vú Đường

“Tiểu thư!”

“Vú giữ sức khoẻ!” Cô đưa tay lau đi giọt nước mắt rồi ôm vú Đường vào lòng

Cô ra khỏi cổng đã thấy Hắc Tiệp và Tần Hạo Cô gật đầu đi tới chỗ họ

“Để anh đưa em về!” Hắc Tiệp lên tiếng, mở cửa ghế sau cho cô

“Cảm ơn”

“Phong sao rồi?” Tần Hạo quay ra sau khỏi cô

“Anh ấy không sao! Anh ấy ngủ rồi!”

“Các anh biết tại sao anh ấy bị vậy không?” Cô thắc mắc hỏi

“Từ ngày gặp em ở nhà hàng Pháp anh ta tối hôm đó đã như vậy!” Hắc Tiệp đang tập trung lái xe nói

“Phong yêu em nhiều lắm! Em không thể tha thứ sao?”

“Giữa bọn em chỉ có thù hận không có tình yêu!” Cô nói, mắt nhìn ngấm cảnh vật xung quanh

“Thù hận đã qua! Em không thể sao?” Tần Hạo thở dài

“Quá muộn rồi! Không thể!” Cô cố nuốt nước mắt vào trong, giọng nói nghẹn ngào

“Chở em tới công ty MR” Cô mệt mỏi dựa vào ghế, mắt nhắm nghiền

Hắc Tiệp chở cô đến công ty MR, cô chào tạm biệt bọn họ

- _____

Tối ở Win club

Tiếng nhạc sôi động vang lên, Lưu Nhược Lam mặc một bộ váy ôm dường như trong suốt chỉ che những phần cần che, ả bước vào đã nhận không ít ánh mắt thèm khát của đám đàn ông, ả không có tâm trạng, ngồi tại một góc khuất trong club Lát sau, một cô gái tóc đỏ, cầm điều thuốc tới ngồi bên cạnh ả

“Con mẹ nó! Tao bị đuổi rồi!” Lưu Nhược Lam cầm ống shisha hút, nói với cô gái tóc đỏ bên cạnh

“Tại sao bị đuổi? Cậu làm trong công ty MR cũng ba năm rồi mà! Không phải lão Lục Bành mê một cậu sao? Bị cho ra rìa rồi à!” Cô gái bên cạnh mỉa mai cầm điều thuốc hút Thật ra cô cũng đâu ưa gì ả, chỉ là chơi lợi dụng tiền của ả thôi

“Mày đừng nhắc thằng già vô dụng đó! Chẳng được tích sự gì! Tự nhiên ở đâu rơi xuống một con chủ tịch, cô ta điều tra mọi chuyện của tao, khiến tao nhục nhã trước công ty!” Cô ả nghiêng răng nói ra những lời cay nghiệt

“Rồi giờ mày làm gì được cô ta hay chỉ ở đây nói được cái mớ!”

“Mày điên à! Đương nhiên tao phải cho cô ta một bài học! Con nhỏ Marie gì đó Đáng chết!”

“Tao chóng mắt lên coi!” Cô gái bên cạnh liếc nhìn ả cười khẩy Cô ả tức điên nghĩ về cô, cầm chai rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch

Yến Nhi ngồi hầu hạ khách bàn bên cạnh, vô tình nghe được câu chuyện của họ ả nảy ra ý kiến, nhếch mép cười ả nũng nịu dựa bộ căng phồng vào cánh tay béo của lão khách

“Trư Tổng! Em xin phép ra ngoài một lát!”

“Em đi đâu?” Lão già bên cạnh tỏ vẻ không vui, nhìn ả

“Đi mà! Em đi một lát thôi, về sẽ bù cho anh!” ả nở nụ cười quyến rũ, tay đặt lên cái ả của lão khách, xoa xoa

“Được! Tiểu mỹ nhân, nhanh lên đấy!”

Lão ta thích thú, mắt chuyển xuống bộ ngực ả ả mỉm cười, đặt một nụ hôn lên má lão, rồi đi

Yến Nhi bước từng bước kiêu diễm lại bàn Lưu Nhược Lam

“Tôi sẽ giúp cô trả thù Marie!” ả chống nạnh đứng trước mặt bọn họ, kiêu ngạo Từ ngày gặp cô ở nhà hàng, Phong lúc nào cũng nhốt mình trong phòng không quan tâm gì đến ả Cô ả đương nhiên cũng xem tin tức sáng nay Cô vậy mà là chủ tịch công ty MR, ả ta càng day nghiêng cô hơn

“Tôi với cô quen nhau?” Lưu Nhược Lam nhìn cô ả từ trên xuống dưới liền đánh giá trong đầu Cô vắt chéo chân, vênh váo

“Không quen!”

“Dựa vào gì tôi phải tin cô?”

“Vì chúng ta có chung một kẻ thù!” Yến Nhi đứng chống nạnh, nhìn cô ả khoé môi khê nhếch lên

33. Chương 33

“Cô cũng biết Marie?” Lưu Nhược Lam nhướn mày hỏi ả

“Phải cô ta là kẻ thù không đội trời chung! Cô ta cướp đi mọi thứ thuộc của tôi! Tôi ghét cô ta!” Yến Nhi nói, ánh mắt hiện ra tia lửa

“Hừ Nếu tôi với cô hợp tác, tôi được lợi ích gì?”

“Tôi biết cô rất thích tiền Cô đang ngồi trên đồng tiền bị đập xuống như vậy chắc sẽ không chấp nhận được đúng không? Nếu cô hợp tác với tôi cô sẽ được 100 triệu!”

“Cô cũng sộp đó! Tôi đồng ý! Cô muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn cô xin vào lại công ty MR và” Yến Nhi ghé sát tai cô nói nhỏ, đồng thời móc trong túi ra một thứ dày cộp được bao bọc giấy kĩ càng ném vào tay cô ả

“Đây là 50 triệu tôi đưa trước! Xong nhiệm vụ tôi sẽ đưa số còn lại! Đừng làm hỏng chuyện!” ả nói rồi liếc nhìn cô, quay gót rời đi

“Cô cũng độc ác đó!” Lưu Nhược Lam nhìn ả rời đi, tay vuốt ve gói tiền, nở nụ cười độc ác

- _____

Sáng hôm sau

Lâm gia

Tạ Phong tỉnh dậy, ánh sáng chiếu rọi vào mặt anh mà không khỏi nhăn mặt Anh đưa tay, xoa phần đầu đang bị đau nhức, cố nhắc cơ thể ngồi dậy Lúc này vú Đường từ ngoài cửa bưng đồ ăn vào cho anh:

“Cậu chủ tỉnh rồi! Tôi có nấu cho cậu ly trà gừng và ít cháo, cậu mau ăn đi!”

“Có phải tôi lại làm loạn!” Anh cũng biết mấy ngày nay tâm tình anh không tốt, tâm lý bị ảnh hưởng nên khi uống rượu vào sẽ trở nên nổi điên

“Phải thưa cậu?” Vú Đường đặt khay thức ăn trên bàn cạnh giường

“Có ai bị thương không?”

“Dạ không ạ!”

Anh mệt mỏi xoay đầu vài cái, vén chăn ngồi dậy lại sức nhớ ra chuyện gì đó Quay sang hỏi vú Đường:

“Hôm qua cô ấy ở đây?”

“Dạ không ạ!” Vú Đường hơi run run, tay nắm chặt vào nhau, cúi đầu

“Thật?” Anh chú ý quan sát biểu hiện của vú Đường

“Vâng cậu chủ” Vú Đường cố giữ bình tĩnh, thả lỏng người để anh không phải nghi ngờ

“Vú lui đi!” Anh di chuyển đến phía bàn ngồi xuống

Rõ ràng anh cảm nhận được cô ở đây! Anh cố nhớ lại mọi chuyện đêm qua, cái cảm giác rất thật khiến anh không khỏi nghi ngờ Nhưng anh cũng nhanh chóng gạt bỏ

Cô hận anh còn không hết sẽ quan tâm đến anh sao?

Có lẽ anh nhớ cô nên tưởng tượng ra chăng?

- _____

Lợi gia

“Anh hôm nay đi với Rania nên sẽ không ăn tối! Em và Ly Ly không cần đợi anh!” Anh đưa tay cầm ly cà phê lên uống

“Anh dạo này cứ cười một mình đi nha!”

Cô đưa ngón tay khều khều vào tay anh

“Anh hâm nóng tình cảm với cô ấy! Mau chóng rước cô ấy về nhà mới được! Cảm ơn em” Anh nói miệng cười, tay đưa lên ngực trái

“Em phải tìm một người chị dâu để quản lý anh chứ!”

“Em gái anh có khác!” Anh vui vẻ xoa đầu cô

Khi giúp việc vừa bày đồ ăn ra bàn xong, cô quay sang nói:

“Cô lên phòng đánh thức con bé! Vệ sinh cho con bé giùm tôi! Cảm ơn!”

“Dạ cô chủ!” Nữ giúp việc cung kính thưa Lát sau, nữ giúp việc bế Ly Ly xuống lầu, cái miệng nhỏ xinh ngáp ngắn ngáp dài, tay dụi dụi mắt Cô đưa tay bế Ly Ly ngồi bên cạnh mình

“Ly nhi ngoan, ăn sáng rồi mẹ chở đi học” Cô dùng đũa gấp thức ăn bỏ vào chén Ly Ly

“Mami ơi, trường con nói cuối tuần mỗi em dẫn phụ huynh lên sinh hoạt ạ!” Ly Ly ngoan ngoãn cầm muỗng tự ăn

“Cuối tuần sao? Sợ là mami bận!” Cô nói, tay vuốt gọn mấy lọn tóc trước mặt Ly Ly

“Để cậu đi với con nha!” Anh nhìn Ly Ly

“Mami không đi được sao? Con muốn cả gia đình mình đi!” Ly Ly bĩu môi, buồn bã cúi mặt

“Ng Sloan! Mami bận thật mà, để cậu đi với con, nếu mẹ sắp xếp được mẹ tối sau được không? Con yêu!” Cô nâng mặt Ly Ly đối diện với mình, tay nựng hai bên má phúng phính

“Dạ được!” Ly Ly gật đầu nhưng đôi mắt vẫn thoáng tia buồn

Cô cũng nhận ra được nhưng làm sao giờ, cô chỉ mới nhận chức chủ tịch, bao nhiêu việc còn cần cô giải quyết

Sau khi ăn xong cô đưa Ly Ly tới trường, cô cũng lái xe đến công ty Cô vừa bước tới cửa công ty thì ả Lưu Nhược Lam liền nhào tới đứng trước mặt cô ả đứng gờ tay chặn trước mặt cô

“Chủ tịch! Xin cô cho tôi cơ hội!” Ắ ta khóc lóc níu tay cô

Cô chán ghét hất tay ắ ra, nhìn ắ bằng ánh mắt khinh thường

“Cô tránh ra đi!”

“Xin cô Chủ tịch, tôi chỉ còn cách này mới gặp được cô Cô mà đuổi tôi, tôi sẽ chết mất” Ắ ta cố tình khóc càng lúc càng to hơn, khiến mọi người ra vào công ty đều quay lại nhìn cô và ắ Ắ liền dùng dao gọt trái cây đã chuẩn bị sẵn trong túi ra kề ngay cổ

“Cô mà không đồng ý tôi sẽ chết ở đây!”

Đám người xung quanh nhìn một màn trước mắt mà không khỏi kinh ngạc Không một ai dám ngăn cản sợ ắ sẽ làm liều

Cô nhìn mọi người xung quanh lại liếc nhìn ắ Ắ cũng được nhử, lợi dụng đám đông để cô phải cho ắ quay lại công ty

Nếu không ngày mai cô sẽ lên trang nhất: “Chủ tịch công ty MR ức hiếp nhân viên, thấy chết không cứu” mất Cô chán nản lắc đầu, tay day day thái dương Thôi đành vậy cô sẽ xử ắ sau

“Cô muốn quay lại công ty?”

34. Chương 34

“Đúng! Đúng! Cô tha thứ cho tôi à?” Ắ vui mừng, thả con dao xuống

“Đúng! Nhưng với điều kiện!”

“Điều kiện gì? Cô cứ nói đi tôi chấp nhận hết!”

“Cô sẽ không được quay lại là giám đốc bộ phận thiết kế mà là LAO CÔNG!” Cô nhấn mạnh từng chữ

Ắ bất ngờ làm rơi con dao xuống đất, trơ mắt nhìn cô không kịp phản ứng

“Sao cô không chịu à? Vậy tôi đi!” Cô nhếch mép cười, quay gót định bước đi

“Tôi đồng ý!” Ắ nắm chặt hai bàn tay, móng tay đâm sâu vào da thịt khiến đỏ đỏ lên

“Ngày mai cô có thể đi làm” Cô liếc nhìn ắ cười khẩy, bước đi Ắ muốn quay lại công ty đến mức chịu nhục như vậy à hay là có âm mưu gì? Cô sẽ để ý đến ắ nhiều hơn

Ắ nhìn theo cô, môi đã bị ắ cắn nát, ánh mắt phát ra tia lửa, tay siết chặt hơn Nếu không phải vì 100 triệu ắ có phải chịu nhục như vậy!

“Mày cứ đắc ý đi, Marie! Tao sẽ trả mày gấp đôi!”

- _____

Đằng Thị

Yến Nhi lắc lư cái hông quyến rũ, kiêu ngạo đi vào công ty Các nhân viên đi qua đều nhìn ắ với ánh mắt chế giễu, khinh thường

“Đây là dự án toà cao ốc ở Mỹ Khánh” Yến Nhi để trên bàn anh một tập hồ sơ Ắ vòng qua ngồi lên đùi anh, tay vẽ vài đường trên vòm ngực săn chắc

“Em không làm anh thất vọng!” Đằng Minh nắm cái tay đang nghịch loạn của ắ, ngón tay vuốt ve làn da trên mu bàn tay

“Em rất khó khăn đó, phải đợi anh ta ngủ em mới dám lên vào thư phòng” Ắ nắm lấy tay anh đưa lên ngực mình áp chặt, thổi hơi nóng vào tai anh

“Tốt! Em phải khiến anh ta tin tưởng em hơn nữa!” Tay anh tham lam bóp lấy trái bưởi của ắ Thật ra anh cũng chả thích thú, đồ dâng tới miệng thì anh ăn chứ ngực ắ ít nhiều gì nhìn vào sẽ biết độn silicon

“Em nghe nói anh qua lại với Thẩm Tư Linh hả? Sao anh không nói với em?”

“Từ khi nào tôi phải có nghĩa vụ báo cáo với cô?” Anh cau mày nhìn ắ

“Không có! Em chỉ là quan tâm anh!” Ắ cúi mặt không dám nhìn thẳng vào mắt anh

Anh hừ lạnh liếc sang chỗ khác Ắ thấy vậy liền đổi chủ đề

“Anh không thưởng em sao?” Ắ cười ma mị, đưa lưỡi liếm lấy vành tai anh khiêu gợi

Anh nở nụ cười quý dị, bế ả vào phòng ngủ được xây trong phòng làm việc để thỉnh thoảng anh có thể ở lại qua đêm. ả đưa hai tay ôm chặt lấy cổ anh, áp bộ ngực vào ngực anh.

- _____

Sáng hôm sau

Công ty MR

Cô nhìn bản thiết kế Nhu Tử đưa, vùng da giữa chân mày liền nhăn lại, lắc đầu

“Cô kêu Nhu Tử tới đây cho tôi!” Cô ngược lên nhìn cô thư ký bên cạnh

“Dạ Chủ tịch!”

Lát sau, Nhu Tử mở cửa, người cô hơi run run, cúi mặt đứng trước cô

“Dạ Chủ tịch gọi tôi!”

“Bản thiết kế này là sao?” Cô cầm tập tài liệu để xuống bàn

“Dạ Dạ bản thiết kế sao ạ?”

“Cô tự xem đi!”

Nhu tử nhắc từng bước chậm rãi lại gần cô hơn, tay không khỏi run mà lật xem

“Chủ đề lần này là gì?” Cô khoanh tay, dựa lưng vào ghế

“Dạ là tương lai ạ!”

“Cô coi bản thiết kế của cô đi, có chút gì gọi là tương lai không?”

“Tôi”

“Quá rờm rà khiến người ta nhìn vào dễ bị rối mắt, đặc biệt là màu sắc kết hợp không tốt. Tôi chỉ cần vừa đủ hoa tiết, phụ kiện đơn giản một chút. Cô về vẽ lại bản khác, ngày mai có cho tôi!” Cô nói tay chỉ vào

các bản vẽ

“Dạ Chủ tịch!”

Nhu Tử vừa ra khỏi cửa lại đụng mặt Lưu Nhược Lam. Ắ ta nghiêng rằng liếc xéo cô một cái, cô sợ hãi tránh ánh mắt ả đi thật nhanh khỏi hành lang.

Ắ ta mặc trên người bộ đồ lao công, mái tóc xả xuề xoà, trên mặt là một lớp phấn dày cộm, tướng tượng mà mặt ả tát một cái cũng có thể rơi hơn một kí phấn, tay bưng tách cà phê, mở cửa, dùng giọng điệu dễ nghe:

“Chủ tịch! Cà phê của cô!” Ắ để tách cà phê lên bàn làm việc của cô, nhìn cô cười.

“Chuyện này không phải việc của cô, để thư ký tôi làm!” Cô vẫn chăm chú xem các bản vẽ, không thèm quan tâm đến ả.

Ắ tức giận nhưng vẫn nhẫn nhịn cố nở nụ cười thân thiện, nói giọng ẻo lả:

“Tôi muốn chính tay pha cà phê cho Chủ tịch để cảm tạ cô không chấp nhận chuyện cũ. Cho tôi ở lại công ty!”

“Cô nói xong chưa? Xong rồi cô có thể đi, tôi rất bận!” Cô liếc nhìn ly cà phê, nở nụ cười ngọt ngào với ả.

“Được! Chủ tịch nhớ uống!” Ắ cúi đầu, quay đi. Khi cửa vừa đóng lại, ả dập tắt đi nụ cười ban nãy, trở về bộ mặt thật của mình. Ắ đưa tay đùa nghịch mấy lọn tóc, miệng không tự chủ nhếch mép cười.

“Mày còn non tay lắm, Marie! Mày chắc không ngờ tao đã bỏ thuốc trong ly cà phê, chỉ cần mỗi ngày mày uống, nó sẽ từ từ ngấm vào cơ thể mày khiến mày suy yếu dần chỉ còn nằm chờ chết!” Ắ ta hớn hờ nghĩ đã thành công tiếp cận được cô mà không nghĩ rằng cô đã sắp đặt một trò chơi cho ả.

Cô vắt chéo chân, hai tay đan vào nhau, mắt nhìn chăm chăm ly cà phê, trong đầu đang suy tính chuyện gì đó. Vài phút sau, cô đứng dậy, cầm ly cà phê đổ vào một chậu cây gần cửa kính. Cô quay sang thư ký:

“Cô sắp xếp cho Lưu Nhược Lam dọn nhà vệ sinh đi!”

“Dạ Chủ tịch! Nhà vệ sinh nữ hay nam ạ?” Cô thư ký liền đứng dậy, hai tay để trước bụng, cúi đầu.

“Cả hai!”

“Vâng Chủ tịch!”

“Lấy cho tôi ly cà phê khác!” Cô đứng khoanh tay, mắt hướng qua lớp kính nhìn ngắm toàn cảnh thành phố

35. Chương 35

“A lô!” Giọng nữ đầu dây bên kia vội vàng trả lời

“Tôi đã làm theo kế hoạch!” Lưu Nhược Lam đứng khoanh tay dựa vào vách tường nơi cầu thang thoát hiểm, nơi này ít người qua lại nên ả dễ dàng nói chuyện hơn

“Cô ta không nghi ngờ gì chứ?” Yến Nhi đầu dây bên kia hỏi

“Cô ta có vẻ không nghi ngờ gì! Một con nhãi ranh mà đòi hơn tôi sao?”

“Cô đừng chủ quan!”

“Tôi biết mà! Cô chỉ cần chuyển đủ 100 triệu cho tôi là được!”

“Cô làm tốt lắm! Cứ tiếp tục, kế hoạch thành công tôi sẽ chuyển một nửa còn lại!”

“Cô cứ yên tâm tôi đã ra tay thì đảm bảo thành công! Cô phải giữ lời hứa, tôi không muốn quay lại căn đồng minh đâu!”

“Yến Nhi này không gạt cô! Yên tâm!” Nói rồi, ả cúp máy Ả nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong đầu vừa mừng vừa lo

Lưu Nhược Lam!

Cô ta có đáng tin không? Cô ta sẽ có ngày phản cô chứ? Không! Để không ai phát hiện ra ả là chủ mưu, khi kết thúc ả phải nghĩ kế khiến bí mật này theo cô ta chôn vùi mãi mãi

Xin lỗi cô, Lưu Nhược Lam Cô biết quá nhiều rồi!

Ả ngồi ghế sofa, dựa lưng ra sau, ánh mắt độc ác, nụ cười ả thêm phần mưu mô Trong đầu đang toan tính một kế hoạch trừ khử cô và cô ả Lưu Nhược Lam

Lâm Thị

Lâm Tạ Phong ngồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi Lát sau, có tiếng gõ cửa, Việt Tân từ trên xuống dưới mặc một bộ vest đen đứng trước bàn làm việc của anh

“Thưa Tổng giám đốc! Vụ đầu tư toà cao ốc Mỹ Khánh, dữ liệu đã bị người khác bí mật sao chép một bản Chúng ta có nên truy bắt không ạ?” Việt Tân đứng áp hai tay bên đùi, cúi đầu

“Không cần! Tôi biết ai làm, cứ để dự án đó cho hắn!” Anh ngồi ghế quay lưng về phía anh, tay châm điếu thuốc hút thật sâu rồi thở ra làn khói mờ ảo che đi phần nào khuôn mặt sắc lạnh, ánh mắt tựa chim ưng nhìn ra bên ngoài

“Thưa Tổng giám đốc! Dự án này rất lớn nếu mình có được trong tay sẽ thu về lợi nhuận không nhỏ!”

“Chính vì nó lớn nên tôi mới nhường!”

“Tổng giám đốc! Xin chỉ dạy!”

“Toà cao ốc Mỹ Khánh là dự án đầu tư hơn 1,5 tỷ USD Nếu đầu tư thành công thì sẽ thu về lợi nhuận không nhỏ, nếu thất bại sẽ là tổn thất lớn cho công ty” Tay anh dập thuốc lá vào gạt tàn bên cạnh

“Tổng giám đốc, tôi hiểu rồi!”

Anh chỉ “ừ” đưa tay quạt ra ngoài, Việt Tân hiểu ý gật đầu rồi quay đi

“Tôi muốn tài trợ kinh phí cho bộ sưu tập NT Cậu sắp xếp đi” Anh nhìn sang thư ký Điền ra lệnh

“Dạ Tổng giám đốc!” Thư ký Điền cúi đầu rồi cũng rời đi

Anh thở dài đưa tay lên gãi cằm, đắm chiêu suy nghĩ Vài phút sau, anh đứng dậy, khoác lên người áo vest lái xe rời khỏi công ty

Lưu Nhược Lam mặc một bộ lao công, mái tóc xuề xòa đã được búi gọn gàng, lớp phấn dày trên mặt đã bị rửa sạch không còn dấu vết nào Á cảm cây lau nhà lau khắp nhà vệ sinh, trên tay đã xuất hiện vài vết bầm tím bị trượt ngã Trong lòng luôn day dứt, dùng những lê cay nghiệt chửi rửa cô

“Con nhỏ Marie! Mày miệng còn hôi sữa mà đòi đấu với bà! Tức quá!”

Cô cho ả lau WC nam đã dành còn bắt ả phải tẩy đi lớp trang điểm Ả là lao công nhưng ả cũng cần phải đẹp chứ! Giờ ả không còn mặt mũi nào mà gặp ai, 100 triệu, 100 triệu! Cũng may, giờ này nghỉ trưa nên tất cả nhân viên đều dưới căn tin hết

Ả ta lau hết sàn trước, thở phào, tay lau mồ hôi trên trán lại tới mở từng cửa phòng vệ sinh Một mùi hôi xộc thẳng vào mũi ả, ả theo phản xạ đưa tay lên bịt mũi, mặt nhăn nhó khó chịu Không làm chủ được thốt lên: “Trời ơi! Hôi quá! Con người hay con gì vậy?” Ả đóng sầm cửa lại, quay mặt ra hướng khác mà thở hổn hển

“Ồ ai đây?” Đám nhân viên nam đi vào nhà vệ sinh, thấy trước mắt là một cô gái, ánh mắt đều căng liếc nhìn từ trên xuống dưới

“Đây chẳng phải Lưu tỷ sao?” Nhân viên nam mặc áo sơ mi màu xanh dương lên tiếng

“Nay cô ta không trang điểm suýt nữa không nhận ra Sao từ giám đốc thiết kế xuống lao công rồi!” Nhân viên nam khác mặc áo sơ mi trắng nói

“Mấy người cút cho tôi!” Ả ta tức giận nhìn một đám trước mắt, quát lớn

“Cô tưởng mình còn là giám đốc à, nhìn lại đi cô còn bần hèn hơn đám này nữa!” Nam nhân viên áo sơ mi xanh dương tiến lên trước nắm lấy tóc ả kéo ra sau Cô ả đau, răng cắn chặt môi, mặt mếu máo

“Ngày trước cô vênh váo lắm mà! Ý là giám đốc bóc lột sức lao động của nhân viên nay tui tui trả cô gấp đôi!” Nam nhân viên khác áo sơ mi xám nói, tay anh tiện mở vòi nước bên cạnh

Đám nhân viên nam nhìn nhau cười nham hiểm, nhân viên áo sơ mi xanh kéo tóc ả lại gần bồn rửa tay, mạnh tay dúi đầu ả xuống bồn nước Ả ta bất ngờ không kịp phản ứng, nước xộc thẳng vào mũi khiến ả sặc không ngừng, cổ dầy dựa cơ thể Anh ta kéo ả lên rồi lại dúi đầu ả xuống nước, cứ thế đến khi ả thở không được mới thả ra Tiếng ồn ào đã nhanh chóng thu hút đám đông, đám nhân viên tập trung ngày một đông hơn trước cửa nhà vệ sinh Ai ai nhìn một màn trước mắt có người tội nghiệp, có người thì hả hê thêm dầu vào lửa

36. Chương 36

Ả ta nằm bệt xuống đất, tham lam hít lấy oxi Cô gái tóc đen bước vào nhà vệ sinh, đám nhân viên kia liền im lặng tản ra hai bên, cô ta nhìn ả nhếch mép cười, dùng giày cao gót đá mạnh vào bụng ả, giọng nói chế giễu:

“Lưu tỷ à! Tỷ không sao chứ?”

“Con Con chó” Ắ thở hổn hển, tay ôm phần bụng bị đau, cất giọng yếu ớt

“Con chó! Tỷ đang nói tỷ hả?” Cô gái tóc đen dùng mũi giày giậm mạnh lên bàn tay ắ

Ắ Ắ đau đốn, khoe mắt ướt đầm, tay cố đẩy mũi giày kia ra

“Con chó Tao cứ nghĩ mày là bạn tao!” Ắ gần từng chữ

“Bạn Ha Ha Bạn sao? Mày đã từng xem tao là bạn chưa? Hay mày chỉ xem tao như con chó sai vặt, mày sai tao làm đủ chuyện, mày thích thì mày ngon ngọt, không thích thì chửi tao đủ điều Mày Mày còn còn cướp đi người mà tao yêu nhất! Tao hận mày!” Cô càng nói càng giậm mạnh hơn khiến nó chảy máu, máu theo dòng nước loang ra khắp nơi

“A! Mày Mày dám phản tao!” Ắ cắn răng chịu đựng, tay nắm chặt bàn tay bị giậm

“Tao giờ không còn như trước để mày điều khiển nữa đâu!” Cô ta cười khinh bỉ, thả tay ắ ra, quay người đi ra ngoài

“Hết chuyện rồi! Mau về làm việc đi!”

Đám nhân viên nhìn cô ta kinh sợ, không tin một người hiền lành trong công ty lại trở nên như vậy, bọn họ liền gật đầu rồi đi còn không quên liếc xem ắ ta Cô ta ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc liền hướng gót giày đi tới Cô khoanh tay, nhìn cô ta, miệng luôn mỉm cười

“Cô làm tốt lắm!”

“Tạ Chủ tịch! Cũng nhờ cô, tôi mới trả thù được cô ta”

“Ở xã hội này yếu đuối thì bị xem thường Nhu Tử! Cô phải mạnh mẽ để chà đạp lên những người đã tổn thương cô”

“Cảm ơn cô! Chủ tịch!”

Lưu Nhược Lam toàn thân run rẩy, khoe mắt đầm nước, tay kia càng nắm chặt phần tay đau nhức Ắ dùng chút sức lực còn lại cố chống cơ thể ngồi dậy, tựa vào vách tường

“Tại sao!? Tại sao!?” Ắ như điên tiết, hét thật lớn

“Marie Là mày Mày khiến tao ra nông nổi này Tao sẽ không để yên cho mày đâu!” Ánh mắt ắ ta đỏ ngầu,

bàn tay đau nhức nắm chặt lại, móng tay găm sâu vào vết thương khiến nó chảy máu nhiều hơn

Cô hoàn thành xong công việc, mệt mỏi dựa lưng ra sau, tay trái cầm bút bi quay quay, tay phải day day vùng da giữa trán Cô thở dài, liếc nhìn giờ trên đồng hồ treo tường

Đã sáu giờ! Cô phải đi đón Ly Ly!

Nghĩ tới đây, cô lập tức đóng tập hồ sơ, đeo túi xách rời khỏi phòng Vừa ra khỏi công ty, cô đã nhìn thấy Đằng Minh, anh ta đậu xe trước cổng, nhìn thấy cô liền mỉm cười, vẫy tay với cô Cô chỉ gật đầu mỉm cười, lại gần

“Anh tới đây làm gì?”

“Tôi muốn tài trợ cho bộ sưu tập mới của công ty cô Minh tới chỗ nào đó nói chuyện được không?” Đằng Minh bước xuống xe vòng qua mở cửa xe cho cô

“Mai không được sao? Giờ tôi đang bận!”

“Cả tuần này tôi đều bận hết, khó khăn lắm mới rảnh được bữa nay! Nếu cô lo lắng không ai đón Ly Ly thì yên tâm, tôi đã nhờ Tư Vũ đón con bé!”

“Xin lỗi! Có thể để tôi gọi xác nhận?”

“Được!”

Cô móc trong túi ra điện thoại di động, bấm dãy số gọi Đầu dây bên kia liền bắt máy:

“A lô”

“Anh hai! Anh đã đón con bé?”

“Em yên tâm, anh đón con bé rồi Con bé đang chơi với Rania Em cứ lo công việc đi!”

“Vậy thì tốt! Không phiền anh nữa! Em cúp đây!” Khi đầu dây bên kia bắt đầu vang lên tiếng: “Tút Tút Tút” Cô mới cất điện thoại vào túi, rồi leo lên xe Đằng Minh, anh lái xe rời khỏi công ty Đằng Minh và cô không biết là từ nãy giờ dường như có người luôn quan sát mọi nhất cử nhất động của họ Anh lái xe đuổi theo họ, ánh mắt vì tức giận mà đỏ ngầu hằn lên từng tia máu, tốc độ lái xe của anh ngày càng nhanh hơn

Cô là của anh, Lâm Tạ Phong! Thăng khác đừng hòng cướp được!”

Đặng Minh đưa cô tới nhà hàng Quách Linh đối diện công viên Mộc Linh. Cô cảm thấy có gì đó không đúng, nhân viên đưa họ đến phòng có không gian rất lãng mạn, dường như không có đèn mà được thắp sáng với vài ngọn nến. Trong phòng còn có ban nhạc riêng, nhìn đâu đâu cũng thấy các cặp với nhau. Cô nheo mắt nhìn Đặng Minh, anh giả vờ không nhận ra ánh mắt của cô. Cô đâu biết là anh đã bí mật nói nhân viên đưa họ tới khu vực dành cho các cặp tình nhân.

Anh liền lại kéo ghế cho cô, anh cũng ngồi xuống ghế. Bọn họ gọi món, khi nhân viên đã đi, cô nhìn anh vào thẳng vấn đề:

“Anh nói muốn tài trợ cho bộ sưu tập mới của công ty tôi?”

“Đúng vậy! Anh muốn tài trợ kinh tế cho bộ sưu tập sắp tới. Anh nghe nói, tuần sau công ty em tổ chức show diễn ra mắt bộ sưu tập đầu tiên của công ty.”

“Đây là dự định bên công ty em?”

“”

“”

Lâm Tạ Phong ngồi một mình ở bàn cách đó không xa, anh từ lúc bước vào đã thu hút sự chú ý của các cặp đôi. Anh nhìn hành động của bọn họ. Cô và anh ta cười nói vui vẻ nhỉ! Trước đây ở với anh cô chưa bao giờ cười tươi như vậy! Máu ghen của anh dường như đã nổi lên, tay nắm chặt nắm đấm đập mạnh xuống bàn, nhiều cặp tình nhân theo phản xạ quay qua nhìn anh, anh liền liếc ánh mắt hung dữ về phía họ khiến họ run sợ quay đi chỗ khác.

37. Chương 37

Đặng Minh cảm nhận được luồng ánh mắt sát khí nhìn về phía anh. Khi phục vụ bưng món ra, anh đã quay sang cửa, thấy Lâm Tạ Phong nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Anh nhếch mép cười, cố tình gấp thức ăn cho cô, mắt vẫn liếc nhìn biểu hiện của anh ta. Cô bất ngờ trước hành động của anh, lịch sự gật đầu:

“Cảm ơn!”

“Cô nên ăn nhiều. Cô ốm quá đấy.” Đặng Minh nói trêu chọc cô.

“Nói đúng hơn là tôi ăn nhiều nhưng không tăng nổi.” Cô cười đùa với anh.

“Vậy cô ăn nhiều vào chừng nào tăng thì thôi.”

“Anh khéo đùa! Tôi lên kí ai dám nhìn!” Cô đưa tay che miệng cười để không phát ra tiếng

“”

“”

Bọn họ vui vẻ quá nhỉ? Anh thật muốn băm tên đó ra trăm mảnh, dám giành người con gái của anh Hết Lợi Tư Vũ giờ tới Đằng Minh - kẻ thù của anh Xung quanh cô có quá nhiều chó sói Anh phải bọc cô lại mới được

Đằng Minh nhìn biểu hiện của anh mà hài lòng, đúng như dự đoán Anh đưa tay lau vết thức ăn trên môi cô, đã thành công chọc tức Lâm Tạ Phong Cô vì quá đột ngột không kịp phản ứng, để mặc tay anh lau cho cô Một đôi tay mạnh mẽ từ đâu kéo cô đứng dậy, ôm chặt vào lòng

“Anh tránh xa cô ấy ra!”

Giọng nói quen quá! Lúc này cô mới kịp phản ứng, ngược lên đối diện ánh mắt rực lửa

Lâm Tạ Phong!

Cô liền vùng vẫy kịch liệt, cố thoát khỏi vòng ôm của anh Anh nhận ra vật nhỏ đang động đậy, ôm cô càng chặt hơn

“Anh có quyền gì bắt tôi tránh xa cô ấy!” Đằng Minh liếc ánh mắt sắc lạnh nhìn anh, đứng dậy

“Tôi là chồng cô ấy!” Anh gằn từng chữ Cô nghe được lời từ miệng anh nói, tức giận giậm mạnh vào chân anh Anh nhăn mặt, tay thả lỏng hơn Cô lợi dụng sơ hở đẩy anh ra

“Tôi với anh không có quan hệ gì cả! Chồng Tôi và anh còn chưa kết hôn!” Cô trừng mắt nhìn anh

“Nhưng chúng ta đã có con!” Cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ trống rỗng Anh nhìn cô

“Con Ha Chính anh đã giết con của chúng ta!” Cả người cô run lên, cố kìm lại nước mắt, móng tay đã cắm vào thịt khiến nó hằn đỏ

“Anh” Anh nắm lấy vai cô Nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của cô: “Em về với anh đi được không?”

“Không thể! Nợ đã trả hết tôi với anh không còn quan hệ gì cả Anh buông tha tôi đi!” Cô đưa tay nắm chặt bàn tay anh, cố đẩy tay anh ra khỏi vai mình Anh nhìn chăm chú từng đường nét trên gương mặt cô,

tay nắm vai cô chặt hơn Anh kéo cô ngã vào lòng anh, cánh môi bạc áp lên cánh môi anh đào của cô, mạnh bạo mà mút lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô Đã bốn năm, anh thật nhớ hương vị này, làm anh mê đắm không tài nào thoát ra được!

“Ừm Ừm” Cô cố dùng sức đẩy anh ra, tay đâm liên tiếp vào lưng anh Mọi người trong phòng nhìn một màn trước mắt, nhưng điều khiến họ kinh hãi hơn

Chát!

Anh bất ngờ, đưa tay sờ má trái, năm dấu tay hiện đỏ trên mặt anh, mắt mở to nhìn cô Cô vậy mà lại tát anh!

Cô thở hổn hển, ánh mắt tức giận nhìn anh, bàn tay tát anh đã đỏ lên Đăng Minh đứng một bên nhìn bọn họ mà đặc ý

“Anh cút đi cho tôi!” Cô hét lên Lần đầu tiên, cô lớn tiếng với anh Cô tức giận thật rồi!

“Cô ấy bảo anh cút đấy! Anh mau đi đi!” Đăng Minh lúc này chịu lên tiếng, anh đi tới, tay để lên eo cô

“Im đi! Còn em Em dám tát anh!” Anh tức giận, mắt đỏ ngầu hằn lên từng tia máu

“Tại sao anh không buông tha cho tôi! Năm năm chưa đủ sao? Anh còn muốn gì nữa?” Cô không thể kìm được, nước mắt đã chảy xuống gò má cô, tay nắm chặt hơn

“Chưa đủ!!! Anh muốn em!!!” Anh hét lớn Tiếng hét của anh làm mọi người xung quanh càng run sợ hơn

“Được!” Cô đưa tay nắm lấy vạt áo Đăng Minh, kéo anh lại gần, đặt môi cô lên môi anh Đăng Minh kinh ngạc bất động trước hành động của cô, đây hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của anh Cô từ từ thả anh ra, nhìn về Lâm Tạ Phong

“Trong lòng tôi có người khác rồi! Anh hài lòng chưa?”

Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt giận dữ cùng đau khổ nhìn cô Anh tuyệt vọng quay lưng rời đi

Đau quá! Ánh mắt cô buồn bã nhìn anh rời đi!

“Xin lỗi đã mạo phạm! Tôi muốn về nhà!” Cô đi lại bàn đeo túi xách, tay lau đi giọt nước mắt

“Tôi đưa cô về”

Đặng Minh dừng xe, cô liền xuống xe chạy nhanh vào Lợi gia. Cô nhốt mình trong phòng, cơ thể nhỏ nhắn ngồi sụp xuống đất.

A A A

Cô gào khóc, tiếng khóc thê lương. Bao nhiêu tâm tình cô dồn nén trong lòng nay đã tuôn ra. Trong đầu thoáng hiện kí ức về năm năm trước. Mười hai tuổi, cô gặp anh, ánh mắt anh lạnh lẽo ẩn chứa sự cô đơn. Anh cho cô cảm giác yêu thương mà ba năm cô chưa được cảm nhận. Mười bảy tuổi, anh cho cô biết thế nào là tận cùng của nỗi tuyệt vọng, anh hành hạ cô, sỉ nhục cô! Cô vẫn can tâm yêu anh!

Đau quá! Tim cô đau quá! Cô đưa tay nắm chặt lồng ngực.

Cô làm vậy là đúng hay sai?

38. Chương 38

Xe Đặng Minh vẫn dừng trước Lợi gia, khuôn mặt anh đã đỏ ửng từ lúc nào, anh trầm ngâm một lúc, tay sờ vào cánh môi lạnh run run. Trong lòng, tâm tình một cô hỗn loạn, nghĩ về tình huống khi nãy.

Chết tiệt! Anh làm sao thế này?

Anh rõ ga, phóng xe nhanh về phía trước, trong đầu là hình ảnh của cô. Không! Anh là đang lợi dụng cô! Lợi dụng cô! Không thể có tình cảm! Đáng chết!

Anh lái xe đến khách sạn Minh Vũ, quăng áo vest trên ghế sofa, anh nằm dài trên giường, mắt nhắm nghiền. Yến Nhi từ phòng tắm đi ra, trên người quần khăn tắm, ông ẹo đi tới nằm bên cạnh anh, ả đưa tay vuốt ve khuôn mặt góc cạnh khiến ả nhưng nhớ.

“Anh về rồi” ả nở nụ cười dịu dàng nhìn ngắm từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Ả thấy anh không có phản hồi, mắt vẫn nhắm chặt. Tay từ ngực di chuyển dần xuống dưới. Giọng điệu mê hoặc nói nhỏ vào tai anh.

“Em nhớ anh” Tay ả đặt lên phần hạ bộ của anh. Anh bất ngờ mở mắt, nắm chặt tay ả, đè ả dưới thân. Tay kia lột bỏ khăn tắm, miệng anh ngậm lấy bộ ngực đang phập phồng, ả vui sướng khẽ rên, hai tay ôm đầu anh áp vào ngực ả. Anh nhanh chóng lột bỏ hết quần áo trên người, đem vật nam tính đâm sâu vào khu vườn rậm rạp. ả bật lên tiếng rên dâm dăng, tay vòng ôm chặt cổ anh.

Tại sao? Trong đầu anh toàn là hình ảnh của cô, càng nghĩ anh càng mạnh bạo đâm sâu vào ả hơn. Anh nhìn người phụ nữ rên rỉ dưới thân, cảm thấy thật ghê tởm. Nếu như người nằm ở đây là cô, anh sẽ thấy

thế sao? A Chết thật! Đằng Minh Mây đang lợi dụng cô ta! Đang lợi dụng cô ta! Mây không được để cô ta chi phối, kế hoạch sắp thành công rồi!

“A A Minh Nhanh quá!” Yến Nhi ưỡn cao bộ ngực, mặt đỏ ửng, phía dưới co thắt dữ dội Anh luật động ngày càng nhanh hơn, đem toàn bộ tinh dịch phóng bên trong ả

- _____

Win club

Lâm Tạ Phong chọn bàn trong một góc tối, anh uống rượu hết chai này đến chai khác, vồn vện trên bàn cũng gần chục chai Hết anh lại gọi phục vụ lấy thêm, mấy phục vụ đều run sợ, họ muốn ngăn anh lại nhưng không được, anh dù sao cũng là chủ ở đây, nếu không khéo có thể bị mất việc như chơi

“Rượu đâu? Đem ra nhanh!” Anh ngồi dựa lưng ra sau, chân để trên ghế, mắt lim dim nhìn người phục vụ, giọng ra lệnh

“Ồ dạ có ngay ạ” Quản lý ở đây cúi đầu liên tục, anh ta quay sang nói nhỏ với nhân viên, rồi đi ra sau móc điện thoại ra

“Ngài Ngài Tiệp”

“Mau nói!” Hắc Tiệp bắt đầu mất kiên nhẫn, giọng lạnh lùng

“Lâm Tổng! Ngài ấy Đang ở win club uống rất nhiều rượu ạ! Chúng tôi không dám” Quản lý run sợ, miệng nói lắp bắp

“Mẹ nó! Các người sao để cậu ta uống say!” Hắc Tiệp hét lớn trong điện thoại, anh cúp máy, lái xe phóng đi Hắc Tiệp vừa chạy xe, tai gắn tai phone bluetooth

“A lô!” Tần Hạo ngáp ngáp dài, trả lời

“Nhanh tới Win club! Tạ Phong có chuyện!” Anh nói không để Tần Hạo kịp trả lời đã ngắt máy, tăng tốc xe hết cỡ, vượt qua mấy trụ đèn đỏ còn xem gây tai nạn

Chết thật! Nếu Lâm Tạ Phong uống say mà nổi điên Sợ anh ta sẽ không kiểm soát mất!

Ở Win club, Tạ Phong đã uống đến say xỉn, anh ta không còn đủ tỉnh táo Anh nghĩ về một màn ban nãy ở nhà hàng, ánh mắt tức giận, tay đập vỡ ly rượu, các mảnh vỡ thủy tinh cắm vào tay anh chảy máu Anh không kiểm soát được mình nữa! Cầm chai rượu đập vỡ xuống sàn, quăng đồ đạc khắp nơi Đám phục vụ

cố ngăn anh lại nhưng liền bị anh đánh bị thương Mọi người trong club đều tập trung chú ý về phía anh Một thanh niên không biết điều còn hỏ báo trước mặt anh, anh ta dùng nắm đấm định đánh anh, anh theo phản xạ liếc ánh mắt tàn ác nhìn anh ta, môi cười khinh bỉ, tay cầm chai rượu đập mạnh vào đầu khiến anh ta chảy máu Anh ta ngã ra sàn, tay ôm đầu, mặt tức giận nhìn anh

“Thằng chó chết bầm! Mày dám đánh tao!” Anh ta hét lên, tay chỉ thẳng vào mặt anh

“Tao còn dám giẫm một con chó, huống chi là mày!”

“Thằng khốn! Mày nói tao không bằng con chó à! Tụi bây lên hết cho tao!” Anh ta tức giận quay ra sau sai đám đàn em

Một đám thanh niên to cao, xăm trổ đầy mình, xuất hiện trước mặt anh Quản lý ở đây run sợ, lên tiếng can ngăn:

“Không được! Đây là”

“Anh im mồm! Tôi cắt lưỡi anh bây giờ!” Anh quay sang anh quản lý ra lệnh Quản lý sợ hãi đưa tay che miệng, ánh mắt lo lắng nhìn gã thanh niên đầu bị chảy máu

“Quái! Sao tên này nhìn mình kì lạ thế!” Gã thanh niên kia quay sang nhìn quản lý, cảm thấy được ánh mắt anh ta nhìn mình có điều kỳ quái Anh ta liếc nhìn anh, lại cảm thấy cả người lạnh toát

Anh nở nụ cười nham hiểm, ánh mắt nhìn anh ta đầy thách thức Tay cởi áo vest quăng xuống ghế bên cạnh Tuy anh say nhưng lần này không như lần trước, anh vẫn còn đủ tỉnh táo để biết chuyện gì đang diễn ra!

39. Chương 39

Anh ta nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt chim ưng sắc bén Khí chất này so với lão đại của anh ta có thể nói là bằng nhau, thật khiến người khác khiếp sợ Anh ta cố đứng thẳng tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng chân lại run lấy bầy căn bản là đứng không nổi, trong lòng lại sợ hãi không ngừng Anh ta càng lùi ra sau, miệng hô to: “Tụi bây lên cho tao!”

A A A

Tiếng hét vang lên, khắp Win club người người chạy tán loạn, đám phục vụ sợ hãi núp sau bàn rượu, đám vũ công bị tai nhắm mắt ôm người ngồi xổm dưới góc bàn

Đám thanh niên xăm trổ, mặt mày hung dữ, nhào về phía anh Bọn họ ỷ đông hiếp yếu nhưng anh là ai? Nhiều đây không nhằm nhò gì với anh Anh cười khiêu khích, dùng vài cước đá bay được vài tên, những tên

còn lại anh dùng từng chai rượu đập liên tục vào người Đám xăm trở người ôm đầu, người ôm bụng, người ôm chân quằn quại không ngừng, máu chảy khắp sàn nhà Anh ta nhìn xuống đất lại kinh ngạc nhìn anh, cơ thể đã run càng mãnh liệt hơn nhưng vẫn mạnh miệng hô to:

“Đám vô Vô dụng tụi bây! Đứng Đứng lên hết cho tao!” Đám xăm trở thở hổn hển, đau đớn ôm vết thương, cố chống cơ thể ngồi dậy

“Quao Còn muốn tiếp tục?” Anh nhếch mép cười, khoanh tay dựa vào cột

Đám xăm trở cố ổn định hơi thở tiếp tục nhào tới anh, lúc này một thanh niên trong đám còn cầm ghế đánh anh, anh nhanh như chớp né đòn Tay vung nắm đấm mạnh vào bụng anh ta, vết thương trước đó thêm cú đấm của anh khiến hãn học máu Hãn ta ngã quỵ xuống sàn, mấy tên còn lại nhìn hãn rồi ngược lên nhìn anh, cả đám nhào lên đánh một mình anh Anh lần lượt phản đòn, tên cầm đầu kia tức tối vì không thể làm gì được anh Anh ta lợi dụng thời cơ, rút trong thắt lưng ra một con dao găm, định đâm sau lưng anh Khi con dao vừa được đưa lên không trung thì một bàn tay cứng cáp nắm chặt tay anh ta, bàn tay siết chặt khiến anh ta đau mà buông con dao ra

“A Là thằng chó nào?” Anh ta nhả mặt quay ra sau

“Tao!” Hắc Tiệp ánh mắt sắc bén nhìn anh ta, tay càng siết chặt hơn

“A Mày là thằng nào? Mau mau buông tay tao ra!” Anh ta meo máo, tay kia nắm bàn tay anh cố rút ra

Hừm Hắc Tiệp dùng lực mạnh hất tay anh ta ra khiến anh ta mất thăng bằng ngã nhào ra sàn

“Mày là ai? Dám làm càn ở địa bàn của tụi tao!” Tần Hạo đứng bên cạnh anh lên tiếng Theo sau bọn họ là hơn hai mươi đàn em cao to, mặc trên người nguyên vest đen

“Địa bàn? Đừng nói mày là” Anh ta run rẩy lùi ra sau

“Tao là Hắc Tiệp, lão đại thành phố này!”

Anh ta nghe đến đây, cơ thể đã run cầm cập nhưng lại không ngừng to mồm:

“Mày là lão đại thì sao? Mày biết tao là ai không Đừng Đừng có đụng đụng đến tao!”

“Nói! Mày là ai? Nếu không tao cho mày hết sản xuất!” Tạ Phong đánh gục hết đám xăm trở kia, cả người làm biếng lại dựa vào cột Hắc Tiệp nghiêng đầu đưa tay ra hiệu cho đàn em đằng sau Một thanh niên cầm con dao găm tiến lại chĩa vào chỗ hiểm của anh ta

“A đừng đừng Tao Tao là Du Hân - đàn em bang Cư Phong ở thành phố A!” Anh ta thấy phía dưới đang bị đe dọa, kinh ngạc, sợ hãi không dám động đây, sợ động một cái không may trúng con dao là xong đời tổ tông

“Ha Bang Cư Phong trước nay chưa có thù oán gì với bang Phong Hắc nhỉ?” Tần Hạo bên cạnh lên tiếng Hắc Tiệp híп đôi mắt sắc bén, giọng ra lệnh cho đàn em

“Trói hấn lại!”

“Đừng Tha cho tôi tôi” Anh ta hoảng sợ bỏ chạy, hai tên áo đen chạy theo bắt kịp, giữ chặt hai tay anh ta Đám đàn em tuân lệnh, trói anh ta, lấy vải bịt miệng anh ta lại không để nói hết câu Anh ta cố vùng vẫy, hòng phát ra tiếng: “Ưm Ưm”

“Các người về nói lại với lão đại Cư Phong bang, muốn cứu tên này ngày mai tới thành phố S” Hắc Tiệp nhìn đám xăm trổ nằm quằn quại dưới đất, khắp cơ thể nhuốm đầy vết máu, nói Anh quay sang đám đàn em: “Nhốt dưới hầm! Còn nữa, dọn sạch sẽ chỗ này!”

“Tuân lệnh”

Hắc Tiệp và Tần Hạo di chuyển đến chỗ anh Tần Hạo đưa tay vỗ vỗ vai anh, lắc đầu:

“Thả cậu ra là có chuyện! Kiểu này phải nói con bé quẫn cậu chặt hơn!”

“Cậu không nói không ai nói cậu cầm đầu!” Anh liếc ánh mắt giận dữ nhìn Tần Hạo, tay hất tay anh ra Hắc Tiệp hiểu ra, tiếp lời:

“Cậu với con bé lại xảy ra chuyện?”

“Tất cả là do tớ!” Ánh mắt anh thoang thoảng nỗi buồn cùng sự mất mát

Anh nhớ cô!

“Đừng nhắc nữa! Mệt rồi! Về thôi!” Anh bước đi trước Hắc Tiệp và Tần Hạo nhìn bóng lưng anh rời đi, hai người nhìn nhau lắc đầu

40. Chương 40

Lợi gia

Cô ngừng khóc, tắm rửa thay đồ, đi xuống nhà cũng vừa lúc Tư Vũ về tới, bên cạnh là Rania, tay đang bế Ly Ly Ly Ly thấy mẹ liền nhảy khỏi tay Rania nhào vào lòng cô

“Mami nay không đón con!” Ly Ly chu môi, hờn dỗi

“Mami xin lỗi Công ty có nhiều việc quá” Cô cúi nhìn Ly Ly trong lòng, tay vuốt tóc cô bé

“Phạt mami mai cho con ăn kem”

“Hi Được mai mami cho con ăn hai cây Giờ đi tắm ha?” Cô buồn cười, tay véo má Ly Ly

“Cô bế Ly Ly tắm rửa giùm tôi!” Cô quay sang ra lệnh cho giúp việc

“Dạ”

Khi thấy giúp việc đã bế Ly Ly lên lầu, Tư Vũ trở về bộ dạng nghiêm túc nhìn cô nói:

“Marie! Qua ghế ngồi, anh có chuyện cần nói với em”

“Được!” Cô bình tĩnh nhìn anh trả lời

Rania biết chuyện giữa họ, cô không nên có mặt nên đã đề nghị:

“Hai người nói chuyện đi Em phụ nấu ăn!” Rania nói rồi đi thẳng vào bếp

Anh nhìn Rania rời đi, mới bước lại chỗ ghế sofa ngồi Cô cũng đi theo

“Marie, em khóc sao?” Anh nhìn đôi mắt cô đã sưng húp

“Không sao! Anh có chuyện gì?” Cô lập tức quay mặt sang một bên, dùng tay lau đi giọt nước mắt còn đọng lại

“Việc em nhờ anh đã làm rồi Đây là địa chỉ, vài ở đây là dùng những nguyên liệu từ nước ngoài nên chất lượng rất tốt”

Anh để trên bàn tờ giấy có ghi địa chỉ cho cô

“Cảm ơn anh”

“Còn nữa, đây là bản thiết kế biệt thự của em Em xem có hài lòng không? Còn sửa chỗ nào nữa?” Anh lấy ra bản vẽ đã được cuộn tròn và cột lại bằng dây thừng, đưa cho cô

“Tốt Em thấy vậy là ổn rồi Chỉ cần xây hồ bơi em rộng một chút xíu nữa là được” Cô tháo dây thừng, từ từ mở bản vẽ

“Được, mai anh sẽ nói bên xây dựng tiến hành Biệt thự của em nhất định sẽ xây xong trong hai tháng”

Cô không nói gì, vẫn chăm chú nhìn bản vẽ Anh thấy thế liền nói tiếp:

“Lẽ ra mất bộ sưu tập mới của công ty em định chừng nào tổ chức?”

“Em dự định tổ chức tuần sau nếu không kịp thì chắc là hai tuần nữa!”

“Đã tìm được nhà tài trợ chưa?”

“Rồi Hiện giờ có hai nhà tài trợ kinh tế chính Một là bên anh Đăng Minh, hai là bên TP nhưng mà TP hình như em chưa từng nghe qua cũng chưa biết mặt”

“Chừng nào em kí hợp đồng với bên TP?”

“Ngày mai!”

Lúc này ở trong bếp, Rania đang bận bịu với mớ nguyên liệu Cô không biết phải làm gì với đồng rau củ này Đám giúp việc khó xử, họ có ngăn cô nhưng cô một hai đòi giúp, họ chỉ đành bó tay:

“Cô Rania! Không cần đâu, cô có thể ngồi đây nghỉ ngơi để chúng tôi làm là được rồi!”

“Không được! Tôi tới đây ăn sao có thể ngồi không được!” Cô nói rồi đứng dậy, cầm con dao tỉ mỉ cắt cà chua, cô cắt rất chậm cứ như sợ làm đau nó vậy

Cắt vậy chắc tới mai cũng chưa xong! Đám giúp việc chỉ biết khóc thầm trong lòng, không dám lên tiếng

Phải 10 phút sau, cô mới cắt xong cà chua Trong lúc cắt cà chua, cô có nhờ giúp việc làm nóng dầu Cô đưa mắt nhìn thấy dầu đã bốc khói nên nhanh đổ đĩa cà chua vào chảo, không may dầu bắn trúng tay cô

“A Nóng!” Cô giật mình trượt tay làm rớt đĩa xuống sàn

Xoảng!!!

Tư Vũ nghe được liền chạy nhanh vào bếp, Tư Linh cũng chạy theo Anh nhìn xuống sàn thấy đĩa đã bị vỡ tan tành, lại ngược nhìn Rania, vẻ mặt lo lắng chạy lại bên Rania:

“Ôi Em có sao không? Có bị thương không? Chảy máu chỗ nào không?” Anh lo lắng hỏi tới tấp, tay kiểm tra một vòng cơ thể cô

Rania của anh mà bị gì chắc anh chết mất!

“Anh bình tĩnh Em không sao hết chỉ bị bỏng dầu thôi!” Rania nhìn anh mà buồn cười, trong lòng lại thấy ấm áp

“Chết rồi! Đổ rồi, giờ làm sao?” Anh nhìn tay cô vì bị nóng mà đỏ lên

“Bị nóng có chút xiu mà Ngậm cái hết à!” Cô nói đùa

Anh không chần chừ, tay nắm ngón tay cô đưa vào miệng ngậm Mọi người xung quanh há mồm kinh ngạc Cô cứng đờ, khoé môi dật dật

Ôi cô chỉ nói đùa thôi mà! Anh làm thật!

“Mami! Sao cậu ngậm ngón tay dì vậy?” Ly Ly được bế từ trên lầu xuống, thấy Tư Linh ở bếp liền chạy lại Cô liền lấy tay để lên miệng ra hiệu: “Suyt Suyt” nói đùa:

“Con yêu, cậu là đang trị thương cho dì Minh đừng làm phiền”

“Sao em hết nóng chưa?” Anh nhả ngón tay cô ra, xem xét vết bỏng cho cô Thấy không có phản hồi, anh ngược lên nhìn cô, nói tiếp:

“Chưa hết hả? Để anh ngậm tiếp” Anh định đưa ngón tay vào miệng một lần nữa nhưng cô rút ra

“Em hết rồi! Anh đừng làm vậy nữa!” Rania phản ứng kịp, mặt cô đã ửng đỏ Lúc này, anh mới phát giác được hành động của mình, nhìn xung quanh đám giúp việc Tay che miệng ho vài tiếng, giọng ngượng nghịu nói:

“Hừm Mấy người mau dọn thức ăn lên đi!”

“Dạ” Đám giúp việc cố nhịn cười, đồng thanh trả lời

Anh đỡ Rania ra bàn, kéo ghế cho cô, anh liền ngồi bên cạnh cô Tư Linh cũng bế Ly Ly ngồi vào bàn ăn. Tuy cô trước đó có ăn nhà hàng, nhưng chỉ ăn được một ít lại xảy ra bị anh gây chuyện nên căn bản vẫn chưa no.

41. Chương 41

Sáng hôm sau

Năm chiếc trực thăng lớn hạ cánh trước cổng Hắc gia. Một người đàn ông cao ráo, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt sắc bén như chim ưng bước xuống từ trực thăng, theo sau anh là ba người đàn ông khác cũng tuấn mỹ không kém. Trong nhà, Lâm Tạ Phong ngồi bình thản uống cafe, Tần Hạo tay đùa nghịch con dao găm. Hắc Tiệp ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, chờ bọn họ. Vừa thấy bọn họ đi vào, anh liền lên tiếng:

“Phong Vũ! Rất đúng giờ!”

“Tôi tới rồi! Anh muốn gì?” Phong Vũ không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ha ha. Không hổ là lão đại Cư Phong, giải quyết mọi chuyện nhanh gọn nhất.” Hắc Tiệp nhếch mép cười.

“Đừng nhiều lời, nói!” Phong Vũ vẫn giữ thái độ lạnh lùng, con mắt sắc bén nhìn anh.

“Được, đàn em của anh tới địa bàn của tôi làm càn còn đánh bạn tôi?”

“Không. Không. Lão đại đừng tin lời họ! Bọn họ đánh tôi!” Du Hân bị trời, mặt mày bầm tím, trắng bệch không còn hột máu, trên tay chân chi chít các vết xước rỉ máu do bị đánh bằng roi da, hai đầu gối run rẩy vì quỳ quá lâu. Hai bên là hai tên đàn em cao to áo đen đang canh giữ.

“Im miệng!” Tần Hạo lúc này lên tiếng quát.

“Anh muốn gì?” Phong Vũ vẫn giữ thái độ lạnh lùng, anh liếc nhìn tên đàn em bị trời, lại nhìn Hắc Tiệp.

“Cánh tay của hắn!” Lâm Tạ Phong nãy giờ nhìn bọn họ đàm phán, không chần chừ lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn Du Hân, giọng nói lạnh lùng.

“Chỉ cần cánh tay?”

“Đúng!”

“Được” Phong Vũ đồng ý Lãnh Triết đứng bên cạnh anh ra hiệu cho đám đàn em Một tên đàn em bước ra, trên tay là thanh kiếm dài, sắc bén đi tới phía Du Hân

“Không Đừng Đừng, tha cho tôi! Sau này tôi không dám nữa Lão đại Cứu tôi Cứ A! A! A!” Tên Du Hân nhìn thanh kiếm sắc nhọn đang tiến về phía mình, hắn ta sợ hãi, cố sức van xin, cố sức dẩy dựa Hai tên đứng bên cạnh giữ chặt hắn, cố định tay hắn trên mặt đất, tên kia cầm kiếm chém một nhát thật mạnh, tay hắn đứt lìa, máu chảy lênh láng Tiếng thét thất thanh vang lên

“Đúng theo yêu cầu! Chúng tôi có thể đưa hắn đi?” Chu Minh Hào đứng bên cạnh, nhìn một màn trước mắt, anh liếc nhìn đám người Hắc Tiệp

“Chưa! Chúng tôi muốn cánh tay hắn nhưng không phải là một cái!” Tần Hạo đứng dậy, nhếch môi cười đều Anh đi lại chỗ tên Du Hân, quỳ một chân, tay anh cầm dao găm dùng sức đâm vào cánh tay còn lại của hắn

A A A! Tên Du Hân bị đâm bất ngờ, hắn ta nhăn mặt đau đớn, nước mắt nước mũi nhễ nhại

Thật kinh tởm! Tần Hạo khinh thường nhìn hắn ta!

“Cánh tay còn lại của hắn cũng bị các người làm cho tàn phế rồi Chắc đủ hài lòng rồi chứ? Chúng tôi có thể mang hắn đi?” Chu Minh Hào không kiên nhẫn, nói tiếp

“Đủ rồi! Tôi mong các người sau này quản giáo đàn em cho tốt Đừng để chúng tới địa bàn khác làm loạn!” Lâm Tạ Phong nói

Hai tên đàn em của Hắc Tiệp cỡi dây trói thả hắn ra, tên Du Hân vì mất quá nhiều máu mà ngã xụi lơ xuống sàn nhà Phong Vũ đưa tay ra hiệu cho đám đàn em phía sau, hai tên cao khổng đi lại đỡ lấy tên Du Hân đưa đi

“Hi vọng chuyện này không làm nảy sinh chiến tranh giữa hai bang” Trước khi đi, Phong Vũ còn nói một câu cuối cùng, cốt là để tránh sau này hai bang phái lớn đại chiến, ảnh hưởng không nhỏ đến thế giới ngầm

Khi ra khỏi cổng Hắc gia, Phong Vũ liếc mắt ra hiệu cho Hắc Tần Uy Anh hiểu ý, gật đầu, móc sau lưng ra khẩu súng bắn vào đầu tên Du Hân Anh không quên dặn đám đàn em:

“Ném xác xuống biển!”

Phong Vũ cũng không tiếc gì mà trừ khử hắn Để hắn sống sẽ còn gây nhiều chuyện phiền toái Tên Du Hân này không phải ngày một ngày hai phạm sai lầm, để hắn sống đến tận bây giờ đã là nhân từ lắm rồi nhưng

hôm nay hẳn dám động đến lão đại Phong Hắc bang, bang phái này cũng được coi là ngang tầm với Cự Phong bang Xém nữa hẳn đã gây giao chiến giữa hai bang, tốt nhất là trừ khử mối hậu hoạ này

Bọn họ vừa rời đi, Hắc Tiệp dựa lưng ra sau, giọng ra lệnh cho đám đàn em:

“Dọn sạch sẽ chỗ này đi!”

“Xong rồi! Chán quá!” Tần Hạo chán nản, đưa tay ra sau ót cổ định đầu xoay qua xoay lại

“Thích giết người lắm à? Để tớ nói với Phi Yến để cô ấy chuẩn bị cho cậu!” Lâm Tạ Phong hơi nghiêng đầu, tay trái chống đỡ phần đầu

“Không có! Bậy bạ!” Tần Hạo đưa hai tay ra trước bắt chéo, mặt kiên quyết

“Rồi các cậu có thể về Tôi có hẹn với bé con nhà tôi rồi!” Hắc Tiệp đưa tay nhanh chóng đuổi người

“Này có gái liền đuổi bạn là sao!” Lâm Tạ Phong trêu đùa

“Cậu trọng sắc khinh bạn nhá!” Tần Hạo mặt biểu lộ tức giận, tay chọc vào ngực Hắc Tiệp

“Các cậu đừng nói các cậu không có” Hắc Tiệp hất tay Tần Hạo ra

“Thôi về đi! Không tiễn!” Hắc Tiệp kéo Lâm Tạ Phong và Tần Hạo đứng dậy, đẩy bọn họ ra ngoài

“Cậu” Tần Hạo bị đuổi, mặt cau gắt, tay trái đưa ngón giữa lên trước mặt Hắc Tiệp Hắc Tiệp cười tươi, anh không quan tâm, vẫy tay với bọn họ Lâm Tạ Phong mặc kệ bọn họ, anh lạng lể lái xe đi

(Phong Vũ sẽ là nam chính của tác phẩm tiếp theo đó ^^)

42. Chương 42

Công ty MR

Hôm nay, anh hai đưa cô đi làm vì hôm qua có hẹn với Đằng Minh mà xe cô vẫn còn để ở công ty Nay là cuối tuần nên cả công ty đều nghỉ, chỉ một vài nhân viên làm ngoài giờ Lưu Nhược Lam vẫn như thường ngày, miệng cười tỏ ra thân thiện, bưng cà phê cho cô Cô liếc nhìn bàn tay đang băng bó của ả, nhếch mép cười nhưng liền nhanh hạ xuống

“Tay cô sao thế?”

“Ồ hôm qua tôi lỡ cắt trúng tay ạ!” Á ta giật mình khi nghe câu hỏi của cô, tay bưng cà phê suýt nữa làm đổ

“Thật sao?” Cô nhìn ả, ánh mắt biểu lộ sự khinh thường, giọng nói chế giễu

“Dạ thật Chủ tịch! Tôi không dám dối nửa lời!” Á ta cúi đầu, nhả mặt tức giận

Còn không phải do mày sao, Marie?

“Được rồi! Cô xuống dọn phòng kho đi!” Cô quất tay ý bảo ả ra ngoài

Cái gì? Tay ả như vậy cô còn bảo ả dọn nhà kho Thật muốn hành ả mà!

“Dạ Chủ tịch!” Á chỉ còn cách chịu đựng, đợi sau này có cơ hội ả nhất định sẽ trả cô gấp mười lần

Đợi Lưu Nhược Lam vừa đi, cô thư ký liền đi vào cúi đầu:

“Chủ tịch! Người bên TP tới bàn hợp đồng ạ!”

“Mời vào”

Một thanh niên mặc vest xám, đeo kính, bước vào Cô liền đứng dậy, mỉm cười bắt tay với anh ta

“Mời ngồi!” Cô đưa tay về hướng bộ bàn ghế gỗ được đặt trong phòng làm việc dùng để tiếp khách

“Công ty TP chúng tôi muốn tài trợ cho bộ sưu tập lần này của công ty cô Tôi là đại diện cho công ty đến đây để kí hợp đồng Mời cô xem” Anh ta cầm tập tài liệu đưa cho cô

“Được, tôi đồng ý” Cô lật xem kỹ từng tờ, gật đầu, cầm bút vẽ vài đường điều luyện trên bản hợp đồng Anh ta cầm lấy bản hợp đồng cô đã ký, xem kỹ lại lần nữa mới đóng lại

“Hợp tác vui vẻ” Anh ta vui vẻ đưa tay bắt tay với cô, rời đi

Lúc này, điện thoại cô reo lên Cô mở xem tên người gọi Đăng Minh!

“Cô rảnh không? Tôi muốn bàn tiếp chuyện hôm qua!” Cô vừa bắt máy, đầu dây bên kia lên tiếng trước

“Xin lỗi anh, chuyện hôm qua” Tuy anh không nhắc gì về chuyện đã xảy ra nhưng nhớ lại hôm qua cô đột nhiên hôn anh như vậy vẫn cảm thấy có chút xấu hổ

“Không sao, tôi quên rồi Tôi tới công ty đón cô!” Đằng Minh không để cô nói hết, liền nói chen vào

“Được” Cô không nhắc đến chuyện hôm qua nữa, cúp máy

Thôi kệ, tốt nhất là quên hết sạch đi Đừng nhắc gì về nó nữa! Ôi nhưng mà nó cứ hiện lên trong đầu cô! Ngượng quá! Cô thật muốn đào cái lỗ để chui vào mà!

10 phút sau

Chiếc xe của Đằng Minh đã đậu ngay trước cổng, anh mở cửa xe cho cô, anh cũng ngồi vào xe lái đi Bọn họ tới khách sạn Minh Vũ, nơi đây là lần đầu tiên cô và anh gặp nhau, vẫn là phòng ăn vip Anh gọi cho cô các món ăn ngon nhất ở đây

“Tôi nhớ nơi đây là lần đầu tiên tôi với cô gặp nhau”

“À Vâng Đều là anh tôi đưa tôi tới!” Cô vội lấy ly nước lọc bên cạnh, uống một ngụm

“Tôi sẽ tài trợ cho bộ sưu tập lần này Minh đã nói xong hôm qua rồi, giờ chỉ cần hợp đồng thôi, đúng không?” Đằng Minh lấy trong túi ra bản hợp đồng đưa cho cô kí

“Ừm” Cô xem xét bản hợp đồng, cầm bút kí tên

Khi thức ăn được bưng ra, anh đã chủ động gấp thức ăn cho cô, ánh mắt nhìn cô có chút lạ thường Cô cảm thấy không được tự nhiên khi anh cứ nhìn cô như vậy:

“Bộ mặt tôi dính gì sao?”

“Có, dính vụn thức ăn!” Anh nói, tay đưa lên miệng cô lau lau Hành động của anh quá bất ngờ khiến cô không kịp phản ứng, mặt đã đỏ lên như trái cà chua từ lúc nào Anh nhìn cô ngại ngùng mà đáng yêu chết mất

“Hết dính rồi Anh đừng cứ sờ mặt tôi như vậy!” Cô xấu hổ cúi đầu nói

Lúc này, anh mới phát giác được hành động của mình, vội vàng rút tay về, cười ngượng ngùng nhìn cô

“Xin lỗi, tôi thật vô lễ Cô cứ ăn thoải mái đi!”

Cô vẫn tiếp tục ăn, không dám nhìn thẳng vào mắt anh Trời ơi! Anh làm gì vậy? Hôm qua cô đã ngại lắm rồi, hôm nay anh còn làm hành động này nữa! Cô ngưng chết mắt

Anh thì vẫn nhìn cô, ánh mắt ôn nhu dịu dàng hơn bình thường, cứ như là đang nhìn người yêu vậy Ngay giờ đây, chính bản thân anh cũng không biết mình đang làm gì, chỉ biết là anh thích ngắm cô, thích sờ vào mặt cô Đặc biệt là lúc nhìn cô ngại ngùng thật đáng yêu! Mười bảy năm rồi, từ ngày ba mẹ mất, anh mới có lại cảm giác hạnh phúc như vậy Có lẽ anh đã động tâm rồi chẳng? Có thể ông trời đã sắp đặt cô đến bên anh! Nếu như cô không phải người của Lâm Tạ Phong thì tốt biết mấy!!!

43. Chương 43

Cô đang ăn thì chợt nhớ ra nay có hẹn với Ly Ly nên nhờ Đăng Minh chở về công ty Cô liền lái xe tới trường, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc Từ đằng sau cô đã vang lên tiếng gọi:

“Mami! Con ở đây!”

“Ly nhi!” Cô theo tiếng gọi quay lại đằng sau, Ly Ly vui mừng chạy lại nhào vào lòng cô

“Mami, con tưởng mami không tới” Ly Ly phụng phịu, đầu dúi vào cổ cô

“Mami sao không tới được, chỉ là công ty có việc nên mami đến trễ” Cô đưa tay véo mũi Ly Ly một cái, cưng chiều nói

“Con bé nó chờ em này giờ đó” Lợi Tư Vũ đi tới trước mặt cô, bên cạnh anh còn có Rania

“Nó khóc này giờ chị khó khăn lắm mới dỗ được đó” Rania thả tay Tư Vũ ra, cô đi tới xoa đầu Ly Ly

“Con đừng khóc nha mami tới rồi” Cô tươi cười Ly Ly đưa tay ôm chặt cổ cô, đầu dựa vào vai cô, khuôn mặt ủ rũ Cô thấy thế liền hỏi:

“Con sao vậy? Mami tới rồi mà?”

“Mami! Mấy bạn đều có daddy mà con không có” Lúc này cô mới quan sát kỹ xung quanh, mấy đứa trẻ khác ai cũng có ba có mẹ đi cùng

“Không có daddy thì mami ở đây mà!”

“Ai nói không có daddy?” Lâm Tạ Phong từ đâu xuất hiện phía sau lưng cô Anh đi lại đặt tay lên eo cô

” Anh tới đây làm gì?” Cô nhìn cánh tay đặt lên eo mình lại liếc nhìn anh

“Anh tới chơi với con gái anh Nào lại ba bế” Anh giả vờ không thấy vẻ mặt của cô, đưa tay ra bế Ly Ly Cô bé vui mừng liền nhào vào lòng anh

“Chú đẹp trai, chú là daddy của con hả? Chú nhớ tới chơi với con đó! Nhớ chăm mẹ con nữa, mẹ con không chịu ngoan ngoãn ở nhà, suốt ngày ra ngoài thôi!” Ly Ly thì thầm nói nhỏ bên tai anh sợ cô nghe thấy

“Ly nhi, không được nói chuyện với người lạ” Cô ráng vờ tai nghe hết những lời Ly Ly nói với anh Thật không hiểu con bé này sao lại dễ dàng nhận ba như vậy? Còn nói anh phải chăm cô nữa chứ, cô đâu phải là con nít!

“Ai nói anh là người lạ? Anh là daddy của Ly Ly” Anh cười khiêu khích, tay véo má Ly Ly

“Anh” Tay cô nắm chặt thành nắm đấm Cô ráng kìm chế lắm nếu không lại đấm anh một phát rồi

“Thôi Marie, hôm nay để Ly Ly vui đi” Lợi Tư Vũ đi lại bên cô, tay vỗ vai cô

Giờ anh mới để ý đến Lợi Tư Vũ, bên cạnh anh ta còn có một cô gái rất xinh đẹp, hai người còn thân mật nắm tay nhau Anh nhếch mép cười khinh bỉ:

“Anh hết Tư Linh giờ đến người phụ nữ này à Em xem hấn ta chỉ đùa giỡn em thôi, tốt nhất là đừng dính vào”

“Anh nói gì vậy???” Cô ngơ ngác nhìn anh, không hiểu anh đang nói gì

“Em còn giả vờ không hiểu à Hấn ta là đùa giỡn tình cảm của em, còn trước mặt em nắm tay người phụ nữ khác!”

“Anh có bị sao không vậy? Đây là anh hai tôi mà!!!” Cô lại gần đưa tay sờ trán anh rồi lại sờ trán cô, vẫn không phát hiện triệu chứng gì bất ổn

“Anh hai!!!” Anh đứng bất động vài giây, sau mới phản ứng kịp

“Sao có thể”

“Thật ra, tôi là anh hai Tư Linh Tôi là được Lợi gia nhận nuôi” Lợi Tư Vũ liền lên tiếng giải thích

“Không thể Tôi đã cho người điều tra về anh Trong tài liệu không nói anh được nhận nuôi!”

“Nhưng tin tức cũng không nói Lợi gia có con trai!”

Đúng ha, trước giờ anh chưa nghe tin Lợi gia có người thừa kế Lợi gia là một tập đoàn lớn nên việc có con trai sẽ không thể nào tránh khỏi báo chí Sao trước đây anh không để ý điều này!

“Tôi biết anh đang thắc mắc vì sao không tra được tôi là con nuôi! Mười năm trước, tôi được Lợi gia nhận nuôi Ba vì muốn tôi thay ông tiếp quản Lợi thị, để tôi thuận lợi vào công ty, ông đã cho người phong tỏa hết tin tức Tránh là để kẻ gian lấy cớ uy hiếp tôi Đương nhiên anh cũng sẽ không tra ra được”

Thì ra là vậy! Lão già Lợi Đình này, vì lão mà anh hiểu lầm Tư Linh của anh suốt bốn năm qua!

“Xin lỗi! Tôi hiểu lầm anh rồi!” Anh có hơi lúng túng, giọng nói không được tự nhiên

“Không sao” Tư Vũ hiểu rõ, anh vì yêu con bé nên mới hành động như vậy

“Em” Anh xấu hổ nhìn biểu hiện của cô

“Tôi là vì Ly Ly nên mới để anh ở đây” Cô vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng, khoanh tay dậm chân nhìn anh Thật ra, nhìn biểu cảm xấu hổ của anh, cô thật buồn cười chết mất nhưng cô phải kìm nén

Cô hậm hực bỏ đi trước, anh bế Ly Ly lủi thủi theo sau cô Lợi Tư Vũ và Rania nhìn tình cảnh bọn họ, thật giống như một gia đình, mà giống hơn một người vợ đang giáo huấn chồng mình vậy Hai người chỉ biết nhìn nhau cười, đi theo sau gia đình nhỏ bọn họ

“Này em với anh làm một đứa đi!” Lợi Tư Vũ ghé sát tai Rania nói nhỏ Cô đỏ mặt, tay đẩy anh ra

“Còn lâu, em không thềm sinh cho anh!” Cô lè lưỡi, chạy đi trước bỏ mặc anh ngơ ngác phía sau

44. Chương 44

Anh bế Ly Ly theo sau cô Ly Ly nhìn ngấm xung quanh lại thấy một quầy kem, không tìm được mà nói với anh

“Daddy, con muốn ăn kem” Ly Ly nựng nịu dúi đầu vào lòng anh

“Không được! Hôm qua con ăn bốn cây rồi!” Cô nghe được, đi lại chỗ anh và Ly Ly, nói chen vào

“Con muốn ăn, lần này nữa thôi mà mami” Ly Ly mở to đôi mắt long lanh, tỏ vẻ đáng thương nhìn cô

“Không!” Cô vẫn nghiêm túc, lần này cô không dễ mắc lừa con bé này đâu

“Con đừng buồn Daddy mua kem cho con” Anh đưa tay đỡ Ly Ly, bế cô bé tới quầy kem kia

“Anh” Cô như muốn tức điên Anh đây rõ ràng là đang chống đối cô Anh tới quầy để Ly Ly lựa kem rồi kêu họ tính tiền năm cây Cô đi lại chỗ họ, lúc anh chưa kịp đưa tiền cho nhân viên thì cô đã dành đưa trước, còn quay qua nói dần mặt: “Con thôi, tôi trả được rồi!”

“Con thấy chưa mami mua kem cho con đó Daddy không lừa con” Anh nhìn cô tức giận càng vui mừng trong lòng, quay qua nựng má Ly Ly Hai người cầm hai cây kem đứng ăn ngon lành

Cô trơ mắt nhìn hai cha con bọn họ, vẫn không hiểu tình huống gì đang xảy ra Ôi quát dờ Cô là đang bị anh lừa? Bị lừa sao? Cô hậm hực đi lại giật cây kem trên tay anh, điên cuồng liếm sạch

“Em đang hôn gián tiếp anh đó” Anh nhìn cô một bộ dạng thật buồn cười, nói nhỏ vào tai cô trêu chọc: “Em ăn hết kem, anh vẫn còn cây khác” Anh nói rồi, giơ tay còn lại cầm cây kem đang đưa trước mặt cô

Ôi quát Cô nghe anh nói, đứng hình vài giây, đưa mắt nhìn cây kem đã bị mình ăn sạch sẽ không còn miếng nào

“Tôi là không thèm” Chữ cuối cùng cô không nói ra được, hậm hực đứng khoanh tay tại chỗ, quay mặt sang chỗ khác

Lợi Tư Vũ và Rania trên tay hai người cầm hai cây kem đi tới trước mặt cô Lợi Tư Vũ bước lại khoác tay lên vai cô, anh dùng giọng điệu nghe tưởng là an ủi nhưng thực ra là trêu chọc:

“Em đừng giận Chỉ là một nụ hôn thôi, đâu phải là lần đầu tiên”

“Anh đang nói gì?” Cô quay qua nhìn Lợi Tư Vũ, gần từng chữ

“Ngày vui mà Mọi người vui lên đi!” Rania thấy thế liền lên tiếng can ngăn

Cô thật oán giận ông anh này Cái gì mà một nụ hôn! Cái gì mà không phải lần đầu tiên! Anh nay còn đứng về phe anh ta ức hiếp cô, còn dám trêu chọc cô Cô hờn dỗi đẩy tay Tư Vũ ra khỏi vai Cô không thèm nhìn bọn họ, đi về phía trước

“Cảm ơn em đã đãi kem nha” Lợi Tư Vũ nói vọng từ phía sau trêu cô Cô dừng chân, quay lại nhìn, Tư Vũ liền giơ cây kem lên đang đưa trước mặt cô

Cái gì nữa đây? Ôi chết mất Sao cô lại ngu ngốc trả tiền kem cho bọn họ Cô giậm chân xuống đất, chỉ biết thăm rủa trong lòng, tức giận nhìn họ đang vui vẻ, đi lướt qua cô

Trên sân khấu, một nữ giáo viên trẻ đứng chính diện, một tay cô cầm mic, một tay cô cầm tờ giấy Cô tập hợp mọi người tập trung dưới sân khấu, nói đôi lời mở màn chương trình:

“Cảm ơn các vị phụ huynh cùng các em học sinh đã đến dự buổi sinh hoạt đầy đủ Ngày hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều tiết mục hay để các vị phụ huynh cùng các em tham gia Đầu tiên là nấu ăn, mỗi nhóm là một gia đình, tối đa ba nhóm Gia đình nào tham gia, giơ tay ạ!”

Nấu ăn sao? Thế mạnh của cô Cô liếc ánh mắt nham hiểm nhìn anh Anh vẫn không biết được chuyện gì sắp xảy ra, vẫn chăm chú nhìn về phía sân khấu Khi cô giáo nhìn về phía bọn họ, cô liền giơ tay lên

“Vâng! Em mời gia đình mình ạ!” Cô giáo chỉ tay về phía cô, hô lớn Anh bất động nhìn theo hướng tay cô giáo, quay qua nhìn cô Cô quay qua nhìn anh, cười khiêu khích Do anh chơi cô trước! Cuối cùng cô cũng có cơ hội báo thù rồi!

Lợi Tư Vũ lắc đầu đi lại vỗ vai anh, khuôn mặt tỏ ra khổ sở nhìn anh:

“Tôi hiểu cảm giác hiện giờ của anh”

“Anh đừng xát muối vào nữa!” Rania kéo Lợi Tư Vũ về chỗ, nói nhỏ bên tai

“Sao anh sợ à?” Cô khoanh tay, nụ cười càng sâu hơn

“Anh là ai em quên à? Sao anh phải sợ chuyện nhỏ nhặt này?” Anh dụt dụt khoé môi, cười khổ, giọng nói không được tự nhiên

Cô cười gật đầu ba cái, liền kéo tay anh đi lên sân khấu Anh không kịp phản ứng để mặc cô kéo mình

“Vâng sau đây là ba gia đình tham dự”

Cô, anh và Ly Ly là nhóm một, được đứng bên phải sân khấu nhưng hình như tất cả ánh mắt mọi người phía dưới đều tập trung về phía họ Anh chỉ biết cười khổ trong lòng Đường đường là tổng tài như anh mà phải làm chuyện này, cấp dưới mà biết thì còn gì là uy nghiêm của anh nữa Nhưng hôm nay thì khác, anh sẽ phá lệ chỉ chiều theo ý của một mình cô thôi!

45. Chương 45

“Trên bàn là các nguyên liệu mà chúng tôi đã chuẩn bị sẵn Các nhóm hãy dùng các nguyên liệu này nấu ra món ăn Đội nào nấu nhanh nhất và ngon nhất sẽ là đội chiến thắng” Cô giáo cầm còi thổi một hơi, cuộc thi bắt đầu

“Này cái này làm sao?” Anh cầm trái ớt lên đưa qua đưa lại trước mặt cô

“Anh cắt đi!” Cô cầm con dao lấy vẩy cá, sau đó rửa sạch, cắt thành từng miếng nhỏ

Anh cầm con dao trên tay đứng bất động một vài giây sau đó một nhát thẳng xuống chặt đứt trái ớt làm hai

Rầm!!!

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về anh Cô và Ly Ly cũng giật mình nhìn sang, cô khẽ đưa tay nấp lấy tay áo anh nói nhỏ bên tai anh:

“Nhẹ thôi! Anh đang nấu ăn chứ đâu phải đi người đâu!”

“Xin lỗi! Anh quen tay!” Anh lúc này mới ý thức được hành động của mình Có lẽ anh làm hơi mạnh tay

Cô và anh đảm nhiệm phần nấu, còn phần trang trí Ly Ly sẽ làm Khi còi kêu hết giờ, các món ăn được bưng trên một chiếc mâm dài đưa tới cho các vị giám khảo Sau cùng là phần công bố kết quả:

“Sau đây tôi xin tuyên bố đội thắng cuộc là đội Một! Xin chúc mừng!”

Ly Ly vui mừng nhảy dựng lên Cô mỉm cười quay sang ôm Ly Ly vào lòng còn anh vẫn một bộ dạng lạnh lùng đó chỉ có khoé môi hơi nhếch lên nhưng nhanh hạ xuống, ánh mắt dịu dàng nhìn hai mẹ con cô

Ba người họ bước xuống sân khấu, đi lại chỗ Lợi Tư Vũ và Rania

“Em giỏi quá! Món đấy em làm sao vậy? Chỉ chị với” Rania đi lại nói nhỏ bên tai cô

“Dễ mà Em nấu theo công thức của Pháp kết hợp với nước chấm truyền thống” Cô thì thầm vào tai Rania

“Sao em nghĩ ra hay vậy?”

“Lúc đầu em chỉ định làm món ăn Pháp thôi nhưng tự nhiên em nghĩ: Nếu món ăn này mà kết hợp với nước

chăm thì như thế nào? Thế là em làm luôn”

“Mà chị làm thử cho anh hai ăn biết đâu ăn xong anh mê chị luôn” Cô nói thêm vào tai Rania, ánh mắt tỉnh thoảng nhìn trộm Lợi Tư Vũ

“Chị không làm anh ta cũng mê chị rồi Hi” Rania nói nhỏ, cười thút thít

Lợi Tư Vũ nhìn bọn họ bộ dạng mờ ám, anh cố vênh tai lên nghe nhưng chỉ nghe được loáng thoáng mấy câu, bèn đưa tay lên miệng ho vài tiếng:

“Hai người nói gì đó?”

“Đâu có gì em chỉ hỏi Marie vài chuyện thôi” Rania đưa tay bế Ly Ly, cười tươi đi tới bên cạnh anh

“Hai em có âm mưu gì?” Anh không tin quay sang cô hỏi

“Đâu có Chỉ là chuyện con gái thôi!” Cô cười ngượng ngùng

“Thôi đi!” Rania không để anh hỏi thêm, kéo anh về phía trước Ly Ly đưa tay giúp sức cho Rania kéo tay còn lại của anh

Cô nhìn theo bọn họ Nhìn bọn họ thật hạnh phúc! Tuy ngoài mặt đầu khẩu nhưng trong lòng luôn yêu đôi phương nhiều như thế nào! Anh nhìn ánh mắt của cô, trong lòng biết cô đang suy nghĩ điều gì, từng bước chậm rãi đi lại bên cạnh cô:

“Chúng ta có thể như họ không?”

“Ý anh là sao?” Cô biết Biết anh đang muốn ám chỉ điều gì? Cô không muốn hiểu cũng không muốn nghĩ về nó Cô sợ Sợ chuyện bốn năm trước sẽ lặp lại thêm một lần nữa Cô không muốn mất đi Ly Ly, con bé là sinh mạng cuối cùng của cô Cô chịu đủ rồi Thật sự quá đủ!

“Em biết mà” Cô hiểu chỉ là cô đang tránh né Anh biết cô hận anh Năm đó, anh ngu ngốc, thù hận đã ăn mòn trong tâm trí anh Anh mặc sức hành hạ cô, tra tấn cô, cô dù bị sỉ nhục vẫn cam chịu không van xin anh nửa lời Bốn năm qua, cô đi, anh nhận ra anh yêu cô nhiều như thế nào? Anh đã hiểu cảm giác mất đi cô là như thế nào? Giờ đây, cô ở trước mặt anh, bằng xương bằng thịt, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, muốn dùng sự yêu thương để bù đắp những tổn thương mà cô phải chịu

“Chúng ta còn có thể sao?” Cô nói, khoé mắt bắt đầu xuất hiện tầng nước mỏng

“Em không thể tha thứ cho anh sao?” Anh nhìn cô, ánh mắt bi thương, giọng nói trở nên khàn đục

“Không! Anh không có lỗi cần gì tôi tha thứ Tất cả là lỗi của tôi, những chuyện trước kia đều là do gia đình tôi nợ gia đình anh Tôi chỉ là đang trả nợ cho anh thôi, tôi trả xong rồi Trả bằng tính mạng của con tôi rồi! Chúng ta không ai nợ ai!” Giọng nói cô đầy bi thương, nước mắt đã không kiềm được mà rơi xuống

Anh đưa tay ôm chặt cô từ phía sau, nước mắt từ khe mắt anh rơi xuống làm ướt bả vai cô

Anh khóc Đây là lần thứ hai anh khóc trước mặt cô, tại sao vậy? Người đàn ông này luôn khiến cô phải mềm lòng Cô hận anh, rất hận anh nhưng cô cũng yêu anh Cô yêu anh nhiều hơn là mình nghĩ Tình yêu và thù hận, hai thứ đối lập, bốn năm qua cô luôn tự dằn lòng mình phải mạnh mẽ, nhưng trước mặt anh cô không làm được Ông trời sắp đặt cho họ kiếp này có duyên mà không có nợ sao?

46. Chương 46

Mắt cô long lanh, khoé mắt xuất hiện tầng sương mỏng, giọt nước mắt theo đường thẳng chảy dài trên đôi gò má ửng hồng rơi thẳng xuống bàn tay thô đang run rẩy kia Cô lấy tay cố gắng gỡ tay anh ra khỏi eo Bàn tay anh chợt truyền đến cảm xúc ươn ướt lại bị đôi tay nhỏ nhắn cố sức gỡ ra, anh càng dùng sức ôm chặt cô vào lòng

“Anh mau buông ra! Ở đây là trường học!”

“Anh không buông! Bốn năm qua anh sống như một cái xác lạnh, không hạnh phúc, không vui vẻ Không có em thế giới của anh bao phủ toàn màu xám Anh nhớ em! Anh biết em rất hận anh, anh đã tổn thương em quá nhiều! Nhưng hôm nay Anh nói hết tâm tư trong lòng mình! Anh muốn bù đắp cho em Anh xin em”

Cô không kiềm nén được nữa Nước mắt đã tuôn như mưa Cô chịu đủ rồi! Thật sự quá đủ rồi! Tại sao? Cô muốn quên anh, anh lại xuất hiện trước mặt mẹ con cô? Tại sao những lúc cô cố mạnh mẽ thì anh lại dùng sự dịu dàng đập nát nó? Con một mỗi quá! Ba! Mẹ! Yêu một người lại đau đến thế sao? Nỗi đau mà mẹ anh ấy phải chịu con đã cảm nhận được rồi! Cảm nhận được rồi!

“Mami! Sao mami khóc?” Lợi Tư Vũ bế Ly Ly trên tay, Ly Ly nhìn thấy cô liền lo lắng hỏi

“Ly Ly!” Anh thấy Ly Ly được Lợi Tư Vũ bế trên tay và Rania đang tiến về phía họ Tay anh ôm cô dần buông lỏng eo cô ra

“Ly nhi! Mami không khóc chỉ là bụi bay vào mắt thôi!” Cô vội lấy tay lau đi nước mắt, cảm nhận vòng eo đã được thả lỏng, tay đẩy anh ra chạy lại chỗ Ly Ly, đưa tay bế Ly Ly vào lòng Cô cố mỉm cười, tay vuốt tóc cô bé

“Mình về nha Ly nhi!” Cô nói, vội chạy ra chỗ đậu xe, cô chạy rất nhanh Lợi Tư Vũ và Rania chỉ kịp gạt đầu tạm biệt anh rồi cũng đuổi theo cô

Anh nhìn theo bóng lưng cô chạy đi, cơ thể run run, hai chân ngã quỵ trên mặt đất, nước mắt chảy lúc càng nhiều Anh nhớ như in câu nói của cô trước khi cô chạy đi: “Quá muộn rồi! Tôi yêu người khác rồi!”

A A A! Anh hét lên Bao nhiêu dồn nén trong lòng anh đều dồn vào cổ họng mà hét lớn Tại sao? Tại sao? Anh yêu cô! Chờ cô bốn năm! Bốn năm trời! Để giờ anh được gì? Chỉ nhận lại một câu nói phủ phàng của cô, cô nói cô yêu người khác sao? Cô là của anh! Mãi mãi là của anh! Ai? Thằng nào dám tiếp cận cô, anh sẽ diệt trừ không tha! Đôi mắt anh trừng lớn, ánh mắt đỏ ngầu hằn lên từng tia máu, bàn tay nắm chặt khiến gân xanh nổi lên, tức giận dùng lực đâm mạnh xuống mặt đất, máu chảy ra rất nhiều nhưng anh không quan tâm Trong đầu anh toàn là hình ảnh của cô, anh muốn độc chiếm cô

“Cậu cho người theo dõi Đằng Minh! Chuyện đốt kho vật liệu sai người làm ngay lập tức!” Anh dùng giọng ra lệnh nói với người đầu dây bên kia

“Được” Hắc Tiệp đầu dây bên kia bình thản trả lời Anh không lạ gì tính cách của Lâm Tạ Phong

Lâm Tạ Phong lập tức cúp máy, phóng xe nhanh về phía trước Anh vượt qua bao nhiêu xe lớn, bao nhiêu đèn đỏ đến độ cảnh sát giao thông liên tục thổi còi, chặn đầu xe anh nhưng anh không thèm quan tâm chạy xe vượt qua bọn họ Anh lái xe đến một đồi núi hoang vắng, cỏ xanh mơn mẫm, trên cao kia có hai ngôi mộ được xây dựng rất tinh tế đặt sát nhau Anh cầm bó hoa hồng trắng anh mua được trên đường đi, từng bước lại gần, đặt trước mộ hai người Mắt nhìn chăm chăm ảnh người đàn ông và người đàn bà được dán trên bia mộ Anh không tự chủ được đưa tay sờ ảnh người đàn bà rồi sờ ảnh người đàn ông

“Ba! Mẹ!”

“Ba! Mẹ! Ngay từ đầu con trả thù đã là sai sao? Con nhận nuôi cô ấy đã là sai sao? Đến con cũng không lường trước được sự việc lại ra nông nổi này Thì ra năm năm con vẫn luôn yêu cô ấy, chỉ là khi đó con không chấp nhận sự thật! Con làm cô ấy tổn thương, chịu đủ mọi dằn vặt thể xác và tinh thần Con còn chính tay giết đi con của con và cô ấy Có phải con độc ác lắm đúng không? Con không thể nào kiểm soát được hành động của mình, trong đầu con đã bị thù hận che lấp Đến khi cô ấy bỏ đi, biệt tích bốn năm, con mới nhận ra được tình cảm con dành cho cô ấy Con yêu cô ấy rất nhiều! Yêu nhiều hơn tính mạng của mình!”

Hức Hức Hức

“Và cô ấy hận con! Cô ấy không còn yêu con nữa! Cô ấy yêu người khác rồi!” Khoé mắt anh ảm ứ, nước mắt ào ạt tuôn rơi Anh bắt lực ngồi bệt xuống đất, mặt mũi dựa đầu vào bên cạnh bia mộ Anh cứ thế khóc, khóc đến khi ngủ thiếp đi, trời sắp tối hằn đi và anh đã mơ một giấc mơ Giấc mơ về anh của mười hai năm trước

47. Chương 47

“Phong nhi! Đây đây chuyện ba tặng cho mẹ, mai sinh nhật con, hôm nay mẹ tặng lại cho con Con trai mẹ lớn rồi, chừng chạc đi đừng quậy phá nữa Sau này con tiếp nhận Lâm Thị, đừng để ba con thất vọng, cố

lên nhé” Mẹ anh lấy trong hộp gấm màu đỏ ra sợi dây bằng vàng, đeo vào cổ cho anh Anh đưa tay vân ve sợi dây chuyền, giọng mệt mỏi:

“Con lớn rồi, mai nữa là con hai ba rồi, đâu còn con nít đâu! Mẹ đừng lải nhải nữa!”

“Cái thằng này, ăn nói cho đàng hoàng” Mẹ anh trêu đùa đánh lên đầu anh một cái rỗ đau

“Đau! Thôi mẹ đi ngủ sớm đi! Con buồn ngủ Oa” Anh đưa tay xoa cục u trên đầu, miệng ngáp ngấn ngáp dài, tạm biệt mẹ rồi đi ra khỏi phòng Mẹ anh nhìn theo chỉ biết lắc đầu

Sinh nhật mừng hai mươi ba tuổi của anh tổ chức ở Lâm gia Tối đó, tiệc kết thúc, anh mệt mỏi định đi về phòng, lại đi ngang qua phòng ba mẹ, vô tình

“Anh! Xin anh Đừng làm thế với mẹ con em!” Mẹ anh khóc lóc, quỳ gối trên sàn, tay nắm chặt cánh tay ba anh

“Cô tránh ra! Tôi nói rồi, tôi sẽ đón Diệu Ý về đây sống!” Ba anh hất tay mẹ anh ra khiến bà mất thăng bằng ngã xuống sàn nhà

“Đừng! Xin anh! Nể tình vợ chồng mấy chục năm nay được không? Anh đón cô ta về đây, con sẽ biết Trước giờ con luôn nghĩ chúng ta hạnh phúc Tôi không muốn nó biết chuyện này”

“Sớm muộn gì cũng sẽ biết Bây giờ biết sớm, để nó chấp nhận sự thật này!”

“Sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Anh không nghĩ cho em thì nghĩ cho con!”

“Tôi xin lỗi! Diệu Ý có thai rồi!” Ba anh nói xong liền mở cửa bỏ đi Anh vội trốn vào một góc tường, đợi ba anh đi khỏi anh mới mở cửa ra Mẹ anh trơ mắt nhìn ba anh rời đi, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời, nhìn thấy anh xuất hiện bà càng kinh sợ hơn

“Mẹ! Tại sao?” Anh nghe hết tất cả rồi! Anh sốc không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy! Ba anh ngoại tình, trước giờ anh cứ nghĩ họ hạnh phúc lắm Tất cả là giả dối! Đều là giả dối!

“Con” Mẹ anh khóc nức nở, lắc đầu liên tục, cố mở lời giải thích nhưng không được

A! A! A! Anh hét lên, chạy thật nhanh về phòng Anh nhốt mình trong phòng cho đến sáng hôm sau, anh nghe một tin sốc khiến anh như bị rơi xuống vực thẳm

“Mẹ anh mất rồi!”

“Tại sao? Tại sao mẹ tôi lại mất?” Anh hung hăng kéo vạt áo của bác sĩ, hét lớn

“Lâm thiếu gia! Mẹ anh vì uống quá nhiều thuốc nên bị sốc thuốc Chúng tôi đã cố cố hết sức nhưng không thể, xin cậu bớt đau buồn!” Vị bác sĩ toát mồ hôi lạnh, nói lắp bắp

“Không phải! Lũ vô dụng Biến đi! Biến hết cho tôi!”

Lũ bác sĩ và người hầu sợ hãi chạy đi, chỉ còn mình anh trong phòng Anh đi lại bên giường, tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo, mắt nhìn người phụ nữ nằm bất động trên giường

“Mẹ! Sao mẹ lại làm vậy? Mẹ tỉnh lại đi!” Anh nắm chặt bàn tay mẹ, khóc nức nở

“Bà ơi! Lỗi của tôi! Đều là lỗi của tôi!” Ba anh nghe tin, vội vàng chạy về Lâm gia, vào phòng nhìn tình cảnh trước mắt mà bất lực ngã quỵ xuống sàn nhà, nước mắt tuôn ào ạt Ông cũng không nghĩ mọi chuyện lại như thế này!!!

“Ông đi đi! Mẹ tôi không muốn nhìn thấy ông! Ông mau đi! Đi tìm người đàn bà của ông đi!” Anh hét lớn, lần đầu tiên anh lớn tiếng với ba! Người ba mà anh yêu quý!

“Con Con biết hết r” Ông không ngờ con trai lại lớn tiếng với mình, càng không ngờ anh lại biết hết mọi chuyện

“Hôm qua tôi nghe hết rồi Chính ông Ông đã giết chết mẹ mẹ tôi Hức”

“Ba xin lỗi Là tại ba Ba hại bà ấy” Ông đau buồn nhìn đứa con trai ngày một hận ông hơn Tại ông, ngay từ đầu ông đã phản bội bà ấy! Ông không đáng làm ba anh

Bảy tháng sau, ba anh đã bỏ đi năm tháng, trước khi đi ông đã để anh thừa kế tài sản, tiếp nhận Lâm Thị Sau khi mẹ mất, anh không còn hoạt bát như trước kia, thay vào đó là một mặt lạnh lùng và tàn nhẫn Anh ngồi bấm máy tính trong phòng thì thư ký hốt hải chạy vào:

“Lâm Tổng! Lâm tiên sinh bị tai nạn Qua Qua đời rồi!” Thư ký Điền run sợ, nói lắp bắp

“Cái gì! Ba tôi ở bệnh viện nào? Mau đưa tôi đến đó!” Anh bất ngờ đứng phắt dậy, vội mặc áo vest đi ra khỏi công ty

Bệnh viện An Vinh

“Ba!!!” Anh được Tần Hạo dẫn vào một căn phòng lạnh lẽo, ở giữa là người nằm trên giường, chăn trùm kín đầu Anh cả người run rẩy, sợ hãi nhấc từng bước lại gần, tay từ từ kéo chăn xuống, càng run sợ hơn khi

người nằm đấy lại chính là Lâm tiên sinh Sao lại ra nông nổi này! Chỉ chưa đầy một năm, anh đã mất đi hai người anh yêu nhất! Chuyện này không đơn giản như vậy, anh phải tìm ra kẻ hại gia đình anh, từng chút từng chút trả lại gấp bội

“Là Thẩm Tư Thái và phu nhân của ông ta! Đặc biệt là phu nhân ông ta còn nắm giữ trong tay 10 tỷ của Lâm tiên sinh Hai người đó đã bay sang nước ngoài vào ngày hôm qua” Hắc Tiệp khoanh tay, đứng trước mặt anh Sau khi từ bệnh viện về, anh đã nghi ngờ và âm thầm nhờ Hắc Tiệp điều tra

“Tìm bọn họ!” Ánh mắt anh sắc lạnh tàn nhẫn

Thẩm Tư Thái và Diệu Ý bị trói trong một căn phòng xa lạ Bọn đang đi dạo trên đường thì có một đám người chạy lại đẩy bọn họ lên xe Cửa phòng mở, đi vào là người đàn ông lạnh lùng, ánh mắt tà ác, tàn nhẫn muốn giết người Anh nhàn nhả ngả trên ghế sofa:

“Chào Thẩm tiên sinh! Thẩm phu nhân!”

“Anh là con trai Lâm Dã!” Diệu Ý mở to mắt nhìn người đàn ông cao ngạo kia, run sợ

“Bà còn nhớ tôi sao? Bà đi đâu làm tôi kiếm cực khổ hai năm trời! Xem ra giết ba tôi xong sài tiền sướng nhỉ?”

“Cậu nói gì tôi không hiểu?”

“Bà đừng diễn nữa Tôi cho người điều tra rồi, bà tiếp cận ba tôi là có mục đích, giả có thai, rồi giết ông ấy, lấy tiền bỏ trốn cùng chồng bà! Mà tôi còn biết được bà có một đứa con gái đang ở cô nhi viện” Anh nhếch mép cười tà mị, tay châm điếu thuốc

“Không! Xin đừng! Có gì cứ nhắm vào tôi! Tha cho con tôi!” Thẩm Tư Thái và Diệu Ý nghe anh nhắc đến cô, cả người càng run sợ, khóc lóc van xin anh

“Được! Là các người nói!” Anh cười khinh bỉ, tay cầm điếu thuốc chà sát vào cánh tay của Diệu Ý, tàn thuốc nóng khiến bà ta đau đớn, cố cắn răng chịu đựng Thẩm Tư Thái nhìn thấy, ông ta cố lết thân già yếu ớt van xin anh

“Chết tiệt! Bỏ đói cho tôi!” Anh nói rồi vứt tàn thuốc, đi ra khỏi phòng Để mặc hai người họ bị hành hạ, bỏ đói đến chết

Một năm sau ở Lâm gia, anh ngạo nghễ ngồi trên ghế sofa, chân vắt chéo Một bà lão chạc năm mươi dặt tay một bé gái đến trước mặt anh Khoé miệng anh nhếch lên, ánh mắt ẩn ý nhìn cô bé:

“Ta sau này sẽ là cha con!”

48. Chương 48

Lợi gia

“Cô cho con bé ngủ giúp tôi! Cảm ơn!” Cô bé Ly Ly, cô bé ngủ thiếp đi trong lòng cô từ lúc nào, nói với cô giúp việc Cô giúp việc cúi đầu thưa rồi bế Ly Ly đi lên lầu

Anh hai và Rania lại đi chơi riêng với nhau rồi! Lại còn mình cô ở nhà Nghĩ về chuyện hồi chiều, trong lòng cô lo sợ không dứt Anh nổi tiếng là độc ác, tàn nhẫn, cô là người hiểu rõ nhất Cô làm anh nổi điên như vậy, liệu anh có làm hại mọi người không?

Cô mệt mỏi đưa tay xoa hai bên thái dương, thở dài đi tới ngã người trên ghế sofa, tay với cầm điện thoại cô để trên bàn, nhấn số gọi, tiếng tút tút tút vang lên, đến khi đầu dây bên kia nhắc máy cô lên tiếng:

“Tào Khê!”

“Tư Linh! Cậu lâu không gọi cho bọn tớ Bọn tớ nhớ cậu đến phát khóc rồi đây! Phi Yến đang ở cạnh tớ này” Tào Khê đang ở cùng với Phi Yến, bọn họ ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng của cô, giọng nói thể hiện sự mừng rỡ, trả lời

“Các cậu rảnh không? Mình đi dạo đi!”

“Được!”

“Cậu bị sao thế?” Phi Yến ngồi bên cạnh, tay phơ trước mặt cô Tối nay đột nhiên cô hẹn hai người họ đi dạo Ra tới công viên còn ngồi thẩn thờ, không nói lời nào, không biết là đang suy nghĩ gì trong đầu?

“Cậu hôm nay đột nhiên hẹn bọn mình ra đây, cậu có chuyện gì à?” Tào Khê ngồi đối diện cô, nhìn khuôn mặt cô trầm tư mà không khỏi lo lắng Cô ít khi biểu lộ dáng vẻ này, chắc phải có chuyện gì đó?

“Mấy cậu có bao giờ vừa yêu vừa hận một người chưa?” Cô thở dài, cúi đầu nhìn ly nước trái cây cô mua dọc đường lúc này

“Cậu sao lại hỏi chuyện này? Cậu và Phong có chuyện gì à?”

“Đừng nói anh ta đến tìm cậu nữa nha?” Phi Yến lên tiếng

“Ừm Mới chiều nay anh ta đến trường của Ly Ly”

“Hả! Anh ta đến đây làm gì?”

“Anh ta đến chơi với con bé còn” Cô ấp úng nói không rõ

“Còn sao? Cậu làm mình hồi hộp quá!”

“Anh ta muốn mình quay lại nhưng không thể Minh nói mình yêu người khác rồi”

“Anh ta chắc đau lòng lắm? Anh ta yêu cậu như” Tào Khê chưa kịp nói hết câu thì cô liền cắt ngang

“Anh ta mà đau lòng Ha Anh ta trước giờ chỉ xem mình như món đồ, chơi chán rồi bỏ! Không đáng tiếc!” Cô nhếch môi cười nhạt, cảm thấy thật buồn cười Anh biết thế nào là yêu sao? Yêu! Thì anh đã không tổn thương cô! Yêu! Thì anh đã không sỉ nhục cô! Yêu Anh sẽ không giết đi con của chúng ta! Như vậy mà gọi là yêu sao?

“Tư Linh này! Bọn mình không có ý xen vào chuyện tình cảm của cậu nhưng bọn mình chỉ muốn nói với cậu: Chuyện tình cảm, rất khó xác định Bản thân cứ lừa dối mình không yêu trong khi trái tim vẫn hướng về người đó Quá khứ anh ta sai, anh ta tổn thương cậu, cậu cũng có thể trả lại anh ta Nhưng mình hi vọng cậu không hối hận với những gì cậu làm, hãy lắng nghe trái tim cậu thật sự muốn gì?” Phi Yến mỉm cười, tay nắm lấy bàn tay cô, ánh mắt dịu dàng

“Mình sẽ không hối hận Không bao giờ đối với kẻ đã giết gia đình mình!” Khuôn mặt xinh đẹp, vài lọn tóc nâu thả tự do trước mặt che đi phần nào đôi mắt nâu đã hằn đổ ươn ướt sắc lạnh như con dao Phi Yến và Tào Khê nhìn nhau, họ đành lắc đầu Họ không thể khuyên nhủ được cô, cô thay đổi quá nhiều Bốn năm qua đã rèn luyện cô từ một người hiền lành thành một cô gái mạnh mẽ nhưng cũng rất tàn nhẫn

Mẹ cô từng nói: “Cuộc sống dễ khiến tính cách một người thay đổi Con sau này tiếp xúc sẽ hiểu” Đúng! Cuộc sống dễ khiến người ta thay đổi và cô cũng vậy Bây giờ cô đã hiểu, hiểu rất kĩ là đằng khác! Giờ đây cô có còn là chính cô? Một cô gái hiền lành hay một cô gái tàn nhẫn? Đến cô cũng không biết bản thân đã thay đổi nhiều đến vậy? Trong mắt cô tình yêu như một thứ gì đó xa vời mà cô không thể nào với tới Tình yêu như một con dao hai lưỡi, nó khiến người ta hạnh phúc cũng khiến người ta đau khổ Ba! Mẹ! Cô ước được gặp ba mẹ! Cuộc sống thật mệt mỏi! Cô muốn ngủ, ngủ thật sâu, không bao giờ tỉnh dậy! Thật tốt biết mấy!

“Tở mệt quá!”

Phi Yến đau lòng nhìn ánh mắt tuyệt vọng của cô Cô ấy đưa tay kéo cô để đầu cô dựa vào vai mình Ngón cái tay kia lau đi giọt nước mắt long lanh dưới đôi mắt xinh đẹp Cô từ từ nhắm mắt thưởng thức không khí trong lành, mùi gió, mùi đất, mùi cây cỏ, nó khiến tâm tình cô tốt hơn Nếu cứ mãi như thế này, không suy nghĩ, không đau khổ thì tốt biết mấy!

“Nếu đây là giấc mơ mình ước không bao giờ tỉnh dậy!” Cô khẽ mở mắt, giọng nói cô yếu ớt, nghẹn ngào nói không rõ chữ

Tào Khê đi lại ngồi bên cạnh cô, đưa tay vuốt tóc cô Cô ấy biết cô đã chịu đựng nhiều như thế nào? Cô tuy ngoài mặt mạnh mẽ nhưng trong lòng vẫn là cô gái hiền lành, tốt bụng Chính sự thù hận đã khiến cô tạo một lớp mặt nạ che dấu đi tính cách đó Kẻ thù giết cả nhà, còn gì đau khổ hơn khi cô lại yêu chính kẻ thù của mình

49. Chương 49

Không khí trong lành khiến cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay Bọn họ cứ thế ngồi ở đó đến mười giờ tối, Phi Yến lấy tay lay nhẹ cô dậy Cô giật mình mở mắt, đưa tay che miệng ngáp, tay kia dụi dụi mắt Cô chớp chớp đôi mắt ngái ngủ nhìn Phi Yến hỏi:

“Đã mấy giờ rồi?”

“Mười giờ rồi!” Phi Yến móc trong túi ra điện thoại nhìn con số bật hiển thị trên màn hình

“Cậu mệt hả? Tụi mình về đi!” Tào Khê nhìn cô khuôn mặt xanh xao, đôi mắt bơ phờ

“Ừm”

Phi Yến và Tào Khê đưa cô về đến nhà Cô bước xuống xe, vẫy tay chào họ, đến khi chiếc xe khuất dần, cô vừa định mở cửa vào nhà thì một giọng nói vang lên sau lưng cô Giọng nói quen thuộc khiến người cô cứng đờ, rùng mình một cái:

“Em về rồi!”

Cô từ từ quay ra sau nhìn theo hướng phát ra tiếng nói Trước mặt cô là khuôn mặt lạnh băng của anh, không cảm xúc Ánh mắt thâm tình khó đoán, len lỏi đâu đó là dự vọng chiếm hữu Cô sợ hãi theo phản xạ lùi ra sau:

“Anh đến đây làm gì?”

“Em sợ anh sao?” Cô càng lùi về sau một bước, anh càng tiến tới một bước đến khi lưng cô chạm vào cổng biệt thự Cả người cô run sợ Anh sao thế? Nhìn anh bây giờ như con sói đói vớt được mồi! Ánh mắt anh ẩn chứa sự ham muốn, thèm khát! Cô lên đưa tay ra sau cổ gắng mở cổng, không nhìn thấy cùng cảm giác sợ hãi chiếm lấy cơ thể cô mà cô loay hoay mãi vẫn không mở được khoá

“Không Không có”

“Không sợ! Sao khi thấy anh em lại run như vậy?” Anh đưa tay nắm song sắt cửa, tay kia nắm chặt cầm cô, cố định khuôn mặt cô đối diện khuôn mặt anh Ánh mắt đục ngầu nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô

Anh nhìn cô rồi liếc nhìn cánh tay cô đang lục đục phía sau, nhếch môi cười tà ác:

“Anh nhớ em lắm! Nhớ cảm giác ôm em! Nhớ mùi hương của em và nhớ cả Cơ thể của em!” Câu cuối cùng vừa nói xong, anh liền nắm lấy hai tay cô kéo ra khỏi cổng biệt thự, một tay ôm cô nhấc để lên vai di chuyển đến chỗ chiếc xe đang đậu

“Không! Buông tôi ra! Cứu Cứu” Cô bị anh kéo bất ngờ không kịp phản ứng, đến khi cơ thể cô bị nhấc bổng di chuyển tới gần chiếc xe, cô mới vùng vẫy Cô dùng hai tay đâm liên hồi vào lưng anh, hai chân sau cũng vẩy kịch liệt Cô vừa mới kêu cứu thì anh đã văng cô vào ghế sau xe Bản thân ngồi vào ghế lái, phóng nhanh về phía trước

“A” Cô bị anh mạnh bạo văng vào xe, đầu va mạnh vào đệm ghế khiến cô choáng váng khẽ rên lên tiếng, cô đưa tay ôm đầu, tay kia cố nhấc cơ thể ngồi dậy Đến khi định hình được tình thế hiện tại, cô mới hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa xe Con đường này quen quá, rốt cuộc anh muốn đưa cô đi đâu?

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Mau thả tôi xuống!” Cô trừng mắt nhìn người đàn ông đang lái xe phía trước

“Về nơi thuộc về chúng ta!” Anh nhìn qua gương gắn trên xe, nhìn thấy khuôn mặt lo sợ của cô, anh nhếch môi cười đều

Về nơi thuộc về chúng ta? Là nơi nào? Chẳng lẽ là Lâm gia? Không cô không muốn! Cô không muốn lại một lần nữa rơi vào địa ngục! Cô không muốn nhớ lại ký ức đau khổ ở nơi đó!

“Không! Anh thả tôi ra!” Cô chồm người ra trước, một tay nắm lấy tay anh, một tay nắm lấy vô lăng cố điều khiển chiếc xe

“Em điên à, mau thả ra” Anh kinh ngạc trước hành động của cô Cô là bị điên sao? Như vậy rất nguy hiểm!

“Tôi không buông! Tôi không muốn về Lâm gia!” Cô vẫn cố chấp nắm lấy vô lăng, anh cũng không dám buông ra Bây giờ anh đang rất sợ! Sợ sơ suất một cái cô sẽ gặp nguy hiểm! Trái tim anh co thắt từng nhịp liên hồi, thấp thỏm không yên Bọn họ cứ thế giành giật cho đến khi cô không đủ sức trượt tay ra khỏi vô lăng Anh thì mất đà tay lái rẽ sang một bên đụng vào một thân cây lớn, chiếc xe đâm mạnh khiến cô và anh đều ngã nhào ra phía trước:

Rầm!!!

Đầu cô choáng váng, vòng eo bị kẹp giữa hai chiếc ghế mà đau nhức Cô đưa tay đâm nhẹ vài cái vào đầu, tay kia vịn ghế lấy đà chồm người dậy Lợi dụng lúc này anh không để ý cô đã nhanh tay mở cửa xe chạy ra ngoài, dù không đủ sức nhưng cô vẫn cố chạy về phía trước

Anh lắc đầu, bình tĩnh khi nhìn phía sau không có ai cả Anh tức giận đá văng cửa xe ra, đuổi theo cô Cô quay đầu nhìn lại thấy một thân ảnh to lớn đang đuổi theo mình, sợ hãi cô liền tăng tốc nhưng sức con gái

sao bằng sức con trai, chỉ vài bước anh đã đuổi kịp theo cô Anh với tay nắm lấy vai cô kéo mạnh, cô bị mất thế ngã ra sau dựa vào vai anh

“Em tính chạy đi đâu!?” Giọng nói anh ẩn chứa sự giận dữ gần lên từng tiếng

“Không! Đồ khốn! Mau tránh ra!” Cô dẩy dựa cơ thể cố thoát ra khỏi lồng ngực anh Anh dường như đã mất hết kiên nhẫn, giơ tay đánh mạnh vào gáy cô khiến cô ngất xỉu Cô ngất đi xụi lơ trong ngực anh, anh cuối nhìn cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, khoé môi nụ cười ma mị hiện lên Anh bế cô đặt vào xe, lái xe về Lâm gia

50. Chương 50

Về Lâm gia, đã hơn mười một giờ đêm nên vú Đường và người làm đều đi ngủ hết chỉ còn lại đám bảo vệ còn thức, cả căn biệt thự tối đen như mực Đám bảo vệ thấy anh liền ra mở cổng Anh lái xe đi dọc theo khu vườn vào đến biệt thự Anh bước xuống xe, vòng ra sau mở cửa xe bế cô lên, đi về hướng phòng anh Anh đá văng cửa, đặt cô nhẹ nhàng lên giường như sợ cô tỉnh dậy Anh nhìn ngắm kĩ khuôn mặt cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh yêu chín năm lại bị vài lọn tóc ướt do mồ hôi càng tăng thêm sức quyến rũ, trên người cô chỉ vốn vẹn chiếc váy ngắn hai dây vì lúc này giành co với anh mà một bên dây bị đứt lộ ra nửa bầu ngực căng tròn Anh nhìn mà nuốt nước bọt, yết hầu nhấp nhô lên xuống liên hồi, vật hạ thân phía dưới đã cương cứng như muốn đâm thủng chiếc quần mà giải phóng Ánh mắt đục ngầu màu đỏ thẫm nhìn chăm chăm lớp váy như muốn xé nát vật cản trở để nhìn vào bên trong

“Ừ” Anh không kìm chế được nữa rồi! Khuôn mặt này, cơ thể này bốn năm qua anh chưa được chạm vào rồi Anh rất nhớ cô! Nhớ cô đến phát điên rồi!

Anh cúi người áp đôi môi lạnh lên đôi môi anh đào của cô, cắn mút mạnh bạo như muốn nuốt trọn vào bụng, chiếc lưỡi liếm quanh khoé môi sau đó luồn vào mở hai hàm răng trắng tinh mà luồn vào sâu hơn bắt lấy chiếc lưỡi đình hương của cô Môi cô thật ngọt, hương vị anh yêu thích nhất Anh được đà càn quét hết mọi góc ngách trong khoang miệng cô

“Ừ Ừm” Cô bị một thứ gì đó mềm mại chiếm tiện nghi, khó thở nhãn mày khẽ rên thành tiếng, tay theo phản xạ đẩy vật nặng đang đè lên người

Anh nghe tiếng, mở mắt nhìn cô biết cô sắp tỉnh lại, khoé môi anh nở nụ cười nhạt, tiếp tục cắn mút đôi môi mọng đến khi cô không còn oxi, lực đẩy càng mạnh anh mới thả cô ra, một dây nước bọt kéo dài theo khoảng cách giữa hai đôi môi Cô hít lấy không khí, mắt vẫn chưa có dấu hiệu mở ra, ngực cũng theo đó mà nhấp nhô không ngừng

Anh mạnh bạo dùng tay xé rách chiếc váy quàng xuống sàn nhà, cả chiếc áo nhỏ và quần nhỏ của cô anh cũng xé nát Cơ thể cô trần trụi không một mảnh vải che chắn, đèn đường mờ ảo thấp thoáng rọi sáng làn da trắng mịn của cô, lúc ẩn lúc hiện nhìn thật mê người

Cảm giác vật bao bọc trên người đã bị ai xé nát, khắp cơ thể cô lạnh rét Cô giật mình mở mắt, nhìn cơ

thể cô trần trụi lại nhìn thấy anh trước mặt, tay đang cởi bỏ cúc áo, nhìn cô đầy ma mị Cô sợ hãi cố gắng ngượng dậy, tay cầm chăn quấn quanh người

“Anh làm gì? Đừng qua đây! Đồ khốn!”

“Em tỉnh rồi!” Nghe cô chửi anh như vậy, cả cơ thể cô rút sợ hãi, anh có chút đau lòng nhưng nhanh chóng che dấu Ánh mắt anh giờ là dục vọng chiếm hữu, anh không kìm chế được nữa!

“Anh muốn giúp em ôn lại kỷ niệm” Anh nói giọng chậm chọc

Cô cảm thấy lạnh xương sống, cô là hiểu được ám muội trong câu nói của anh Cơ thể cứ thế lùi ra sau, càng xa anh càng tốt

“Tôi không cần! Anh tự mà ôn một mình!”

Anh cười đều, tay nhanh chóng lột bỏ hết vật cản trở trên người, chỉ còn chiếc quần nhỏ Anh bỗng ngừng lại, nhìn cô đầy ám muội:

“Em thấy không nó vì em mà thức dậy rồi đấy”

“Không! Đừng cởi ra!” Mặt cô đỏ như trái cà chua, mắt mở lớn nhìn vật to giữa hai chân anh, bên hai mép quần có vài cọng lông lấp ló nhìn càng Cô ngượng ngùng vội lấy tay che mặt không cho phép bản thân nhìn thêm một phút nào nữa Anh nhìn cô đỏ mặt mà buồn cười, vội lột bỏ vật cản trở cuối cùng, cậu bé phía dưới cuối cùng cũng được anh giải thoát, đứng sừng sững hung mãnh

“Á” Cô kinh ngạc, nhìn cậu bé của anh như muốn độn thổ Má ơi! To quá! Sao cô cứ thấy nó to hơn bốn năm trước rất nhiều!

“Nè anh đừng qua đây!” Cô hét lớn, cố quần chắn che kín cơ thể đến không còn một khe hở, phía sau cô là thành giường căn bản không thể lùi thêm được nữa Cô sợ hãi, rút đầu vào chiếc chăn Nhìn cô giờ như trái banh tuyết khổng lồ vậy Anh được đà tiến tới, nắm lấy chăn giật mạnh, quăng ra sàn nhà

Vật chắn cuối cùng cũng bị anh cướp mất Cô vùng vẫy kịch liệt, tay chân đá về phía trước anh đều né được Anh nhanh bắt lấy chân cô kéo về phía anh khiến cô ngã nằm trên giường, tay kia bắt hai tay cô cố định trên đỉnh đầu

“Chúng ta cùng tạo em bé lần nữa nào” Anh thì thầm, chiếc lưỡi liếm vành tai cô Anh biết vành tai là điểm mẫn cảm của cô nên càng thích trêu chọc

“Ừm Ừ” Cô bị anh trêu chọc điểm nhạy cảm, khuôn mặt đã phồng hồng, miệng không kìm được rên khẽ Không được cô không thể rên dâm dăng như vậy được! Nghĩ tới đây cô liền dùng hàm răng trên cắn chặt

môi dưới ngăn không cho mình phát ra tiếng Anh nhìn cô cố gắng chịu đựng, cười đều nói:

“Em cứ rên, không cần kìm chế như thế!”

51. Chương 51

“Không Ừm” Cô vừa la lên anh lại một lần nữa dùng đôi môi lạnh áp lên đôi môi nhỏ nhắn, cắn mút hết hương vị ngọt ngào của nó Tay anh thả hai tay cô ra di chuyển xuống vùng giữa hai chân cô, ngón giữa đút vào vùng hoa huyết ấy, tay còn lại anh xoa nắn một bên gò bồng nhấp nhô Cô hí hờ mắt cố chịu đựng lưỡi anh đang càn quét bên trong, phần nhạy cảm phía dưới cũng bị anh xâm chiếm Trong lúc mơ màng cô đã thấy được chiếc đồng hồ để trên chiếc tủ ngay cạnh đầu giường, trong khi ý thức còn tỉnh táo cô đã với lấy chiếc đồng hồ đập mạnh vào đầu anh

“A Chết tiệt!” Anh bị một vật cứng đập vào đầu bất chợt ngã ra giường, chất lỏng màu đỏ chạy dài từ trán xuống bên thái dương và cuối cùng là ga giường màu trắng, anh đưa tay sờ vùng đầu, mắt trừng lớn nhìn cô

Cô nhìn thấy anh chảy máu, tay run lữ làm rơi chiếc đồng hồ xuống giường, trong lòng vừa lo vừa sợ Cô nhân cơ hội này, liền leo xuống giường, bỏ chạy ra khỏi phòng, trong lúc đó cô đã vớ kịp chiếc áo sơ mi của anh và túi xách của cô

“Em đi đâu? Đứng lại!” Anh thấy cô chạy đi, tức giận hét lớn, tay đập xuống ga giường khiến nó bị lún sâu Anh đứng dậy định đuổi theo cô nhưng cô đã nhanh tay cầm chiếc gạt thuốc gần đó ném về phía anh Anh bị cô ban nãy đập một cú vào đầu vẫn còn choáng váng, ý thức chưa kịp thì chiếc gạt tàn lại lần nữa bay thẳng về phía anh, nó đập thẳng vào mặt anh khiến anh mất đà ngã ra sau

“Em đừng hòng thoát!” Anh đưa tay lau đi vết máu nơi khoé miệng, khuỷu tay chống đỡ cơ thể ngồi dậy Anh đứng phắt dậy, thay đại vào người bộ đồ ngủ, nhanh chạy theo cô

Cô vừa chạy vừa mặc chiếc áo sơ mi của anh vào người Khi ra ngoài, cô đã thấy chiếc xe anh còn đậu phía trước

“Tốt quá!” Cô lại gần chiếc xe, kiểm tra bên trong thấy chiếc chìa khoá vẫn còn Ở với anh chín năm nên cô biết anh có thói quen không bao giờ rút chìa khoá xe Cô quay ra sau, khi nhìn thấy anh đã xuất hiện ngay cầu thang, khuôn mặt tức giận nhìn cô, cô hoảng hốt rùng mình một cái, vội mở cửa ngồi vào xe Cô khởi động xe chạy theo đường thẳng ra hướng cổng chính

“Đáng chết! Người đâu!?” Anh thấy cô khởi động xe rồi đi, trong lòng tức tối, cao giọng hô to

“Dạ cậu chủ!” Một đám bảo vệ từ đầu chạy tới, cúi đầu trước anh Nhìn thấy anh khắp khuôn mặt là máu, bọn họ cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì

“Chuẩn bị xe nhanh lên!”

“Dạ” Đám bảo vệ sợ hãi lập tức đi chuẩn bị xe Vài giây sau, một chiếc xe hơi khác dừng lại trước mặt anh, anh lập tức mở cửa xe leo lên

“Lái nhanh lên Không tôi chặt tay anh!” Anh ra lệnh, khuôn mặt đã đen xì như cục than, ánh mắt đằng đằng sát khí Tên tài xế nghe anh ra lệnh, anh ta bất giác lạnh xương sống, cảm nhận được luồng sát khí từ anh, chân nhanh chóng đạp ga hết cỡ, tay điều khiển vô lăng

Cô vừa điều khiển xe vừa nhìn vào gương chiếu hậu, khi thấy chiếc xe khác xuất hiện đằng sau, cô sợ hãi vội tăng tốc xe Đến cổng chính biệt thự, cô bóp còi, đám bảo vệ canh cổng cứ nghĩ đó là anh nên vội mở cổng

“Đóng cửa lại!” Anh nhìn phía trước cánh cổng đã được mở ra, đạp nghiêng, anh liền chồm người ra khỏi cửa xe, hét lớn

Đám bảo vệ nhìn theo hướng theo âm thanh phát ra, họ càng kinh ngạc hơn khi thấy anh ở đằng sau Trong lòng họ hiện lên ý nghĩ, vậy người trong xe là ai?

Cô nhân cơ hội họ không để ý, liền rồ ga hết cỡ, phóng nhanh ra khỏi biệt thự Cô vừa lái tay vừa móc trong túi ra chiếc điện thoại di động, mở màn hình lên cô thấy bất ngờ hơn khi hiện lên màn hình là hơn năm mươi cuộc gọi nhỡ của anh hai Anh hai này giờ ở nhà vẫn lo lắng không yên, gọi cô rất nhiều lần vì cô để chế độ im lặng nên không nghe thấy Cô vội nhấn gọi:

“Anh hai! Mau tới đường cao tốc” Khi nghe được đầu dây bên kia đã bắt máy, cô vội lên tiếng

“Em có biết anh lo lắng lắm không? Em đi đâu cả đêm không về, còn không thèm bắt máy của anh nữa” Lợi Tư Vũ từ đầu dây bên kia lớn tiếng trách mắng cô Cô không biết là anh lo cỡ nào đâu?

“Không còn thời gian đâu, chút về em sẽ kể cho anh nghe sau Anh mau tới đường cao tốc nhanh lên Không sẽ không kịp!” Cô vừa dứt câu liền quăng chiếc điện thoại sang một bên Chân đạp ga nhanh hết mức, tập trung lái xe Thỉnh thoảng cô vẫn liếc nhìn gương chiếu hậu, xe anh đuổi theo càng lúc càng gần Cô lái tới ngã tư liệu mạng tăng tốc xe băng qua đường, cũng may lúc này có chiếc xe container đi ngang qua giữa xe anh và xe cô Cô lợi dụng lúc này anh không thấy liền bẻ cua sang phải

“Cậu chủ! Chiếc container ở phía trước, không kịp đuổi theo ạ” Tài xế vừa định tăng tốc qua đường thì chiếc xe container lại đột ngột đi ngang qua, tên tài xế sợ hãi nuốt nước bọt, quay lại nhìn anh, giọng lắp bắp

“Mẹ kiếp!” Anh nắm chặt nắm đấm, đập mạnh vào cửa kính xe, trong lòng bức tức Khi chiếc container đi mất, anh nhìn phía trước đã không thấy chiếc xe đâu Bọn họ đã mất dấu cô nhưng anh không bỏ cuộc, giọng ra lệnh:

“Tiếp tục đuổi theo!”

52. Chương 52

Lợi Tư Vũ vừa lái xe tai vừa gắn chiếc tai phone bluetooth, anh gọi cho cô, trong lòng như có vật nặng đè lên người, tốc độ xe như ánh sáng chạy vượt qua các trụ đèn đỏ Tiếng còi, tiếng la hét của các cảnh sát giao thông vẫn không ngừng đuổi theo anh, anh mặc kệ vẫn tiếp tục chạy

“Em mau nghe máy đi!” Anh lẩm bẩm trong miệng, tay lái cố cắt đuôi bọn cảnh sát

Tuy cô không thấy xe anh đuổi theo nữa nhưng trong lòng vẫn lo sợ, hai tay toát mồ hôi lạnh, bỗng cô nghe thấy đâu đó tiếng nhạc phát lên như vớ được vị cứu tinh, cô vội bấm nghe, đầu dây bên kia giọng Lợi Tư Vũ gấp gáp:

“Em chạy lại đường cao tốc đi!”

“Em biết rồi!”

Còn anh sau khi chiếc container đi khỏi, anh vẫn đuổi theo, cho tài xế đi thẳng một hướng, càng đi anh càng cảm thấy có điều gì đó không đúng! Phía trước là làn đường giành cho xe ô tô tuyệt cấm đi lại, mà đường này có hai hướng rẽ, cô chắc chắn sẽ về Lợi gia nếu rẽ bên trái là ra vùng ngoại ô, chỉ có bên phải men theo đường cao tốc về Lợi gia nhanh nhất!

“Quay lại!” Anh liền ra lệnh cho tài xế

Tài xế tuân lệnh, quay xe lại về làn đường lúc nãy, bẻ cua sang trái, tăng tốc đi thẳng về phía đường cao tốc Anh nhìn trái, nhìn phải tìm kiếm khắp xung quanh khi thấy chiếc xe quen thuộc, anh nheo mắt, cho tài xế chặn trước xe

Cô bị chặn bất ngờ nhấc thời không thắng kịp nên đầu xe đâm vào chiếc xe phía trước, đầu cô đập vào vô lăng khiến một phần trán bị bầm tím, cô đưa tay xoa cục u trên đầu, mắt cố mở to để nhìn rõ phía trước Cả người cô run rẩy toát mồ hôi lạnh, sợ hãi khi thấy một thân ảnh quen thuộc từ trên xe bước xuống Anh sòng sọc đi lại gần cô, tay định mở cửa xe nhưng cô nhanh tay khoá cửa xe lại Anh tức giận, tay nắm chặt thành nắm đấm đập vào cửa kính xe liên tục

“Em mau mở cửa! Nhanh lên!”

“Không!”

Lúc này, cô cầm lấy chiếc điện thoại trong túi, vì hấp tấp nên cô lỡ trượt tay làm rơi chiếc điện thoại, chiếc

điện thoại bị kẹt ngay khe hở gần chân ga rất khó lấy, cô nhìn chiếc điện thoại rơi xuống lại nhìn anh vẫn đứng đấy, cửa kính xe đã sắp bị anh đập vỡ rồi Cô vội cúi người, tay kéo hết cỡ cổ nhướn người với lấy chiếc điện thoại, khi tay cô chạm được vào chiếc điện thoại thì cửa xe lại sắp bị anh mở ra Cô đưa tay còn lại nắm lấy nắm cửa xe giữ lại, cô cầm chiếc điện thoại lên tìm trong danh bạ tên của anh hai, nhấn gọi Từ chuông điện thoại phát ra tín hiệu, trong lòng cô thầm khẩn cầu trời Phật:

“Anh hai, mau bắt máy đi! Em trụ không nổi rồi!”

Khi đầu dây bên kia vừa bắt máy thì cửa xe đã bị anh kéo văng ra, tay cô vì thế mà bị trầy một đường Anh thò tay nắm lấy chiếc điện thoại cô quăng xuống đất rồi bước vào xe Nét mặt giận dữ lúc này giờ đây được thay vào là nét mặt đều đặn

“Này anh làm gì vậy hả!?” Cô trơ mắt nhìn chiếc điện thoại của mình bị anh giẫm nát, nhấc thời tức giận quát lớn, móng tay cô cố tình xẹt qua mặt anh một đường dài rỉ máu Anh vẫn không có biểu hiện tức giận, mặc cho cô chửi bới ra sao anh cũng không hề hấn gì Cô vừa sợ hãi vừa giận dữ, nhìn anh ngày càng tiến lại gần hơn, tay cô không ngừng chặn trước mặt đẩy anh ra nhưng sức lực anh quá lớn căn bản là không đẩy được

Bỗng một ánh sáng vàng chiếu thẳng vào hai người họ, anh theo phản xạ nhắm mắt lại còn không quên đưa tay che cho cô Cô cố gắng mở mắt ra nhìn chiếc xe đậu bên cạnh xe anh Chiếc xe vang lên tiếng còi dài, giờ cô mới nhìn kĩ là xe của anh hai Trong lòng dấy lên tia vui mừng, tay cô vặn mở cửa xe bên kia, nhảy ra ngoài Vừa nhìn thấy cô đi xuống xe, anh cũng đi theo, đưa tay nắm lấy tay cô

“A Em Em” Cô quay lại cắn mạnh vào tay anh một cái, làn da rần chắc in dấu răng của cô bị rướm máu Anh vẫn im lặng, nắm chặt tay cô không buông, cô tức giận dùng chân đá mạnh vào hạ bộ của anh Cô biết được đâu là điểm yếu của đàn ông và cô sẽ lợi dụng lúc này để thực hành luôn! Lúc này anh mới chịu buông cô ra, hai tay ôm lấy cậu bé ngã quỵ xuống đất Khuôn mặt khổ sở nhìn cô, đau đớn khẽ rên lên thành tiếng

“Đáng đời!” Cô cười vui mừng khi thấy thành quả của mình, mặt héch lên kiêu ngạo Hình như cô vui quá quên mất tình cảnh hiện tại của bản thân rồi?

“Đáng đời! Nó mà có mệnh hệ sau này lấy gì em tạo em bé!” Anh tuy hiện tại rất khổ sở nhưng không quên trêu chọc cô

Em bé! Đúng rồi đây đâu phải lúc đùa giỡn!

“Đáng ghét!” Cô thầm rủa anh trong lòng Tên này đúng là không biết xấu hổ mà! Cô hừ một tiếng, chân giậm mạnh xuống mặt đường sau đó vội nhảy lên xe Lợi Tử Vũ Chiếc xe dần đi xa, anh nhếch mép cười, tay chống người đứng dậy

“Cậu chủ! Chúng ta có nên đuổi theo?”

“Không cần”

53. Chương 53

Lợi Tư Vũ vừa lái xe vừa nhìn qua gương, anh thấy cô trên người chỉ vồn vện chiếc áo sơ mi mỏng đang co rút người lại vì lạnh Anh cầm lấy áo vest đưa cho cô ý bảo cô khoác vào người Nhìn thấy chiếc áo vest cô như thấy được vật cứu tinh, vội lấy áo trùm kín người lại Cô này giờ là sắp chết cồng đến nơi rồi!

Anh lái xe về đến Lợi gia, vòng qua mở cửa cho cô bước xuống xe Vừa vào nhà cô thở phào nhẹ nhõm, cả người mệt mỏi ngã xuống ghế sofa Chuyện lúc này cứ như ác mộng vậy, sao anh lại hành động như thế? Lẽ nào là vì hồi chiều cô nói những lời đó?

Lợi Tư Vũ nhìn cô, ánh mắt cô vẫn chăm chú nhìn về một hướng, nét mặt trầm tư Anh thở dài lắc đầu, đi vào bếp rót cho cô một ly nước ấm có pha chút mật ong Anh cầm ly lại đặt trên bàn, ngồi bên cạnh cô

“Nói anh nghe, có chuyện gì?” Anh đưa tay xoa mái tóc rối của cô, một vài sợi còn thấm đẫm mồ hôi

“Anh hai Em làm vậy là sai sao?” Cô bắt lực gục đầu vào vai Lợi Tư Vũ Đôi mắt long lanh đã bắt đầu đẫm nước

“Anh là người ngoài cuộc căn bản không hiểu rõ được Chuyện tình cảm rất phức tạp khó nhận ra được ai đúng ai sai”

“Yêu là đau vậy hả anh?” Khoé mắt cô trải dài tầng nước mỏng, một giọt, hai giọt rồi ba giọt rơi trên mu bàn tay cô

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chiều nay anh nghi ngờ khi thấy hai người biểu hiện rất lạ!”

“Em nói trái tim em thuộc về người khác Em biết mà! Anh ta vẫn như vậy, lúc nào cũng cưỡng chế người khác phải phục tùng anh ta Đồ ích kỉ! Bốn năm rồi, anh ta vẫn xem em như món đồ để thỏa mãn, căn bản giữa chúng em không có tình yêu tồn tại Anh thấy đấy ban này anh ta định cưỡng hiếp em Thật độc ác! Tại sao lại không buông tha cho mẹ con em? Chẳng lẽ em chết đi anh ta mới vừa lòng!” Cô cười khẩy, nét mặt giễu cợt, nước mắt tuôn ra nhiều hơn

“Đừng khóc được không? Anh sẽ đau lòng đó!” Lợi Tư Vũ đưa tay lau đi giọt nước mắt ở hai bên má cô, ôm chặt cô vào lòng

“Trái tim một người đã yêu thì yêu hết mình nhưng đã tổn thương thì rất khó chữa lành” Vừa nói dứt câu, cô liền gục mặt vào lồng ngực anh, tay nắm chặt lấy áo sơ mi ở hai bên hông anh Tiếng khóc ngày càng lớn, nước mắt cũng theo đó ào ạt tuôn ra Tay anh vuốt dọc sống lưng cô an ủi, tay kia siết chặt cô vào lòng

Cô khóc đến sưng cả mắt, ngủ thiếp đi trong lồng ngực anh hai Lợi Tư Vũ bế cô lên phòng, anh đắp chăn cho cô rồi rời đi

Sáng hôm sau

Lâm gia

Anh thay trên người bộ âu phục màu xám, đúng với tâm trạng anh bây giờ, không tốt chút nào, anh ngồi vào bàn ăn, vẫn như thường ngày chăm chú đọc báo, thỉnh thoảng cầm ly cà phê nhâm nhi Yến Nhi từ trên lầu đi xuống, trên người mặc chiếc đầm ngủ mỏng hai dây chỉ che được phần cần che còn lại đều trong suốt. Cả người ả nồng nặc mùi rượu, tay đưa lên mặt ngáp ngáp dài đi lại bàn ăn. ả ta quát lớn với cô giúp việc đứng bên cạnh như thể mình chủ ở đây vậy:

“Mau lấy thuốc giải rượu cho tôi! Nhanh đi!”

“Dạ!” Cô giúp việc liếc nhìn ả, khuôn mặt biểu lộ sự khinh bỉ, nhấn mạnh “Ăn nhờ ở đậu nhà người ta mà cứ nghĩ mình là bà chủ!” Cô giúp việc đẩy nghiêng thềm chửi rửa, đi vào bếp lấy thuốc cho ả.

“Cô nói gì đó? Có gan nói lại lần nữa!” ả ta nghe loáng thoáng câu nói của cô, tức giận liếc nhìn cay cú.

“Đủ rồi! Cô hôm qua lại đi đêm?” Anh bực mình quăng tờ báo xuống bàn, tay bưng ly cà phê lên miệng uống.

“Anh à, em là đi tụ họp với đám bạn thôi mà! Đi chơi em vẫn nhớ đến anh đấy thôi” ả ta giấu nhem đi bộ mặt cay cú thay vào đó là chiếc mặt nạ vui vẻ. Nùng nịu nói ra những lời lả lướt khiến anh nghe cảm thấy một cổ kinh tởm trào tới họng.

“Cô đi đâu cũng được, đó là quyền của cô nhưng đừng làm ảnh hưởng đến Lâm gia tôi! Nếu không cô lãnh không nổi đâu!” Anh nói xong liền đứng dậy, lái xe ra khỏi biệt thự. ả đàn bà chết tiệt, vì ả mà anh bị đồn là bị tình nhân cấm sừng, thanh danh anh sẽ để đâu? Nếu không vì Đằng Minh anh sẽ còn giữ ả lại sao?

ả trừng mắt nhìn anh rời đi, trong lòng khó chịu. Đay nghiến Gì chứ? Con chó nào tung tin đồn, chuyện ả mượn danh tiếng của anh để vào các vũ trường lớn, còn chuyện ả cặp kè với đám đại gia sau lưng anh. Anh là một người cao ngạo, lòng tự trọng rất lớn sẽ để tin xấu về mình bị lan tỏa sao hay anh sẽ diệt trừ tất cả? ả phải cẩn thận hơn mới được, anh đây chỉ mới cảnh cáo ả, lần sau sợ sẽ không may mắn như vậy!

“Con chó nào? Mẹ nó!” Lúc này cô giúp việc từ trong bếp bưng ly thuốc để lên bàn cho ả. ả hậm hực, uống một hơi hết sạch lại liếc nhìn cô rồi quăng chiếc ly xuống đất khiến nó vỡ tan tành.

“Đáng quá! Mà cho tao uống cái gì vậy hả?”

“Dạ. Thuốc cô dặn dặn” Cô giúp việc run sợ, nói không thành lời.

“Câm miệng! Mau dọn đi!” Ắ nói xong, liền đi lầu

“Con điên!” Cô giúp việc liếc nhìn ả hậm hực, thì thầm trong miệng

54. Chương 54

“Tớ làm tốt chứ? Hôm qua bao nhiêu hình ảnh tớ đều gửi cho cậu hết rồi Mà cậu kêu tớ theo dõi con ả Yến Nhi để làm gì vậy? Tin tức sáng nay là cậu làm?” Tào Khê ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, chân đung đưa qua lại nói

“Tào Khê cậu làm tốt lắm, bạn tớ có khác Đúng vậy, tin tức sáng nay là tớ làm! Bị cấm cái sừng to trên đầu! Anh ta cái tôi rất cao nên chuyện này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của anh ta, anh ta không vì chuyện này mà dạy dỗ ả ta một trận sao? Tớ rất muốn xem vẻ mặt của bọn họ như thế nào?” Cô ở đầu dãy bên kia hả hê ngồi nhâm nhi ly cà phê trên bàn làm việc, nói Cô vẫn mãi mê nói chuyện mà không biết rằng có người đang núp sau cửa nghe lén

“Thôi được rồi, cậu làm gì là tùy cậu nhưng đừng mạnh tay quá! Mình biết cậu vẫn còn” Tào Khê thở dài, lời cô buông ra còn chưa dứt thì đã bị cắt ngang

“Tớ không còn yêu anh ta nữa!” Cô tức giận lỗ miệng nói lớn

“Tớ chỉ là lo cho cậu!” Tào Khê bị cô lớn tiếng, có hơi giật mình, tay theo phản xạ đưa điện thoại ra xa

“Tớ xin lỗi! Tớ không cố ý lớn tiếng với cậu! Cậu là bạn tớ chẳng lẽ cậu không hiểu tớ, tớ không muốn nghe câu này thêm một lần nào nữa!” Cô biết mình có hơi quá đáng, trong lòng bứt rứt liền lên tiếng xin lỗi

Hiểu sao? Phải tớ là bạn cậu nên tớ hiểu rất rõ, trong lòng cậu vẫn có anh ta Cậu vẫn còn yêu anh ta rất nhiều Thật sự tớ muốn hỏi cậu làm những chuyện này trong lòng có thấy vui vẻ không!?

“Không sao, tớ không để ý đâu”

“Các cậu mỗi người chuẩn bị cho mình một bộ trang phục đẹp đi Tuần sau công ty tớ tổ chức lễ ra mắt bộ sưu tập đầu tiên, mời các cậu tới tham dự” Cô vội vàng chuyển chủ đề, nhanh chóng lấy lại tâm trạng vui vẻ nói

“Thật sao? Bọn tớ cũng được tham dự?” Tào Khê nghe cô nói xong, vui đến mức bật dậy khỏi ghế

“Thật! Tớ có bao giờ nói điều các cậu đâu!”

“Ủm Vây bọn tớ có có được được” Tào Khê như có điều gì đó muốn nói với cô nhưng ngại ngần không nói rõ chữ

“Ha Ha Các cậu có thể rủ thêm một người đi cùng” Cô như nắm bắt được ý nghĩ trong đầu Tào Khê không khỏi bật cười, nói ra thay Tào Khê

“Được hả? Tốt quá, bạn tớ có khác! Yêu cậu ghê!”

“Thôi cậu đừng yêu tớ, tớ sợ bị ai đó ghen chết” Giọng cô trong điện thoại hiện rõ sự trêu chọc

“Lại chọc tớ!” Tào Khê bĩu môi, giọng nói nũng nịu với cô

“Thôi được rồi, tớ phải làm việc đây Cậu không đi học à?”

“Mai tớ mới có lịch học Cậu làm việc đi, tạm biệt, tuần sau gặp” Vừa dứt lời, Tào Khê liền cúp máy

Chiếc xe của Hắc Tiệp vừa lúc dừng trước biệt thự nhà cô Anh xách trên tay hai bên là hai cái túi rất đẹp, vừa nhìn thấy cô giọng nói dịu dàng liền gọi hai chữ yêu thương:

“Vợ yêu”

“Anh điên à chưa cưới vợ chồng cái gì! Ba mẹ nghe thấy là chết đấy!” Cô nghe anh gọi xong, hoảng hồn chạy lại lấy tay bịt miệng anh

“Trước sau gì cũng cưới, giờ anh gọi trước có sao đâu?” Anh đặt hai cái túi lên bàn, tay phải gỡ tay cô ra khỏi miệng, tay trái ôm eo cô sát vào lòng

“Nè nè nha em đâu có nói sẽ cưới anh nha” Cô chu môi, tỏ ra kiêu ngạo nhìn anh, tay đánh yêu lên ngực anh

“Em không cưới anh thì cưới ai? Em không tìm được ai yêu em bằng anh đâu!” Anh để trán anh dán sát vào trán cô, mũi anh chạm mũi cô, hai cánh môi bạc của anh cũng từ từ tiến tới hai cánh môi hồng của cô Khi chỉ còn một xentimét nữa là chạm đích thì từ trên lầu truyền xuống âm thanh trầm thấp:

“Ủm Hừm Cậu Hắc tới nhà tôi chơi?” Trên lầu một người đàn ông trung niên, khuôn mặt có phần nghiêm nghị, bên cạnh là một người phụ nữ chạc tuổi đang từ từ đi xuống lầu

“Ồ dạ b Tào tiên sinh, Tào phu nhân!” Anh giật mình suýt nữa hốt ra khỏi miệng tiếng: “ba”, cơ thể đang cúi liền đứng thẳng dậy, hai tay áp hai bên đùi, cúi chào

“Cậu Hắc nay rảnh rồi nhỉ? Bình thường cậu có bao giờ qua nhà tôi vào buổi sáng đâu?” Tào phu nhân dịu Tào tiên sinh lại ghế sofa ngồi Ông vẫn bộ mặt nghiêm nghị không thềm liếc nhìn anh

“Con mới vừa từ Pháp trở về sáng nay liền qua thăm gia đình mình ạ Con có ít quà muốn biếu hai bác ạ” Anh đưa tay cầm hai cái túi màu đỏ đưa tới cho Tào tiên sinh và Tào phu nhân

“Cậu không cần xưng con như thế dù gì cậu chỉ nhỏ hơn tôi có mười tuổi thôi Đáng lẽ tôi không nhận quà đâu mà coi như tấm lòng của cậu nên tôi nhận vậy” Tào tiên sinh cầm lấy túi quà, ông suýt ngất khi mở ra bên trong là chai rượu Tequila Ley925 được bọc xung quanh bằng kim cương cao cấp

“Cái này cậu mua bao nhiêu?” Tào tiên sinh tỏ ra thích thú, ngắm nghía chai rượu hết lần này đến lần khác

“Dạ cũng không nhiều đâu ạ chỉ có 3,5 triệu USD thôi!”

Quát!

(Thấy mấy bữa nay bỏ lơ cặp Tiệp - Khê quá thôi mình nghĩa qua một chút nhỉ ^^)

55. Chương 55

“Dạ cũng không nhiều đâu ạ chỉ có 3,5 triệu USD thôi!” Anh nói với giọng thản nhiên khiến ai nấy đều kinh ngạc Cô và ba mẹ nhìn nhau không nói nên lời

Quát!

“Cái gì? Cậu nói chai đây 3,5 triệu USD!”

“Dạ!”

“Ôi bà ơi 3,5 triệu triệu USD đấy tính tính ra là hơn hơn 70 tỉ đấy bà!” Tào tiên sinh bất ngờ đến nỗi không nói nên lời

“Ông bình tĩnh, giữ hình tượng đi ông ơi!” Tào phu nhân nín tà áo ông, bà nháy mắt ra hiệu, nói nhỏ vào tai ông

“À hừm hừm Chai rượu này có 3,5 triệu USD thôi, cũng không mắc gì đối với tôi hết nhưng thôi cậu có lòng nên tôi nhận Tôi nhận không có nghĩa là chấp nhận cậu đâu, còn phải xem biểu hiện cậu ra sao đã!” Tào tiên sinh cảm thấy mình có hơi mất kiểm soát, ông đưa tay lên che miệng ho vài tiếng, cơ thể lấy lại dáng vẻ uy nghiêm như lúc nãy

“Dạ con biết ạ!” Hắc Tiệp dụi dụi khoé môi, cố nở nụ cười

Anh khều khều tay cô, miệng ghé sát lại gần cô, nói nhỏ:

“Ba mẹ em khó thế!” Anh thì thầm vào tai cô, mắt vẫn liếc nhìn ba mẹ cô

“Ba mẹ em khó mà Mà anh bữa sau đừng tặng quà đắt tiền vậy cho nhà em nữa, em ngại lắm” Cô đánh mạnh vào mu bàn tay anh, khuôn mặt ửng hồng xấu hổ nhìn anh

“Tặng quà cho ba mẹ vợ tương lai có gì mà ngại” Đôi mắt anh nheo lại, tay nhéo má cô cứng chiều

“Nè tôi nghe hết nha!” Tào tiên sinh lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người họ Ông cầm ly trà trên bàn uống một ngụm, rồi nhìn anh, giọng nói uy nghiêm một lần nữa lại vang lên:

“Muốn làm con rể tôi thì phải vượt qua điều kiện của tôi Nói trước gia đình tôi không giống với những gia đình khác là phụ nữ phải nội trợ bếp núc, cái nhà này nó ngộ lắm, đàn ông thì nội trợ còn đàn bà chỉ việc chăm con thôi Tôi không thích Khê nhi chịu khổ, phải làm việc này việc kia! Cậu hiểu chứ?”

“Dạ hiểu ạ! Con sẽ không để Tào Khê phải chịu khổ!” Anh nói, ánh mắt ôn nhu nhìn cô không chớp, tay hai người đan vào nhau chặt hơn

“Hừm Nói xong rồi thực hành luôn đi! Giờ chúng tôi đang đói, cậu mau vào bếp làm bữa sáng đi” Ông liếc nhìn bàn tay hai người nắm chặt vào nhau, khoé miệng nâng lên nhanh chóng hạ xuống

“Hả!” Cô và anh đều há mồm tròn mắt nhìn nhau, không kịp phản ứng Cơ thể như pho tượng cứng đờ tại chỗ không nhúc nhích

“Hả gì cậu mau đi vào bếp đi, không biết làm thì tôi chỉ cho làm!” Tào phu nhân lúc này lên tiếng, bà đứng dậy đi vào bếp trước Anh đành đi theo sau, đầu không ngừng quay lại nhìn cô Cô cười ngượng ngùng chỉ đành chúc anh may mắn, tay nắm chặt để thẳng đứng ra hiệu cố lên

Khi thấy mẹ và anh đã đi vào bếp, cô hậm hực nhìn ba, giọng trách cứ:

“Ba làm vậy có quá lắm không? Dù gì anh ấy cũng là đứng đầu của một tổ chức, bận trăm công ngàn việc có bao giờ vào bếp đâu!” Cô thật cũng không biết gia đình lại có cái qui định đó! Gì mà đàn ông vào bếp? Có từ bao giờ vậy? Vậy sao cô chưa thấy ba vào bếp bao giờ, nấu ăn hay gì toàn để người giúp việc làm không thôi! Cái này là ba đang làm khó dễ anh mà!

“Ôi con gái yêu à, ba làm vậy là vì muốn tốt cho con thôi!” Ông đứng dậy đi lại ngồi bên cạnh cô dỗ dành

“Tốt chỗ nào?” Cô khoanh tay, hờn dỗi không thèm nhìn ba

“Con thấy đấy cưới chồng là chuyện hệ trọng Ba là vì muốn chọn một người đàn ông tốt để ba có thể yên tâm gửi gắm con gái cho anh ta Tốt cho con chứ gì nữa!” Ông cố giải thích cho cô hiểu, tay vuốt tóc cô Cô đưa ánh mắt đa nghi nhìn ông, giọng trầm thấp:

“Sao nay ba nghiêm khắc vậy? Mọi bữa anh ấy tới đây ba có nghiêm như vậy đâu?”

“À thì cậu ta trước sau gì cũng là con rể tương lai của ba Việc nhà phải biết làm để sau này cưới con về con sinh cháu cho ba rồi, cả ngày chăm nó mệt phải nghỉ ngơi chứ Ba lo vậy rồi còn muốn gì nữa con bé này” Tào tiên sinh cố gắng nói lớn cho anh nghe thấy, tay cốc đầu cô một cái

“Đau quá! Ba!” Cô bĩu môi đưa tay xoa phần trán bị đánh, khuôn mặt hờn dỗi nhìn ông

Anh từ trong bếp đang bận rộn rửa rau củ, tai vẫn luôn vểnh lên để nghe ngóng thông tin bên ngoài Khi nghe được câu nói vừa rồi của Tào tiên sinh liền vui mừng hô lớn, nói vọng ra ngoài:

“Ba yên tâm! Con sẽ yêu Tào Khê nhiều, không để cô ấy phải chịu khổ đâu!”

“Ê cái cậu này, tôi chưa đồng ý cho cậu cưới con gái tôi Cậu gọi ba làm gì?” Ông cố nghiêm trọng hướng vào bếp nói lớn

Cô ngồi bên cạnh nhìn ba và anh nói chuyện mà buồn cười không nhịn nổi Hai người này mà ở chung một nhà thì sao nhỉ? Chắc không có ngày nào được yên mát!

Vài phút sau, cô và ba đang ngồi xem ti vi thì trong bếp lại vang lên tiếng động lớn khiến mọi người đều giật mình:

Xoảng!!!

(Xin lỗi mấy bạn nhiều bữa nay mình về trễ nên nửa đêm mới đăng chap mới được)

56. Chương 56

Xoảng!!!

Cô và ba đều hoảng hốt vội chạy vào bếp, thấy một mớ hỗn độn trước mắt, anh thì đang cúi người nhặt những mảnh sành bị vỡ vương vãi trên sàn nhà Khi thấy cô và ba chạy vào anh vội đứng dậy, vẻ mặt lúng túng nhìn hai người, tay đưa lên gãi đầu cười ngượng ngùng Cô bất động nhìn anh lại đưa mắt nhìn xuống

dưới chân anh hỏi:

“Mẹ! Anh! Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu mà!” Anh giật mình làm rớt mảnh sành đang cầm trên tay, đưa hai tay vấy vấy trước mặt, lắc đầu, ngượng miệng nói

Tào phu nhân thì đứng một bên, khoanh tay ung dung nhìn tình cảnh phía trước, giọng nói có vẻ nghiêm túc nhưng thật ra là đang trêu chọc anh:

“Ừ không có gì đâu mọi người! Nó chỉ làm vỡ vài ba cái đĩa thôi!”

Làm vỡ sao?

“Anh có sao không?” Cô nghe mẹ nói xong, giờ mới chú ý đến vết cắt trên bàn tay phải của anh Cô bước lại gần, cầm tay phải anh sẫm soi vết thương thật kĩ

Vết cắt rất dài, dài gần hết bàn tay anh rồi! Nếu không sát trùng kĩ sẽ bị nhiễm trùng mất!

“Vết cắt hơi sâu, anh lại ngồi đây đi để em sát trùng vết thương!” Cô chỉ tay về chiếc ghế gần bàn ăn ý bảo anh ngồi đó, anh hiểu ý, mỉm cười gật đầu rồi ngoan ngoãn lại ghế ngồi

“Ông coi tội nó lo cho nhau chưa kìa! Sao tui ganh tỵ quá, muốn quay lại thời còn trẻ ghê!” Tào phu nhân nhìn cô và anh, ánh mắt mang ý cười, đi lại chỗ Tào tiên sinh đang đứng khều tay ông một cái

“Ôi cái bà này, bình thường tôi chả lo cho bà sao? Lớn tuổi rồi ganh tỵ gì với mấy tội nhỏ!” Tào tiên sinh hờn trách

Lát sau, cô từ trên lầu cầm một hộp sơ cứu đi vào bếp, lại gần chỗ anh ngồi, mở hộp sơ cứu ra lấy một ít bông và cồn sát trùng

“Anh để tay ra em chấm vào này, sẽ hơi rất đấy” Cô lấy cồn sát trùng thấm đẫm miếng bông y tế, sau đó dậm nhẹ vào vết thương của anh

Cô vừa dậm vừa nhìn sắc mặt anh, tay không dám làm nhanh vì sợ đụng mạnh vào vết thương Anh vẫn ngoan ngoãn ngồi im để cô sát trùng, miệng không hề kêu một tiếng đau, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn ngắm cô

Tiểu Khê của anh lúc tập trung nhìn cũng quên rũ phết!!!

“Anh thấy rất không?” Bị anh nhìn chăm chăm như vậy cô có thấy một chút không tự nhiên, mặt đã ửng hồng vì ngượng ngùng vội quay sang một bên

“Anh không sao! Chút vết thương này nhằm nhò gì!” Anh nhìn cô ngượng ngùng mà đáng yêu muốn chết Vầy biểu sao anh không thương cho được chứ!

Bao năm anh hoạt động trong giới hắc đạo, tranh đấu cũng không phải là ít, vết tích trên người cũng nhiều vô số kể Nhiều đây nhằm nhò gì với anh, anh chỉ lo cho cô Sau này lấy anh rồi sợ cô sẽ bị liên lụy vào oán thù giữa các bang phái, anh thì gặp thần chết nhiều rồi, còn cô chỉ là một cô bé thuần khiết chưa hiểu sự đời Anh sẽ bảo vệ cô thật tốt cho dù có hi sinh cả tính mạng

Cô băng bó xong vết thương, cắt tất cả vào hộp sơ cứu, liếc mắt vẫn còn thấy anh nhìn cô Cô đưa tay phải đánh vào lồng ngực anh, giọng nói nhỏ:

“Em băng xong vết thương rồi, anh nhìn em hoài vậy?”

“Tại em đáng yêu quá đó!” Anh đưa tay trái véo vào cái má bầu bĩnh đã đỏ như trái cà chua của cô, giọng nói trêu chọc pha thêm một chút cưng chiều

“Anh! Ba mẹ em còn ở đây!” Cô đánh vào cái tay nghịch ngợm của anh, xấu hổ quay sang nhìn ba mẹ đang che miệng cười thút thít, giọng nói ngày càng nhỏ hơn

Tào tiên sinh và Tào phu nhân đứng nhìn cặp đôi trẻ đang mặn nồng, hai ông bà không nhịn được, vội đưa tay che miệng cười nhỏ tiếng Thấy cô vừa nhìn sang, Tào tiên sinh liền lấy lại dáng vẻ uy nghiêm, nói:

“Hừm Cậu bị thương rồi, để đồng này giúp việc sẽ dọn, cậu ra ghế ngồi chơi với Tào Khê rồi ở lại ăn chung với chúng tôi luôn”

“Dạ Tào tiên sinh, Tào phu nhân! Con xin phép!” Anh xấu xa đưa tay khoác vai cô để cô đi anh tới ghế sofa Cô thầm trách lườm anh một cái

“Em nhớ anh bị thương ở tay chứ có bị thương ở chân đâu?”

“A tay anh bị chảy nhiều máu quá giờ nó tê cả người luôn đi không được Em đỡ anh đi!” Anh dựa đầu vào vai cô, khuôn mặt tỏ ra đáng thương nhìn cô không chớp mắt

“Lần đầu nghe chảy máu tay mà chân không đi được đấy!”

“Thật mà, anh đi không nổi cần người nào đó đỡ mới đi được”

“Anh thật là” Cô cười Thật bó tay với anh luôn!

Anh và cô ngồi ở ghế sofa, hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ quên mất thời gian Còn Tào tiên sinh và Tào phu nhân thì đi lên lầu, ít ai biết hai người đó đang hâm nóng tình cảm ở trên phòng ý Tầm một tiếng sau thì giúp việc đến báo cơm đã nấu xong mời ba, mẹ, cô và anh vào ăn cơm

Trong bữa ăn, Tào tiên sinh nhìn anh trầm ngâm một hồi, ông lên tiếng:

“Hai đứa định chừng nào kết hôn?”

Phụt!!!

(Chap này anh Tiệp không nhéo với chị Khê quá nha)

57. Chương 57

“Hai đứa định chừng nào kết hôn?”

Phụt!!!

Cô đang thông thả, tay vừa mới cho muống cơm vào miệng nghe ba hỏi xong không kiểm soát được mà phun ra ngoài, đưa mắt nhìn ba đầy bối rối:

“Ba à! Con mới học năm ba đại học thôi chưa tốt nghiệp mà cưới xin gì với lại con với anh ấy mới quen nhau thôi mà” Cô liếc nhìn anh nháy mắt ra hiệu, khuôn mặt đáng thương vô cùng

Anh hiểu được ám hiệu của cô nhưng hình như không thuận theo nhĩ! Giả vờ như không thấy quay sang nhìn ba cô, tiếp thêm vào:

“Tụi con quen nhau cũng bốn năm rồi, cũng đến lúc bàn chuyện cưới hỏi rồi đó bác!” Anh bên ngoài có vẻ bình tĩnh vậy thôi nhưng trong lòng thì nôn nóng như ngồi trên đồng lửa Anh thật muốn đem cô về nhà rồi, chờ đợi bốn năm cũng đâu phải là ít Ngày nào cũng nghĩ tới cảnh đám nam nhân ở trường Đại học lúc nào cũng tới ve vãn cô, anh thật muốn bầm bọn chúng ra làm trăm mảnh, sợ mất cô bất cứ lúc nào Nhớ hồi hai năm trước anh suýt đánh chết cả đám nam sinh kia vì dám sàm sỡ cô, cô mà không ngăn anh lại chắc bọn chúng về châu ông bà hết rồi

“Anh nói gì vậy?” Cô há mồm trừng mắt nhìn ba rồi lại nhìn anh Ở Sao hai người này hôm nay ăn ý thế nhỉ? Hợp sức với nhau bắt cô phải kết hôn, cô còn là sinh viên, tuổi trẻ vẫn còn dài Cô còn yêu tự do lắm cô không muốn kết hôn đâu!

Anh không thềm để ý tới câu hỏi của cô, vẫn tiếp tục cùng Tào tiên sinh bàn chuyện cưới hỏi Tào phu nhân nhìn hai người đàn ông đang bàn chuyện hôn sự, bà căn bản không có khoảng trống để chen vào cuộc nói chuyện

Thôi để bọn họ bàn với nhau! Bà đi qua chỗ Khê nhi ngồi vậy!

Tào phu nhân vừa ngồi xuống bên cạnh cô, cô liền quay qua trách mắng ba và anh với mẹ rồi

“Mẹ! Mẹ coi ba với anh ấy kìa, không thềm hỏi ý kiến con mà bàn hôn sự rồi Riết con cảm thấy con như đồ vật để mọi người tùy ý sắp xếp vậy!” Cô hậm hực, khoanh hai tay trước ngực hờn dỗi

“Con yêu mẹ thấy kết hôn cũng tốt mà, sao con không thích?” Tào phu nhân mỉm cười dịu dàng đưa tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói

“Không phải là con không thích nhưng mà con vẫn còn trẻ, còn đang đi học, kết hôn vậy có sớm quá không mẹ? Con còn bao nhiêu mơ ước chưa thực hiện được vậy mà phải về nhà chồng rồi sao?” Cô nũng nịu nói với mẹ

“Thì con kết hôn xong rồi lại tiếp tục đi học như bình thường”

“Ừm”

Lúc này, anh và Tào tiên sinh đã bàn xong hôn sự đâu vào đó anh mới quay sang nói với cô:

“Nếu em sợ kết hôn rồi không được đi học thì chúng ta đính hôn trước đi, đợi khi em tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn được không?” Anh dịu dàng nói với cô

“Ừm Vậy chừng nào mới đính hôn?” Cô cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng một chút, nỗi lo sợ cũng được hoá giải Dù sao anh vẫn nghĩ đến cảm nhận của cô, không ép buộc cô Cảm thấy trong lòng dâng lên tia hạnh phúc khó tả

“Tháng sau được không? Nếu em đồng ý sẽ chọn ra một ngày tốt để làm lễ đính hôn”

Cô hơi lưỡng lự một chút, khuôn mặt trầm tư suy nghĩ, sau đó mới trả lời:

“Được em đồng ý!”

“Vậy lễ đính hôn quyết định tháng sau! Thôi cả nhà mình tiếp tục ăn đi!” Tào tiên sinh nghe xong ý kiến của cô, ông ra quyết định nhanh chóng rồi cầm đũa tiếp tục ăn Tào phu nhân đưa tay xoa đầu cô, bà mỉm cười an ủi rồi đi lại chỗ bên cạnh Tào tiên sinh ngồi

Cả gia đình lại tiếp tục bữa ăn sáng, anh cầm đũa gấp một con tôm bự cho vào trong bát, lột sạch vỏ rồi cho vào bát cô

“Anh trước giờ ưa sạch sẽ mà sao nay lột tôm cho em vậy?” Cô nhìn con tôm mà ngạc nhiên Chẳng phải anh ưa sạch sẽ sao? Sao hôm nay lại chính tay lột tôm cho cô?

“Đó là đối với người ngoài còn với em thì anh chấp nhận lột cả trăm con tôm cũng được” Khoé môi anh nhếch lên, nở nụ cười đầy ẩn ý Cô ngại ngùng cúi mặt không dám đối diện, khuỷu tay đánh vào ngực anh một cái

“Anh này cái tay đang bị thương vừa mới băng, không được dính dơ đâu!”

“Em lo cho anh à?”

“Ai thèm lo Xù” Cô ngược mắt nhìn anh bĩu môi

“Em yên tâm đi, anh bị thương đây không phải là lần đầu Anh biết lo cho bản thân mà!”

“Hừm đừng quên còn có người ở đây! Tội hai thân già này lắm!” Tào tiên sinh lại một lần nữa cắt ngang khoảnh khắc ngọt ngào của hai người Ông vẫn thản nhiên ngồi ăn mà không biết anh và cô đang hậm hực trong lòng

“Ông thiệt là Tội nó sắp đám cưới rồi cho ngọt ngào xịu đi!” Tào phu nhân nháy mắt với cô, nét mặt bà liền nhăn lại nói với Tào tiên sinh

Cô và anh vẫn tiếp tục gấp đồ ăn cho nhau không quan tâm đến xung quanh nữa Bọn họ vừa ăn xong, anh lại nhận được cuộc gọi có công việc, liền tạm biệt hai bác và cô rồi rời đi

58. Chương 58

Đằng Thị

Đằng Minh đang ở trong phòng làm việc giải quyết đống hồ sơ thì nhận được cuộc gọi bên bộ phận đảm nhiệm dự án toà cao ốc Mỹ Khánh, người đầu dây bên kia gấp gấp nói nhanh:

“Đằng Tổng! Không hay rồi, kho vật liệu của chúng ta đã bốc cháy sau một đêm, tất cả đều thành tro rồi ạ!”

“Cái gì!? Lũ vô dụng các người, chỉ canh kho vật liệu thôi cũng làm không xong là sao! Các người có biết

tôi đã đổ bao nhiêu tiền bạc vô đấy không!?” Đàng Minh tức giận đập vỡ ly sứ trên bàn, trừng mắt đỏ ngầu, giọng nói như muốn giết người hét lớn vào điện thoại

Ả Yến Nhi vừa mở cửa đi vào lại thấy tiếng la hét của anh mà giật mình suýt ngã ra sàn Ả cố đứng vững vút túi xách trên ghế sofa đi lại bên cạnh anh

“Tôi cho các anh một ngày, ngày mốt phải có vật liệu cho tôi Còn nữa điều tra xem là ai đốt kho, tôi sẽ không để yên chuyện này đâu!” Đàng Minh cúp máy, anh tức giận quăng mạnh chiếc điện thoại trên bàn

Ả Yến Nhi cảm thấy cả căn phòng như ngập trong đồng lửa, ả liền nở nụ cười đẹp nhất có thể, đi ra sau vòng hai tay ôm cổ anh từ phía sau, giọng nhẹ nhàng phả hơi vào tai anh khiêu gợi:

“Có chuyện gì vậy? Có thể tâm sự với em không?”

“Không có gì! Em lo hoàn thành nhiệm vụ của mình đi Đừng nhiều chuyện!” Đàng Minh liếc nhìn ả bằng nửa con mắt, khinh thường lên tiếng

Ả ta bị anh làm cho mất hứng, cảm thấy có phần khó chịu nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc tiếp tục khêu gợi trước mặt anh Ả lại tiếp tục nở nụ cười, đi về phía trước vòng chân qua ngồi trên đùi anh, cậu bé của anh vừa vặn chạm ngay chỗ nhạy cảm của ả, ả càng ưỡn ẹo người hơn để hai chỗ ấy ma sát vào nhau hơn

Đàng Minh chỉ ngồi im để mặc ả làm càn trên người anh, mặt vẫn không biến sắc Anh nhìn người đàn bà phía trước, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của cô Anh giật mình cố chấn tĩnh lại bản thân, tay đẩy người phụ nữ phía trước qua một bên Sao lại xuất hiện nữa rồi? Trong đầu anh bây giờ toàn là hình ảnh của cô! Người đàn bà này khêu gợi cỡ nào anh cũng không có cảm giác nhưng khi nghĩ tới cô anh liền có phản ứng!

“A!” Yến Nhi bị anh bất ngờ đẩy sang một bên, ả nhấc thời không khống chế được trọng lượng cơ thể mà ngã ra sàn nhà, đầu gối đập mạnh xuống đất khiến nó đau nhức Ả mở to mắt nhìn anh, miệng cứng đờ không nói được câu nào

Anh liếc nhìn ả ngồi xụi lơ trên sàn, không thèm đỡ dậy chỉ mở lời hỏi một câu khiến ả mừng rỡ nhưng liền vụt tắt:

“Em Tối đây làm gì?”

Gì chứ? Anh mở lời để hỏi cậu này thôi sao? Anh không đỡ ả dậy đã quá lắm rồi, vậy mà ả còn tưởng anh quan tâm ả định hỏi thăm chứ!

“Em chỉ là nhớ anh nên tới thăm anh” Ả cố chống cơ thể đứng dậy, chỉnh lại trang phục sau đó trở về bộ dáng lả lướt, ông ẹo đi lại ngồi trên bàn làm việc

“Hết rồi? Vậy em đi đi, anh còn nhiều việc lắm” Anh lắc đầu, tay ra hiệu đuổi người

Ả ta bực bội trong lòng, tay nắm chặt tà váy đến nhàu nát Tay luồn vào áo sơ mi vuốt ve vòm ngực săn chắc, giọng nói điệu đến chảy nước:

“Anh biết không em tuy không đối phó được với Lâm Tạ Phong nhưng em sẽ làm người anh ta yêu thương nhất phải đau đớn đến chết Anh biết cái cảm giác chứng kiến người mình yêu nhất chết vì mình nó đau cỡ nào không?”

“Người anh ta yêu nhất? Là ai?” Anh trừng mắt nhìn ả, trong lòng dâng lên một nỗi bất an khó tả Không lẽ là

“Con nuôi của anh ta, Thẩm Tư Linh!” Ả ghé sát tai nói nhỏ cho vừa đủ anh nghe

Cái gì!? Anh đứng phắt dậy, tay nắm chặt cổ tay ả, siết đến nỗi ả nhăn mặt vì đau Tay ả không ngừng gỡ tay anh ra, nước mắt đã sắp trào ra ngoài

“Đau quá! Anh bị làm sao vậy? Mau buông em ra!”

“Tôi cấm cô! Với ai thì được nhưng với cô ấy thì không!” Anh lớn giọng gằn từng chữ, đôi mắt đỏ ngầu hằn lên từng tia máu

“Tại sao không không được chứ?”

“Không cần biết lí do Tôi nói không là không! Cô nghe cho kĩ, cô mà động tới cô ấy đừng trách tôi!”

“Anh bảo vệ nó!? Tại sao? Anh đừng nói anh yêu nó rồi?”

“Đừng nhiều chuyện! Nên nhớ thân phận của cô, giờ thì cút đi!” Anh thả tay ả ra khiến ả mất thăng bằng ngã xuống, eo đụng trúng cạnh bàn rất đau Ả hằm hực tức giận quay đi, cầm theo túi xách rời khỏi phòng

Lâm gia

Ả vừa vào phòng liền quăng đồ đạc lung tung vương vãi khắp nơi

“A A A Thẩm Tư Linh! Tại sao mày có gì tốt đẹp mà ai cũng bảo vệ mày? Mày cướp Lâm Tạ Phong tao không nói, đến cả Đằng Minh mày cũng cướp đi! Anh ấy là người tao yêu nhất! Tao phải giết mày, để mày xuống đoàn tụ chung với ba mẹ mày!” Ả điên tiết lên hét lớn Lúc này, trong túi ả vang lên tiếng nhạc, ả móc điện thoại ra nhìn trên màn hình là dãy số quen thuộc, nhấn nghe:

“Yến Nhi! Tôi nay tôi muốn gặp cô Hẹn ở chỗ nào đi!”

“Tôi Win club đi!”

59. Chương 59

Tôi ở Win club

Yến Nhi mặc trên người bộ đầm ôm trong suốt dài tới đầu gối, chỉ che những phần cần che vô cùng gợi cảm. Ắ lả lướt đi ngang qua, đi tới đâu tay ắ không ngừng khiêu khích đám đàn ông. Đám đàn ông ở đấy nhìn ắ bằng con mắt biến thái, nhìn cặp ngực và cặp mông của ắ như muốn phơi bày ra ngoài, nước bọt đã sắp chảy ra khỏi mép miệng. Ắ nhìn, khoé miệng nhếch lên nụ cười tự đắc, kênh kiệu đi lại chỗ góc khuất gần loa âm thanh ngồi xuống. Ắ gọi một ly rượu vang đỏ, sau đó móc trong túi ra gói thuốc lá, châm một điếu hút một hơi sâu nhả ra làn khói mờ ảo.

Năm phút sau, một cô gái khác mặc chiếc váy màu đỏ, phần cổ khoét sâu lộ nửa bầu ngực, trên tay ắ cầm ly rượu Grand Marnier nổi tiếng của Pháp, còn tay kia cầm vape pen mang hương hoa hồng. Ắ ngồi xuống bên cạnh Yến Nhi, Yến Nhi không thèm liếc nhìn ắ liền đi thẳng vào vấn đề:

“Cô gọi tôi ra đây có chuyện gì?” Cô ta hẹn gặp ắ nên ắ đã đề nghị tới đây. Sở dĩ ắ chọn nơi này dù ở đây nhiều tai mắt của anh, vì ở đây an toàn, người ta thường nói chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Nếu anh có biết cũng chỉ nghĩ ắ tới vui chơi, không nghĩ rằng ắ đang dự tính âm mưu đằng sau.

“Gấp gấp thế! Tôi vừa mới tới chưa kịp nghỉ, cô đã dò hỏi rồi!” Lưu Nhược Lam cầm cây vape đưa lên miệng hút rồi nhả ra, mũi hít thở hương thơm hoa hồng, mùi hương ắ thích nhất.

“Đừng nhiều lời, tôi không có thời gian!” Yến Nhi bắt đầu cau có mặt mày tỏ ra khó chịu. Ắ dập tắt điếu thuốc, tay cầm ly rượu đưa lên miệng uống.

“Ha Ha Được rồi, chắc cô biết tin tức sáng nay của cô và Tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị?”

“Biết! Rồi sao?”

“Hừ. Nếu tôi đoán không lầm cô đã bị Lâm Tổng cảnh cáo một trận đúng không? Cũng đúng anh ta nổi tiếng tự cao tự đại, chuyện đây không làm ảnh hưởng đến thanh danh của anh ta sao?” Lưu Nhược Lam nói chậm rãi, cố gắng nói vòng vo mà không chịu vô thằng vào vấn đề. Ắ muốn khiêu khích Yến Nhi, xem khuôn mặt khó nhìn của cô ta như thế nào?

“Me! Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?” Yến Nhi tức giận, không kiên nhẫn được nữa. Ắ lớn tiếng chửi thề nhưng vì gần loa nhạc nên mọi người không ai để ý đến chỗ của hai ắ.

”Ấy sao cô tức giận thế? Sẽ xấu lắm đấy! Được rồi, tôi không giận nữa Chắc cô đang thắc mắc không biết ai tung tin

đúng không?” Lưu Nhược Lam thấy cô ta tức giận đứng dậy, ả bật cười xoa dịu cô ta, kéo cô ta ngồi lại xuống ghế

“Cô biết? Là ai?”

“Con nhỏ mà cô căm thù đến tận xương tủy đó Tôi nói tới đây cô biết ai rồi chứ?”

“Marie!” Yến Nhi nheo mắt nhìn ả như nửa tin nửa không

“Ha Ha Đúng vậy” Lưu Nhược Lam bật cười thành tiếng, ả cầm ly rượu Grand Marnier trên bàn uống sạch một hơi

Yến Nhi không ngờ chính là cô Tại sao mọi chuyện ả làm cô lại biết hay cô cho người theo dõi ả?

Thảm Tư Linh! Mà muốn chơi với tao? Tao sẽ theo đến cùng, thù này tao sẽ trả cho mày, không tao không phải Yến Nhi!

Ả ngồi vắt chéo chân, hai hàm răng cắn chặt đay nghiến, tay khoanh trước ngực Trong đầu thầm suy tính chuyện gì đó lại liếc nhìn Lưu Nhược Lam đầy gian xảo

“Nghe nói công ty cô tuần sau tổ chức lễ ra mắt bộ sưu tập mới?”

“Ừm cô hỏi chi vậy?” Lưu Nhược Lam nhún mày đa nghi nhìn cô ta Cô ta định làm gì đây?

“Tôi muốn thêm vào tiết mục đặc sắc để tiệc thêm sôi động hơn” ả nhếch môi cười hiểm nhìn Lưu Nhược Lam

“”

“”

“”

Lưu Nhược Lam đã hiểu được hàm ý trong câu nói của cô ta ả cũng cười hùa theo và tất nhiên cũng cần có điều kiện:

“Tôi sẽ làm Với điều kiện”

“Điều kiện gì?” Yến Nhi dập tắt nụ cười thỏa thích lúc nãy, ả nhìn mặt nhìn Lưu Nhược Lam, giọng nói như ra lệnh

“Tôi muốn tăng lên ba trăm triệu!”

“Cái gì? Cô tham lam quá đấy!”

“Nhiều đây đâu nhằm nhò gì với cô đúng không? Một đêm cô đi theo đám đại gia ít nhất cũng phải hơn năm mươi triệu rồi, chưa kể còn có Lâm Tổng của Lâm thị nữa Tôi thì có ai đâu, công ty MR cũng bị rút xuống làm lao công nếu tôi không nhận tiền của cô thì tôi không phải chịu nhục nhã để cô ta hành hạ như vậy, cái bàn tay này cũng vì cô ta mà còn rất đau đấy!” Lưu Nhược Lam đưa bàn tay còn đang băng bó của mình giơ lên trước mặt Yến Nhi, ả nghiêng rằng nghiêng lợi phụng ra từng chữ

“Được rồi, tôi đồng ý Cô phải đảm bảo kế hoạch thành công, còn nữa sau này ít gặp nhau đi, có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi Tiên tôi sẽ đưa cô sau!” Yến Nhi liếc xéo ả ta, cô ả uống sạch ly rượu trên bàn rồi rời đi

Lưu Nhược Lam nhìn Yến Nhi rời đi, ả trề môi cười khinh bỉ, tay gọi phục vụ cho một ly rượu khác, vừa nhâm nhi ly rượu vừa gạ gẫm mấy tên đại gia ở đấy để họ cung phụng cho ả

60. Chương 60

Sáng sớm ở Lâm Thị, Hắc Tiệp và Tần Hạo vừa bước vào đám nhân viên trong công ty anh cũng rất ngỡ mặt mà cúi chào Hai người họ đi thang máy lên phòng anh, mở cửa vào phòng liền tự nhiên như nhà mình vậy Tần Hạo tùy tiện đi lại tủ rượu lấy ra một chai whisky rót cho bản thân một ly

Hắc Tiệp móc trong gói ra một điếu thuốc châm lửa hút, đi lại phía sau anh, đưa mắt nhìn xuyên qua tấm kính trong suốt ngắm nhìn toàn cảnh thành phố

“Cậu là nhà tài trợ công ty MR? Sao lại phải giấu?”

“Cậu nghĩ nếu là tôi cô ấy sẽ đồng ý sao?” Anh đứng dậy đi lại ngồi trên mép bàn, một tay chống ở đằng sau, tay kia vân vê hai viên xúc xắc bằng nhựa

“Cậu định giấu tới bao giờ? Sớm muộn gì cô ấy cũng biết!” Tần Hạo cầm ly rượu lắc lư, đi lại khoác tay lên vai anh

“Cô ấy sẽ biết sớm thôi Tuần sau tôi sẽ tham dự lễ ra mắt của công ty MR”

“Cô ấy mà biết cậu là TP chắc bất ngờ lắm!” Tần Hạo lắc đầu, tay đùa nghịch vỗ vỗ vai anh

Anh lạnh lùng hất tay Tần Hạo ra khỏi vai, tay cầm hai viên xúc xắc để trên bàn, bản thân đứng dậy đi lại bên cạnh Hắc Tiệp

Hắc Tiệp cầm gói thuốc lá đưa cho anh Anh cũng rút ra một điếu châm lửa hút, từ mũi thở ra làn khói mờ, giọng nói lãnh đạm phát ra:

“Dạ kia sao rồi?”

“Đã xong đâu vào đó rồi, nghe đám đàn em nói tên Đằng Minh còn gấp rút ra lệnh phải tìm được vật liệu nội trong hôm nay”

“Hắn ta sẽ không tìm được nguồn cung cấp đâu! Vì tôi đã mua lại hết rồi!”

“Cậu định làm gì tiếp theo?” Hắc Tiệp quay lưng lại với tấm kính, anh lười biếng dựa ra sao, nhìn sang Tạ Phong

“Mua chuộc hết nhà đầu tư để hắn ta một mình ôm trọn tổn thất từ dự án này Dự án này lên tới 1,5 tỷ USD nếu thất bại công ty của hắn ta sẽ tổn thất lớn gần như là phá sản”

“Cậu tàn nhẫn quá! Dù sao thì ba hắn với ba cậu cũng từng có giao tình” Tần Hạo đi lại gần hai người, một tay đút vào túi quần, tay kia đưa ly rượu lên miệng uống

“Trước kia đúng là có nhưng giờ thì không! Ba hắn đã phản bội ba mình, khiến công ty suýt bị phá sản Nếu ba không kịp thời phát hiện sợ Lâm Thị sẽ không được như bây giờ”

“Hắn ta thì không nghĩ vậy Trước giờ hắn luôn nghĩ ba cậu đã hại ba hắn trắng tay, trong lòng lúc nào cũng nung nấu ý định trả thù Tổ còn biết hắn đang tiếp cận Tư Linh đấy”

“Biết rồi! Tổ đã chạm mặt hắn ta một lần rồi!” Đôi mắt anh trừng lớn, trong đầu nghĩ về cái đêm ở nhà hàng Quách Linh Anh lần đầu tiên bắt gặp cô đi ăn với hắn ta, vậy mà cô lại dám tát anh giữa nhà hàng còn hôn hắn ta trước mặt anh Anh là vẫn còn tức đến tận bây giờ!

“Biết rồi thì lo giữ con bé đi Cũng tại cậu trong quá khứ tổn thương cô ấy sâu sắc để cô ấy hận cậu bây giờ Tổ e là Đằng Minh sẽ lợi dụng cơ hội này để tiếp cận Tư Linh, cướp con bé ra khỏi tay cậu!”

“Được rồi! Chuyện Đằng Minh cứ để bọn tớ lo, cậu lo cho chuyện của cậu đi, nhất là Yến Nhi Tổ thấy cô ta đã bắt đầu lộ đuôi cáo của mình rồi đấy, cậu cẩn thận” Hắc Tiệp lên tiếng, cả người đứng thẳng dậy, anh chà sát điếu thuốc xuống gạt tàn bên cạnh, tay kia vỗ vỗ lồng ngực anh

Anh chỉ “ừ” một tiếng, vẫn tiếp tục mắt hướng ra ngoài kia Hắc Tiệp đi lại, tay anh vòng qua cổ Tần Hạo lôi ra ngoài Tần Hạo không kịp nói gì ngoài tiếng ừ ớ, anh nhanh để ly rượu xuống bàn, hai tay nắm chặt cánh tay sẵn chắc của Hắc Tiệp đang chế ngự cái cổ của anh

Hắc Tiệp đã lôi được Tần Hạo ra ngoài, anh nhanh thả anh ta ra Tần Hạo bị ghìim cổ nên được thả ra từ cổ họng anh lập tức trào dâng đến cảm giác nhức nhối khó chịu ho ra vài tiếng Anh ta như được giải thoát, tham lam hít thở không khí, giọng nói khó chịu:

“Cái thằng này, ghìim gì mà chặt thế? Ngạt chết mất!”

“Đáng! Tổ còn chưa hỏi tội mấy nay cậu biến đâu mất rồi, bao nhiêu chuyện để một mình tổ giải quyết?”

“He Thì tổ có gia đình rồi phải dành nhiều thời gian cho gia đình hơn” Tần Hạo lè lưỡi ngại ngùng, anh đưa tay gãi đầu cười trừ

“À vậy chuyện sắp tới cậu để mình tổ giải quyết?” Hắc Tiệp nhướn mày, đứng khoanh tay chờ câu trả lời của Tần Hạo

“À bạn hiền Phiên cậu rồi Giải quyết luôn chuyện này giùm đi!”

“Hừm”

“Chả là Phi Yến lại có thai rồi nên Tổ phải ở bên cô ấy!!!” Câu nói cuối cùng vừa dứt, Tần Hạo đã chạy một mạch cách rất xa Hắc Tiệp, không những thế anh còn quay lại chào như khiêu khích anh ta vậy

Hắc Tiệp dụt dụt khoé môi, nhìn thằng bạn khốn nạn bỏ chạy Anh thầm chửi rửa anh ta trong lòng Bản thân cũng thở dài liền đi theo, hai người cùng rời khỏi công ty

61. Chương 61

Lưu Nhược Lam trên thân mặc bộ đồ lao công nhưng vẫn kiêu ngạo đi vào công ty Ắ đứng ung dung dựa lưng vào vách tường, mặc kệ những ánh mắt chế giễu của đám nhân viên đang liếc nhìn mình, thông thả cầm tách cà phê trên tay, tay còn lại cầm muống khuấy cà phê trong tách đến đục ngầu Ánh mắt nhìn chăm chăm về một hướng tập trung suy nghĩ điều gì đó, ả cảm thấy kì lạ đã hơn một tuần rồi sao cô vẫn không có dấu hiệu sức khỏe bị suy giảm, nếu tính ra thì tới thời điểm này cô phải nằm trong bệnh viện chứ không phải ở đây Ắ vừa thắc mắc tay vừa cầm tách cà phê đưa lên miệng uống

“Thôi để quan sát thêm một thời gian nữa xem sao!” Ắ lăm bằm trong miệng, lập tức đưa tay vấy vấy gạt bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu, vẫn như thường lệ, ả pha cho cô một tách cà phê đã bỏ sẵn thuốc bưng vào phòng cho cô

Cô ngược mắt nhìn ả lại nhìn ly cà phê hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm đến ả, đôi mắt tiếp tục chăm chú xem các bản thiết kế của thư ký đưa còn nằm vương vãi trên bàn

Ả nhìn cô bày ra thái độ khinh thường đối với ả, trong lòng day nghiêng muốn nhào tới tát cô vài cái nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười giả tạo đó

“Chủ tịch! Cà phê của cô” Ả bưng tách cà phê đặt nhẹ nhàng lên bàn Ả định nói gì đó nhưng lưỡng lự chưa dám mở lời, đứng im một chỗ nhìn cô

Thấy ả vẫn đứng đấy chưa chịu đi, cô nghi ngờ nheo mắt nhìn ả, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Sao cô còn chưa đi? Có chuyện gì?” Cô lười biếng dựa lưng ra sau, tay kia chống đỡ đầu hơi nghiêng, tay còn lại để trên bàn ngón cái bấm đầu bút bi, ánh mắt chờ đợi câu trả lời từ ả

“Tôi Tôi muốn” Ả ngập ngừng, lời ra miệng không được hoàn chỉnh

“Nói! Tôi không có thời gian nếu không có gì thì mời ra ngoài! Tôi còn nhiều việc lắm!” Cô nhấn mạnh khó chịu dường như mắt kiên nhẫn với ả, chuyển tầm mắt rời khỏi người ả tập trung lật xem các bản thiết kế

“Tôi muốn xin cô Lẽ ra mất tuần sau có thể cho tôi theo không?” Ả hít một hơi thật sâu, cổ mở miệng ra nói hết

“Vì sao tôi phải cho cô đi?”

“Tôi tuy là lao công, nhưng tôi cũng từng là giám đốc bộ phận thiết kế Nếu cô cho tôi đi theo cũng có lợi cho cô mà cô cũng không mất mát gì cả, tôi có thể theo để dọn dẹp cũng được”

Cô nghe hết những lời ả nói, động tác tay dừng lại, nhướn mày liếc mắt nhìn ả, trong đầu suy ngẫm điều gì đó Một lúc sau, cô mới lên tiếng, khuôn mặt vẫn không biến sắc:

“Cũng được”

“Cảm tạ Chủ tịch” Ả cúi đầu trước mặt cô, sau đó lùi đi Cô nhìn ả, trong lòng lại dấy lên sự nghi ngờ khuôn mặt vẫn lạnh lùng chỉ có khoé môi khẽ nhếch lên

Lưu Nhược Lam vừa đóng cửa lại, lưng áp vào cánh cửa, nụ cười trên môi ả càng sâu hơn Ánh mắt hiện lên sự đắc ý, ả đã thành công để trà trộn vào buổi lễ Tiếp theo sẽ thực hiện bước hai, ả sẽ thêm mùi vị để buổi lễ này thành một buổi lễ thảm hại

“Tao sẽ cho buổi lễ của mày ”thành công” nhất có thể! Ha Ha!” Ả nở nụ cười thích thú, đứng thẳng người

dậy chỉnh trang lại bộ đồ, bước chân nhẹ nhàng đi dọc theo hành lang

Đặng Minh ở công ty đang bù đầu bù cổ với đồng công việc còn dang dở Tiếng chuông điện thoại lại reo lên khiến anh mất tập trung, anh bực bội dứt lấy áo vest treo sau ghế, móc điện thoại ra bấm nghe lại nghe được cuộc điện thoại không mấy vui vẻ:

“Nói! Đã tìm được vật liệu chưa?” Anh bực bội, lớn tiếng quát trong điện thoại

“Thưa Đặng Tổng Chúng Chúng tôi đã cố gắng nhưng không có có chỗ nào chịu cung cấp vật liệu cho chú chúng ta” Người ở đầu dây bên kia run sợ, giọng nói run rẩy không rõ chữ

“Mẹ kiếp, các người làm ăn kiểu gì vậy hả? Bao nhiêu chỗ mà các người không tìm được sao!?” Anh đứng phắt dậy, tức giận mất khống chế, tay hất đổ đồng hồ sơ trên bàn

“Dạ Dạ những những nơi đó chúng chúng tôi đều tới hết nhưng nhưng bọn họ đều nói nói có người đã mua hết vật liệu rồi ạ ạ” Giọng nói ở đầu dây bên kia càng lắp bắp hơn cho thấy anh ta đang rất run sợ

“Tôi không cần biết, các người phải làm sao tìm được vật liệu nếu không tôi đuổi việc hết” Anh vừa nói xong liền cúp máy quăng chiếc điện thoại sang một bên, trong lòng tức tối đến nổi điên, tay đập vỡ đồ đạc trong phòng như muốn giải tỏa cơn giận Anh thở gấp, hai tay chống lên bàn, trong đầu xâu chuỗi hết mọi chuyện lại cảm thấy có gì đó không ổn

Mọi chuyện lại trùng hợp đến kì lạ như là đã có người sắp đặt từ trước, từ chuyện nhà kho bốc cháy đến việc có người mua hết vật liệu

Rốt cuộc là ai? Tại sao lại nhắm đến công ty của anh?

“Cậu cho người tới Mỹ Khánh kiểm tra đi!” Anh bấm một nút đỏ trên điện thoại bàn gọi cho thư ký bên ngoài, giọng ra lệnh

62. Chương 62

Tối nay khởi chiếu một bộ phim mới, Ly Ly cứ nằng nặc đòi đi coi nên cô đã rủ thêm Phi Yến và Tào Khê đi chung Cô hôm nay diện trên người một chiếc áo thun rộng cùng chiếc quần short ngắn vô cùng đơn giản, còn Ly Ly mặc chiếc váy hồng mà cô bé yêu thích, tung tăng nắm tay cô đi ra bãi đậu xe Khi cô vừa lái xe ra khỏi cổng thì chiếc xe của Lâm Tạ Phong từ đâu phóng tới chặn đầu xe cô Ly Ly vừa thấy anh liền vui mừng nhảy đồng lên:

“Mami! Daddy kia!”

“Ly nhi! Im lặng!” Cô nhăn mặt khó chịu nhìn cô bé

Cô và anh nhìn nhau, hai mắt chạm nhau xuyên qua tấm kính dày Hai xe dừng lại được một lúc thì anh mở cửa bước xuống xe, anh vừa đóng cửa xe lại thì cô liền rồ ga, đèn xe rọi thẳng vào mặt anh khiến anh theo phản xạ nheo mắt lại, đưa tay lên che Cô lợi dụng lúc này tay điều khiển vô lăng quay xe phóng thẳng về hướng ngược lại, bỏ anh xa ở đằng sau Anh mở to mắt nhìn chiếc xe cô rời đi, trong lòng bức tức:

“Em lại chạy!” Anh vội leo lên xe, rồ ga đi theo cô

Cô đi đến đón Phi Yến và Tào Khê, rồi thẳng tiến tới rạp chiếu phim

“Cậu không dẫn con bé theo à?” Cô nhìn Phi Yến thông qua chiếc gương gắn ở đầu xe

“Không, tớ để con bé ở nhà cho Tần Hạo giữ rồi Để anh ta biết nỗi khổ của tớ giữ con một như thế nào cho hỏi cần nhân” Phi Yến mệt mỏi dựa lưng ra sau ghế, nhướn vai nói

“Phi Yến! Tớ nghe nói cậu có thai nữa hả?” Tào Khê ngồi im nãy giờ mới lên tiếng

“Ừ tớ mang hai tuần rồi” Phi Yến đưa tay xoa xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc ngẩng đầu nhìn Tào Khê

“Thai hai tuần, cậu nên cẩn thận hơn đấy, làm gì cũng phải chú ý Nói Tần Hạo mua thêm đồ tắm bổ cho cậu” Cô lên tiếng nhắc nhở

“Thôi, không cần tớ nói đâu Anh ta từ khi biết mình có thai, nâng như nâng trứng vậy đó, còn hơn hồi tớ mang thai Nhi nhi nữa Hai tuần đây anh bỏ bê công việc ở nhà mua một đồng đồ bổ về bắt tớ phải ăn Ôi tớ ngán đến tận cổ rồi đây mà phải chịu đựng những chín tháng nữa! Chắc chết quá!”

“Ha Ha Ai biểu Tần Hạo yêu cậu quá chi? Chăm sóc tận tình vậy cậu còn muốn gì nữa?” Cô trêu đùa, khuôn mặt giả bộ ghen tỵ với Phi Yến

“Tận tình quá tớ cũng thấy mệt mỏi lắm” Phi Yến thở dài lắc đầu, hai tay chìa ra ngón giữa đưa lên hai bên thái dương xoa xoa

Cô mỉm cười rồi im lặng tiếp tục lái xe, Ly Ly ngồi bên cạnh cô có vẻ đã bắt đầu uể oải, cô bé đưa ánh mắt trĩu nặng nhìn cô:

“Mami ơi, chừng nào mới tới rạp chiếu phim ạ?”

“Sắp rồi con, nửa tiếng nữa mới tới”

Phi Yến chồm người lên trước, đưa tay xoa đầu Ly Ly nói:

“Con mệt hả? Mệt thì ngủ một chút đi, lát nữa tới nơi cô kêu con dậy”

“Dạ” Ly Ly đưa tay lên miệng ngáp. Cô đưa ngón tay bấm một nút trên bảng điều khiển trung tâm, chiếc ghế của Ly Ly hơi ngã ra sau, cô bé liền dựa ra nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đợi Ly Ly ngủ được một lúc, Tào Khê nãy giờ im lặng, cô cứ liên tục nhìn ra đằng sau, lúc này lên tiếng:

“Đằng sau xe cậu là Lâm Tạ Phong đúng không? Cậu biết anh ta vẫn đuổi theo nãy giờ?”

“Ừm khi tớ vừa ra khỏi biệt thự anh ta đã chặn đầu xe tớ rồi”

Phi Yến nghe Tào Khê nói, cô mới để ý mà quay lại đằng sau, nhìn thật kĩ mới bất ngờ:

“Ồ đúng ha! Sao cậu biết vậy Tào Khê?”

“Tớ đã biết khi vừa mới lên xe rồi, chiếc xe đó là phiên bản giới hạn Ở thành phố này chỉ có một người là Tạ Phong anh ta mới sở hữu nên tớ mới để ý. Với lại tớ nhớ quãng đường tới rạp chiếu phim chỉ có hai mươi phút thôi mà Tư Linh nãy giờ cứ đi vòng vòng gần một tiếng đồng hồ, chứng tỏ là muốn cắt đuôi xe phía sau”

“Ừ cậu nói đúng đó, mà anh ta dai quá. Nãy giờ tớ cắt đuôi không được, thôi mặc kệ anh ta đi. Bọn mình tới rạp chiếu phim đi” Cô gạt đầu, vừa lái xe vừa nói, chân ga phóng hết cỡ.

Anh vẫn tiếp tục đuổi theo cô nãy giờ là gần một tiếng đồng hồ. Cô cứ đi một quãng đường tới mấy vòng, lại muốn cắt đuôi anh sao? Anh hồi trước là sơ suất để cô lạc mất, lần này thì không dễ đâu.

Tối nói, cô lái xe vào tầng hầm gửi xe. Cô tháo dây an toàn cho Ly Ly rồi lay nhẹ cô bé dậy:

“Ly nhi, dậy đi con. Tới nơi rồi!”

“Oa” Ly Ly tỉnh dậy, khuôn mặt bơ phờ, cái miệng nhỏ ngáp một hơi thật dài, hai tay dụi hai con mắt cho tỉnh ngủ. Phi Yến và Tào Khê mở cửa xe sau bước xuống đợi hai mẹ con cô.

Cô đưa hai tay bế Ly Ly xuống xe, bọn họ vừa đi vào thang máy ở tầng hầm, anh cũng mặt dày đi vào theo. Cô nhìn anh cũng không thêm quan tâm, ngoảnh mặt đi chỗ khác, Ly Ly vẫn còn cơn buồn ngủ trong

người nên đã gục lên vai cô Phi Yến và Tào Khê thì đứng đằng sau nhìn chăm chăm hai người họ, Tào Khê quay lại che miệng thì thắm vào tai Phi Yến:

“Có mặt đầy đủ gia đình luôn, cậu có thấy tội mình dư thừa quá không?”

Phi Yến nghe xong liền quay sang gạt đầu, ánh mắt kiên định cùng ý nghĩ với Tào Khê

63. Chương 63

Bọn họ vừa bước ra thang máy, cô liền ngang qua kéo Tào Khê và Phi Yến đi thẳng một đường, xem anh như là không tồn tại vậy. Anh thì lủi thủi đi theo sau cô, trong lòng vô cùng khó chịu trước sự lạnh nhạt của cô. Bọn họ tới quầy bán vé, cô liền lay nhẹ Ly Ly dậy, Ly Ly đang chìm vào giấc ngủ ngon thì bỗng có một lực tác động khiến cô bé giật mình mở mắt. Cô mỉm cười chỉnh lại đầu tóc cho Ly Ly, giọng dịu dàng hỏi cô bé:

“Dậy đi! Ly nhi muốn coi phim gì?” Cô ngược nhìn lên từng màn hình treo trên quầy, mỗi màn hình là mỗi trailer khác nhau của từng bộ phim ở rạp.

“Mami, con muốn coi phim này!” Ly Ly nói lớn chỉ tay về màn hình đang chiếu những cảnh vô cùng không đứng đắn khiến ai trong rạp đều nhìn hai mẹ con cô đầy ngạc nhiên. Tuy hai nam nữ chính chỉ diễn hình thức, đã che hết những thứ cần che, với người lớn thì không sao nhưng với con nít thì vẫn là không nên.

“Phim này Con còn nhỏ nên xem phim hoạt hình chứ?” Cô đỏ mặt cười ngượng với mọi người xung quanh, nói nhỏ với Ly Ly.

“Không chịu! Con muốn xem phim này cơ!” Ly Ly lại giở chiêu nhõng nhẽo với cô nhưng lần này thì cô không dễ mềm lòng. Những lần trước là những thứ nhỏ nhặt không ảnh hưởng đến con bé nhưng lần này là PHIM NGƯỜI LỚN! Nó sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của con bé sau này!

“Không được! Đây là phim dành cho người lớn, con còn nhỏ nên xem phim hoạt hình thì hơn.” Cô nghiêm mặt nhìn con bé khiến cô bé sợ hãi co rúm người lại. Ly Ly bĩu môi, khuôn mặt ỉu xiu nhìn màn hình chiếu phim yêu thích.

“Cô cho tôi bốn vé phim này.” Cô chỉ vào màn hình đang chiếu các nhân vật hoạt hình sinh động, nói với cô nhân viên.

“Dạ mình ngồi ở đâu ạ?” Cô nhân viên vừa bấm máy vừa hỏi cô.

“Cô cho tôi từ E5 tới E8 đi.”

“Dạ chị có bắp nước gì không ạ?”

“À Cho tôi bốn bắp bốn nước”

“Dạ của chị tổng là ba trăm ạ” Cô nhân viên rút ra bill đưa cho cô

Cô nhìn cái bill, kiểm tra xem có chính xác không mới định rút thẻ ra thì Phi Yến giữ tay cô nói:

“Thôi, đây để mình trả cho”

“Sao được!” Cô khó xử nhìn Phi Yến

“Sao đâu hồi trước cậu bao bọn tớ ăn rồi giờ để tớ trả tiền vé đi Chứ cậu trả hoài tớ ngại lắm!”

“Không sao bạn bè không mà, mình không tính toán”

“”

“”

Cô và Phi Yến cứ liên tục giành nhau trả tiền, Tào Khê thấy vậy lắc đầu đi lại đưa cho nhân viên thẻ ngân hàng:

“Tính cho tôi”

“Dạ của chị đây” Cô nhân viên cầm thẻ ngân hàng cùng bốn tấm vé đưa cho Tào Khê

Tào Khê đi lại chìa tấm vé ra trước mặt hai người, cô và Phi Yến ngạc nhiên nhìn bốn tấm vé rồi lại nhìn Tào Khê thắc mắc Cô ấy hiểu trong đầu hai người nghĩ gì liền bật cười nói:

“Tớ trả tiền rồi, các cậu khỏi giành nữa”

“Trời cậu trả hồi nào vậy?” Phi Yến

“Mới luôn nè, các cậu cứ lo giành qua giành lại nên tớ trả rồi”

“Cậu nhanh tay thiệt đó!” Cô cầm tấm vé, ngượng nghịu nhìn Tào Khê

“Đi thôi, sắp tới giờ chiều rồi đây” Tào Khê liền đưa hai tay đẩy cô và Phi Yến đi lại cửa vào rạp

Anh này giờ vẫn theo sau cô, chỉ có điều khoảng cách có xa hơn lúc ở trong thang máy, người đứng dựa lưng vào tường nhìn cô và hai người kia rời đi, anh mới đi lại quầy vé, cô nhân viên vừa ngước lên thấy anh liền say mê, giọng nói yếu điệu hơn lúc này:

“Anh xem gì ạ?”

Anh cất giọng trầm thấp nói khiến người nghe có cảm giác lạnh xương sống:

“Cho tôi một vé phim kia” Anh ngượng ngùng không dám nhìn, tay chỉ vào bộ phim hoạt hình

Cô nhân viên bất ngờ nhìn anh, khuôn mặt say mê lúc này đã biến sắc, nói thầm trong miệng nhưng xui xẻo vẫn lọt vào tai anh:

“Nhìn đẹp trai, lịch lãm như thế này mà xem phim hoạt hình!”

Anh nghe xong những lời này, giả bộ đưa tay lên miệng ho vài tiếng, rồi nghiêm túc nói:

“Tôi là đi xem với con gái! Vợ và con tôi mới vào trước rồi!”

“Dạ em xin lỗi ạ, anh muốn ngồi ghế nào ạ?” Cô nhân viên nhanh chóng tươi cười, vẻ mặt có vài phần tiếc nuối vì biết anh có vợ con rồi

“Cho tôi ghế E9” Anh cố tình lựa chỗ gần cô nhất để ngồi bên cạnh cô

“Dạ, tổng của anh là bảy trăm nghìn”

Anh rút trong ví ra một tấm thẻ vip bằng vàng, cô nhân viên nhận lấy thẻ lại nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc đầy ngưỡng mộ thậm chí tất cả mọi người xung quanh vừa nhìn thẻ cũng nhìn anh với ánh mắt đó

“Đây là thẻ bằng vàng thật đó! Trời ơi ở thành phố này chỉ có một người sở hữu thôi! Không ngờ là anh ta!” Một người khác sau lưng anh thì thảo với người bên cạnh

“Nghe nói để mở được thẻ đó phải có ít nhất là 21440USD đó!” Một người khác lên tiếng

“Trời!!!”

“”

“”

Anh không thèm quan tâm đến những lời nói đó, khi cô nhân viên tính tiền xong, cầm thẻ kèm theo tấm vé xem phim đưa cho anh Anh liền nhận lấy rồi lập tức đi nhanh qua cửa soát vé để vào rạp

64. Chương 64

Bọn cô vừa ổn định chỗ ngồi trong rạp, cô cầm bắp nước để trên thanh ghế của Ly Ly Một lúc sau, có người ngồi xuống bên cạnh cô, cô theo phản xạ quay qua nhìn thì như có điện chạy qua người vậy, cô giật mình mở to mắt nhìn người bên cạnh

“Anh dô đây làm gì?”

“Vào rạp phim không xem phim thì làm gì!?” Lâm Tạ Phong hài lòng trước phản ứng của cô, anh nhàn nhã ngồi dựa vào ghế, chân vắt chéo thông thả trả lời câu hỏi của cô

“Dô đây ngồi chỗ nào cũng được sao phải là ở đây!” Cô hậm hực, nói lảm bảm trong miệng nhưng vẫn đủ để anh nghe thấy, anh chỉ cười nhàn nhạt nhìn cô Cô không thèm nhìn anh nữa chăm chú vào màn hình bị phía trước

Ly Ly quay qua nhìn cô đang nói chuyện với ai đó, cô bé tò mò Khi thấy cô đã ngừng, mắt nhìn về phía trước, cô bé mới dám hỏi vì Ly Ly luôn nhớ cô đã từng nói rằng người lớn nói chuyện con nít không được xen vào:

“Mami nói chuyện với ai vậy ạ?”

“Không có gì đâu Ly nhi!” Cô cố nghiêng người che khuất tầm mắt cô bé nhưng ông trời đâu theo ý cô, anh vậy mà lại biết được ý đồ của cô, cố tình ngả người ra phía trước để cho Ly Ly thấy mặt Cô bé vừa nhìn thấy anh liền vui mừng như được ăn kem, cất giọng lớn:

“Daddy!” Ly Ly kêu lớn quá khiến mọi người trong rạp chiếu phim đều tập trung chú ý về phía ba người họ Cô cười ngại ngừng nhìn xung quanh cúi đầu xin lỗi rồi nói nhỏ trách Ly Ly:

“Ly nhi! Con bé này nhỏ tiếng lại, đây là rạp chiếu phim đấy!”

“Dạ con xin lỗi” Ly Ly phụng phịu mặt, cái môi chu ra nhận lỗi Cô bé đưa lưỡi liếm liếm khoe môi, nói nhỏ với cô:

“Mami! Con muốn ăn kem, chút nữa mami mua kem cho con đi!”

“Không được! Hôm nay con đã ăn bốn cây rồi, ăn nữa sẽ bị viêm họng!” Cô lắc đầu kiên quyết không cho mặc Ly Ly năn nỉ Cô bé buồn xịu mặt một đồng

Anh nãy giờ vẫn tập trung nhìn về cô và Ly Ly, nháy mắt ra hiệu với Ly Ly

“Chút ra ba mua kem cho con” Anh nói rõ từng chữ trong miệng không phát ra tiếng nên cô vẫn không biết hai người đang ám hiệu cho nhau

Ly Ly đổi sắc mặt trở nên vui vẻ, gật đầu lại với anh Cô nhìn biểu hiện của Ly Ly nghi hoặc, quay lại ra sau nheo mắt nhìn anh Anh vẫn tỏ ra bình tĩnh như không có gì, mắt nhìn về màn hình phía trước

Đã đến giờ chiếu phim, nhân viên tắt toàn bộ đèn, cả căn phòng tối thui chỉ có đèn màn hình chiếu là còn sáng Cả căn phòng yên tĩnh, mọi người ai cũng tập trung vào bộ phim chỉ có duy nhất anh là tập trung nhìn người bên cạnh Cô vẫn chăm chú vào bộ phim căn bản là không biết anh đang nhìn chăm chăm cô Anh đưa tay từ từ nhích lại gần nắm tay cô, cô thẳng thừng rút tay ra, mắt vẫn không chuyển hướng nhìn anh

Hai tiếng sau bộ phim kết thúc, cô bé Ly Ly cùng Phi Yến và Tào Khê đi qua trước mặt anh, mặc nhiên xem anh là không khí vậy Anh bị cô bơ một cục, trong lòng tức tối nhưng vẫn mặt dày theo sau bọn họ Ra khỏi rạp thì Ly Ly lại nằng nặc đòi anh bế nên cô đành để cô bé lại chỗ anh Ly Ly vui mừng nhảy xổng lên người anh, hai tay ôm chặt cổ anh, đầu dựa lên vai anh

“Cái con bé này sao nay lạ thế?” Cô lắc đầu nhìn Ly Ly Bình thường con bé luôn thích được cô bế nay lại nằng nặc đòi anh bế là sao!?

Cô thở dài quay đầu cùng Phi Yến và Tào Khê đi trước, còn anh và Ly Ly vẫn đứng im tại chỗ đợi đến khi cô đi khuất anh mới bế Ly Ly đến quầy kem, quay sang hỏi cô bé:

“Con thích ăn kem gì? Ba mua!”

“Con muốn sôcôla” Ly Ly trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi chỉ tay về thùng kem sôcôla tại quầy

“Lấy tôi một cây kem sôcôla” Anh vừa nói tay vừa rút trong ví ra tờ năm trăm đưa cho nhân viên Cô nhân viên nhìn tờ tiền trong tay anh lại khó xử nhìn anh nói:

“Dạ anh có tiền lẻ không? Em không có tiền thối ạ”

“Không, tôi chỉ có tờ đây thôi” Anh nhàn nhạt trả lời

“Dạ vậy anh chờ xíu để em đi đổi” Cô nhân viên cầm tờ tiền đưa cho nam nhân viên nhờ anh ta đi đổi. Vài giây sau nam nhân viên quay lại với trên tay một đồng tiền lẻ đưa hết cho anh chỉ lấy tám nghìn tiền kẹm. Anh gật đầu nhận lại tiền không thèm đếm xem có đủ không mà cứ thế nhét lại vào ví rồi bế Ly Ly đi về phía trước.

Ba người bọn cô vừa đi vừa tám chuyện vui vẻ nên không để ý phía sau anh và Ly Ly đã đi đâu mất. Lúc này xui xẻo thế nào cô lại đụng mặt ả Yến Nhi đang từ cửa hàng quần áo bước ra, cô ả vừa nhìn thấy cô nét mặt vui vẻ ban nãy đã thay bằng vẻ mặt ghen ghét. Cô không quan tâm chỉ liếc ả một cái, nhếch mép khinh bỉ định đi lướt qua ả nhưng ả nhanh chóng đưa tay ra cản trước mặt cô, giọng nói chua chát:

“Chào Tư Linh! Lâu quá không gặp!”

65. Chương 65

“Chào Tư Linh! Lâu quá không gặp!” ả nhếch mép cười khinh, mắt liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, giọng nói chua chát như khiêu khích.

Cô hừ lạnh, đưa tay nắm lấy cổ tay ả hất mạnh qua một bên khiến ả mất thăng bằng ngã xuống sàn, đầu gối đập mạnh xuống đất mà bầm tím. ả vừa bực tức vừa xấu hổ cố chống tay nhắc nửa người trên dậy lại nhìn xung quanh dường như mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía ả.

“Cô đứng đó làm gì!? Đỡ tôi dậy!” ả cau mặt nhìn về phía cô gái bên cạnh quát lớn. Cô gái đi chung với ả lật đật đỡ ả đứng dậy. ả bực mình rút tay ra khỏi tay cô gái, vừa đứng vừa chỉnh trang lại trang phục, khuôn mặt vẫn còn xấu hổ rắng hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh đối diện với cô.

Cô nhìn ả ta đang xấu hổ mà vui sướng trong lòng, biểu hiện ghét ra mặt, cố cười tươi cho ả thấy tức.

Tào Khê thấy tình hình trước mắt không tốt lắm, đi lại nắm lấy vai cô nói nhỏ:

“Cậu! Hay là mình thôi đi, ở đây đông người đừng làm lớn chuyện. Cậu hiện giờ là nhà thiết kế nổi tiếng, sợ chuyện này mà báo chí đưa tin sẽ ảnh hưởng đến buổi lễ tuần sau!”

Cô đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Tào Khê đang đặt lên vai cô trấn an, nói:

“Không sao, để tớ, tớ bây giờ mà nhịn thì cô ta cũng không để tớ đi dễ dàng đâu!”

Cô nhìn Tào Khê rồi lại liếc nhìn ả, lắc đầu chê trách:

“Cô bao nhiêu năm không gặp vẫn đánh đá như thế!”

“Ha Cô muốn chửi xéo tôi sao cũng được Tôi mặc kệ miễn là bây giờ anh ấy đang ở cùng tôi không phải là cô” Ắ cắn môi hậm hực nhưng nhanh chóng bật cười, bước chân tiến lại gần, mặt đối diện với cô càng sát nhau hơn

“Cô nghĩ tôi sẽ quan tâm sao?” Cô cười lạnh can đảm nhìn thẳng vào mắt ả, trong miệng tuôn ra những lời khiêu khích: “Tôi không nghĩ cô thích đồ thừa của tôi đến vậy!? Còn rất tự hào nhỉ?”

“Con chó! Tao là gặp anh ấy trước, mày chỉ là người đến sau” Ắ đã dần mất bình tĩnh, tay bám chặt chiếc váy da, gần từng chữ hét vào mặt cô

Cô không nói gì kênh mặt lên nhìn ả, ả đảo mắt khắp xung quanh lại nảy ra mưu ý trong đầu, đưa tay nắm lấy tay cô tự quẹt qua má ả rồi giả vờ ngã ra sàn khóc lóc khiến tất cả mọi người đều dừng bước chân bu xung quanh năm người bọn họ

Cô bị ả đột kích bất ngờ nhấc thời không kịp phản ứng, mở mắt kinh ngạc nhìn ả đang diễn trò trước mặt, Phi Yến, Tào Khê và cả cô gái đi cùng ả đều có biểu hiện giống cô Ắ ta hài lòng lại cố tiếp tục bày ra bộ mặt đáng thương nhìn mọi người xung quanh khóc lóc nước mắt rồi lại chỉ tay vào mặt cô tức giận:

“Tại sao cô lại độc ác như vậy? Cô cướp chồng tôi, tôi đã nhẫn nhịn không nói Hiện giờ tôi đang có thai, tôi chỉ xin cô buông tha cho chồng tôi thôi Tại sao cô không chịu buông lại còn nói con tôi là nghiệt chủng, không phải con của anh ấy Cô thật độc ác! Hu Hu Hu” Ắ liên tục đập tay xuống sàn, cúi đầu khóc lóc đợi mọi người không để ý lại nhếch môi cười nhưng nhanh liền hạ xuống trở về là bộ mặt uất ức

Mọi người xung quanh bắt đầu nhìn cô với ánh mắt kì thị, ghen ghét, họ liên tục thì thào to nhỏ chỉ tay về phía cô Cô chỉ biết trơ mắt nhìn bọn họ chỉ trích mình mà không nói gì!

Ô quá đờ Cô khi nào lại thành tiểu tam cướp chồng người khác!? Chuyện gì đang xảy ra vậy!?

“Mọi người Không phải” Chập sau cô mới có phản ứng đưa hai lên trước ngực, miệng cố giải thích nhưng ả lại nhanh cướp lời không để cô nói hết:

“Tôi xin cô buông tha cho chồng tôi, con tôi cần có cha Cô nữ lòng nào” Ắ lết người lại ôm lấy chân cô van xin thảm thiết

Má ơi! Nếu cho cô ta đi thi diễn viên chắc cô ta giành giải nhất luôn quá!

Cô cau mày khó chịu rút mạnh chân ra khỏi vòng ôm của ả, bước lùi ra sau Ắ được đà đứng bật dậy, khuôn mặt biến sắc trở nên giận dữ hét lớn:

“Nếu Nếu cô không buông tha cho gia đình tôi, tôi tôi sẽ liều mạng với cô!” Ắ nhào lại chỗ cô, tay giơ lên không trung định tát vào mặt cô Cô theo phản xạ nhắm tịt mắt lại chờ đợi cái tát của ả nhưng một phút sau hai phút sau vẫn không thấy chuyện gì xảy ra cô mới từ từ hé mở mắt ra rồi trừng mắt nhìn toàn cảnh

trước mặt

Cánh tay ả đang lơ lửng trên không trung đã được một bàn tay rắn thép giữ chặt lại, tay anh siết càng chặt hơn khiến cổ tay ả đau nhức. ả nhăn nhó cố rút tay ra nhưng không được, giọng méo mào như sắp chảy nước mắt:

“Anh Làm ơn Thả em ra đi Em đau quá!”

Anh hừ lạnh hất mạnh tay ả khiến ả mất thăng bằng lùi về sau xém tí nữa là ngã ra sàn nhưng cô gái kia đã chạy lại đỡ kịp

“Cô sao dám động tới cô ấy!? Tôi đã cảnh cáo cô rồi mà!” Lâm Tạ Phong khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, ánh mắt rực lửa như muốn giết chết người đối diện

66. Chương 66

“Cô sao dám động tới cô ấy!? Tôi đã cảnh cáo cô rồi mà!” Lâm Tạ Phong khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, ánh mắt rực lửa như muốn giết chết người đối diện

“Em không sao chứ? Có bị thương đâu không?” Anh nắm lấy vai cô, ánh mắt lo lắng nhìn khắp người cô xem xét thật kĩ. Cô chỉ lạnh lùng lắc đầu, tay đẩy hai tay anh ra khỏi vai, miệng còn bổ sung thêm một câu:

“Chuyện gia đình anh về nhà mà giải quyết đừng lôi tôi vào!”

Anh bất động nhìn cô rồi lại liếc ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng cả người ả ta

“Anh Phong! Sao anh lại ở đây?” ả nắm chặt lấy cổ tay đau nhức, vẻ mặt sợ hãi kinh ngạc nhìn anh, cả người run run hai chân dường như đứng không vững

“Tôi mà không ở đây cô định làm gì cô ấy!?” Anh cười khẩy, hai tay vươn ra ôm chặt cô vào lòng. Cô trừng mắt ngược lên nhìn chằm chằm anh, cơ thể không có ý chống cự để mặc anh ôm. Cả không khí yên ắng đi khác thường, ả nhìn anh á khẩu không biết nói gì

Ly Ly lúc này anh đã nhờ Tào Khê bế giùm, cô bé vẫn ngây thơ nhìn một màn trước mắt không hiểu chuyện gì, quay qua hỏi Tào Khê:

“Cô Khê ơi, sao daddy lại tức giận với cô kia vậy?”

“Suyt Daddy của con là đang dạy dỗ người xấu” Tào Khê lập tức đưa tay che miệng Ly Ly lại, cô đưa ngón

tay trở lên môi ra hiệu nhỏ tiếng

“Cô Khê, người xấu là người không tốt đúng không? Không tốt phải đáng bị phạt?” Ly Ly gật đầu hiểu ý, miệng chúm chím thì thào vào tai Tào Khê

“Đúng vậy, con tuyệt đối phải tránh xa người xấu ra, nghe chưa?” Tào Khê nghiêm mặt nói nhỏ vừa đủ cho hai người nghe Ly Ly bặm môi ngoan ngoãn gật đầu nghe lời

Còn về phía ba người bọn họ, anh thì vẫn ôm chặt cô không buông, ả ta thấy thế lại càng tức tối trong lòng, miệng không ngừng biện minh:

“Em không có Là cô ta Cô ta đẩy em trước Em chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với cô ta thôi” Ả vẫn mặt dày đi lại nắm lấy cánh tay anh, tay kia không ngừng chỉ vào mặt cô

“Cô im đi Tôi biết cô mà Tôi đã cảnh cáo cô một lần cô không xem ra gì thì cô đừng trách tôi ác!” Anh hất tay ả ra, khinh bỉ mắt liếc sang hướng khác không thèm nhìn ả

“CÁC NGƯỜI NHÌN CÁI GÌ!? CÚT!” Anh đảo ánh mắt giết người nhìn xung quanh lớn tiếng Đám người đi đường ai nấy đều giật mình sợ hãi trước khí chất của anh vội bước nhanh về phía trước, đi cách càng xa càng tốt

Ả nghe xong câu cuối, trong lòng càng sợ hãi hơn, hai chân đã mất hết sức lực ngã quỵ ra sàn, khuôn mặt đã xanh xao đi hẳn

Ai mà không biết Lâm Tạ Phong nổi tiếng độc ác! Anh ta đã cảnh cáo ả một lần và không có lần thứ hai! Hôm nay ả chỉ vô tình gặp được cô nên muốn dạy cô một bài học nhưng không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của ả! Ả phải làm sao đây, anh có khi nào giết ả luôn không!?

“Anh Em xin anh mà Em là hồ đồ Là nhấc thời không kiểm soát được hành động của mình Anh nể tình em ở bên cạnh anh hơn mười năm Tha cho em đi” Ả mặc kệ mọi người xung quanh nhìn ả với ánh mắt như thể nào, không bỏ cuộc lết thân thể yếu ớt lại ôm lấy chân anh van xin

Cô nhìn anh rồi lại nhìn ả thở dài lắc đầu, cô không thể ở lại đây thêm một phút nào nữa, hai tay lạnh lùng đẩy anh ra quay ra sau bệ Ly Ly đi về hướng bãi đậu xe Trước khi đi còn bỏ lại cho anh một câu chế giễu cùng nụ cười đắc ý cho ả:

“Anh sau này trông chừng cô ta cho cẩn thận Đừng để chó điên cắn ngược lại chủ hồi nào không hay!!!”

“Cô!!!” Ả ta quay nghiêng nhìn bóng lưng cô như muốn xé xác cô ra thành từng mảnh

Thẩm Tư Linh! Lần này coi như may mắn, lần sau tao không để may yên!

“Cô đi về với tôi!” Anh nhìn ả ta đang ngồi xụi lơ dưới chân, trong lòng lại bức bối, tay nắm lấy tóc ả kéo mạnh về phía bãi đậu xe

Á!!!

Ả bị anh túm tóc kéo đi, dùng lực mạnh đến mức tóc như muốn đứt ra khỏi da đầu đau rát, hai tay ả nắm lấy tóc cố dứt ra khỏi tay anh nhưng không được, khoé mắt đã xuất hiện tầng nước mỏng sau đó tuôn ra ngày càng nhiều

67. Chương 67

Anh dùng lực mạnh quăng ả vào sau xe, rồi ngồi vào ghế lái phóng đi ả ngã nhào ra ghế, đầu đập mạnh vào cửa kính xe bầm tím đau nhức như muốn nổ tung ả nhắc người ngồi ngay ngắn lại, trong lòng giờ là nỗi sợ hãi tột cùng xâm chiếm, miệng không thể nào hốt nên lời

Chẳng mấy chốc vượt qua bao nhiêu tuyến đường, bao nhiêu đèn đỏ chiếc xe đã đậu trước cổng Lâm gia Đối với ả Lâm gia bây giờ không còn là một thiên đường thỏa sức hưởng thụ mà nó là địa ngục trần gian đang chờ chực ả đến ả co rút một góc trong xe không dám bước xuống Ba mươi hai năm cuộc đời ả chưa bao giờ sợ như lúc này

Anh dứt mạnh cửa xe, ả thấy anh cả cơ thể run rẩy không ngừng lắc đầu khóc lóc van xin, anh vẫn lạnh lùng không một tia cảm động dùng lực tay nắm chặt cổ tay ả kéo ra khỏi xe

“Không!!! Anh ơi! Tha cho em!” ả điên cuồng gào thét, cơ thể cố lùi lại ra sau thoát khỏi tay anh nhưng sức đàn bà sao bằng đàn ông, sức chống cự của ả coi như vô ích Anh kéo ả vào biệt thự, chân ả không may trượt khiến ả ngã ra nền đất đá, anh vẫn không màng kéo lê ả đi

“Anh ơi! Làm ơn Em đau quá! Hu Hu” ả khóc hết nước mắt, cơ thể bị anh kéo lê trên nền đất, tay chân đã bị đá nhọn làm trầy xước chảy máu ngày càng nhiều, quần áo cũng rách đi vài chỗ

Đám bảo vệ và đám người làm trong biệt thự đều cúi thấp đầu chào anh Nhìn anh khắp người mây đen mù mịt, họ không dám phát ra tiếng động nhỏ nào, trong lòng cũng ngấm hiểu anh đang tức giận, lại nhìn ả Yến Nhi đang đau đớn đằng sau Một vài người há hê thán cười trong lòng, một vài người lại thấy tội nghiệp ả tuy ả có đáng ghét thật nhưng dù gì cũng là phụ nữ kéo lê như vậy có ác quá không! Anh cứ kéo ả như thế đến tầng hầm biệt thự

“Không!!! Thà anh giết em còn hơn” Tầng hầm là nơi tra tấn những đàn em có ý phản nghịch, nó còn hơn là địa ngục trần gian Không lẽ anh định nhốt ả ở đây, ả không muốn!

Anh mặc kệ dù ả có chống cự kịch liệt ra sao vẫn lôi ả xuống tầng hầm, trói ả vào cột sắt, anh nhìn ả run rẩy đau đớn, tàn tạ đến mức không thể hơn nữa

“Cô có nhớ cái cột này không? Trước đây Tư Linh cũng từng bị trói ở đây, giờ tôi sẽ cho cô biết cảm giác mà cô ấy phải chịu!” Anh vừa dứt lời thì tay lập tức vung roi da quất tới tấp vào người ả đến nỗi chảy máu nhưng vẫn không ngừng

“Á!!!” Vết thương cũ chưa hết thì vết thương mới lại chồng lên, ả chịu đựng rằng trên căn chát môi dưới đến ứa máu Nghe anh nhắc tới Tư Linh trong lòng ả giờ là thù hận đối cô ngày càng lớn, ả muốn giết cô ngay lập tức

“Ha Ha Ha Anh là người trói cô ta ở đây! Người đem lại đau khổ cho cô ta cũng là anh! Vậy mắc gì giờ tôi phải chịu? Anh thật là một thằng hèn nhát, bản lĩnh chỉ được như thế!” ả cất tiếng cười man rợ đủ làm người khác cảm thấy dựng tóc gáy, ánh mắt đầy sự khinh bỉ dành cho anh, miệng không ngừng nói những lời khiêu khích anh:

“Anh Tất cả là anh Anh giết gia đình cô ta! Cướp đi lần đầu tiên quý giá của cô ta! Hành hạ tra tấn cô ta suốt mấy tháng trời không thương tiếc! Đặc biệt Anh đã tự tay giết chết con của cô ta! Anh nghĩ cô ta tha thứ cho anh sao!? Tha thứ cho kẻ giết con của mình sao!? Tha thứ cho kẻ khiến mình đau khổ sao!? Ha Ha Nực cười Báo ứng Báo ứng của anh Tôi cầu mong anh và cô ta mãi mãi không đến được với nhau! Các người mau xuống địa ngục đi!” ả đã thật sự nổi điên, không ngừng gào thét

Bị ả sát thêm muối vào vết thương trong lòng, ánh mắt đỏ ngầu hằn lên từng tia máu, lửa giận trong lòng đã bùng phát đến mức đỉnh điểm vượt xa giới hạn của anh Tay anh nổi những đường gân xanh rõ ràng nắm chặt roi da trong tay

“IM MIỆNG!!! CỐ IM MIỆNG CHO TÔI!” Anh tức giận cầm roi da quất liên tục vào người ả, ả càng đau đón anh càng quất Chưa thoả mãn được cơn giận anh quăng roi da xuống sàn nhà, tay cầm thanh sắt đánh vào người ả tiếp ả chịu đựng không nổi nữa nên ngất lịm đi, anh lại dội nước đá lạnh vào người ả, ả sặc nước mà tỉnh dậy Anh liền ra lệnh cho người trói ả vào bốn góc giường, ả liền hoảng hốt nhìn anh:

“Anh định làm gì?”

“Tôi là đang giúp cô gắn bó với nghề!” Lời nói của anh đầy ám muội khiến ả sởn gai óc Anh là muốn gì đây?

Anh nhìn biểu hiện của ả nhếch môi cười đều rồi quay qua đàn em đứng bên cạnh ra lệnh:

“Cậu mau gọi năm chục thằng đến đây! Tối nay có thức ăn cho bọn chúng ăn no!”

Thằng đàn em nghe xong câu nói đầy ẩn ý của anh quay qua nhìn ả, thè lưỡi liếm xung quanh môi rồi lập tức chấp hành lệnh Anh nhìn lướt qua ả rồi xoay người rời khỏi

“KHÔNG!!! THẢ TÔI RA! ANH LÀ ĐỒ KHỐN!”

68. Chương 68

“KHÔNG!!! THẢ TÔI RA! ANH LÀ ĐỒ KHỐN!”

Ả cố gồng cổ lên la nhưng anh bỏ ngoài tai mặc kệ ả bị hành hạ thân xác bên trong Đám đàn em của anh cũng rất biết phối hợp, bọn chúng thỏa sức tra tấn ả bằng thanh sắt và dây thừng, bắt ả làm đủ mọi tư thế mà chúng muốn thậm chí là rất hiếm Cả đêm đó ả phải phục vụ hơn năm mươi thằng, làm hơn cả trăm hiệp đến độ phía dưới ả chảy máu đau đớn đến đi không nổi Bọn chúng còn không quên chụp hình, quay phim lại thành quả của mình cho anh xem

Sáng hôm sau, cơ thể ả trần trụi chỉ chít các vết bầm tím, ánh mắt vô hồn tuyệt vọng nằm xụi lơ trên giường Rải rác khắp sàn nhà là các vật dụng tra tấn nhạy cảm, ả nhìn lên trần nhà khóe mắt đã đầm nước ướt nhẹp một vũng ga giường

Cánh cửa tầng hầm mở ra, đám giúp việc bưng đồ ăn vào cho ả, nhìn bộ dạng của ả hiện giờ trên mặt họ viết rõ hai chữ “kinh tởm” Bọn họ dường như không còn một chút kính nể sợ hãi đối với ả, thậm chí xem như là con chó cũng không bằng

“Đồ ăn của cô đó!” Một nữ giúp việc đi lại đá vào bụng ả một cái rõ đau khiến ả đang trong cơn mơ màng như bừng tỉnh lại, hai tay ôm bụng đau đớn Hôm qua bụng bị đám đàn em của anh đánh cho mấy phát vẫn còn nhức giờ bị đá thêm một cái nữa, ánh mắt ả oán giận nhìn cô gái giúp việc kia Cô gái không sợ hãi đưa tay kéo ả xuống đất, cơ thể trần trụi không một mảnh vải che thân nằm bệt dưới sàn nhà lạnh lẽo mà run lên cầm cập, thậm chí cô ta còn lấy thức ăn đổ hết xuống đất khêu khích ả:

“Cô nhìn tôi làm gì? Đồ ăn đấy mau ăn đi!”

“Con chó mày muốn bị đuổi việc à, có biết tao là ai không?” Ả nhìn thức ăn bị đổ ra sàn nhà tức giận nhìn cô gái Cô ta làm vậy chẳng khác nào coi ả là con chó sao! Hà cớ gì ả lại bị xem thường đến như vậy!? Ả không can tâm!

“Cô chỉ là một con điểm ăn nhờ ở đậu nhà người khác thôi, không là cái thá gì mà lên mặt với đám tui!”

“Tụi bây nay ăn gan hùm hả? Tao sau này sẽ là Lâm phu nhân, lúc đó tao sẽ đuổi việc hết đám tui bây!” Ả tuy cơ thể suy yếu không còn chút sức để ngồi dậy nhưng vẫn cố gồng cổ lên nói thể hiện sự uy quyền của mình

“Cô là mơ tưởng à? Lâm gia chỉ có một Lâm phu nhân duy nhất là Tư Linh tiểu thư thôi! Cậu chủ sẽ không yêu cô đâu, cô chỉ là đồ chơi thôi!” Cô gái khinh bỉ dùng chân hất thức ăn vào người ả, ả theo phản xạ đưa tay lên che mặt

“CON CHÓ! MÀY TỐI SỐ RỒI!” Ả khi nghe tới tên cô liền như có luồng sức mạnh chạy trong người ả, hai chân ả nhào tới nắm lấy tóc của cô giúp việc

“Á!!!” Cô gái bị ả nắm tóc đau đớn la lên, hai tay nắm lại tóc ả giật mạnh Đám giúp việc còn lại cũng sợ hãi, bọn họ nhào tới ngăn ả ra

Trong khi cả đám đang vật lộn thì anh từ đâu xuất hiện đứng ngay cửa, lên tiếng dập tắt mọi ồn ào đang xảy ra:

“Đang xảy ra chuyện gì?” Khuôn mặt anh nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén đảo qua đám người bên trong Cả người anh toát ra khí lạnh bức người khiến ai cũng run sợ Đám giúp việc vừa thấy anh liền buông ả ra, họ chỉnh trang lại quần áo đứng ngay ngắn cúi đầu chào anh Còn ả thì đứng như trời trồng, trong đầu vẫn còn le loi chút hi vọng cầu cứu anh ả liền lết cơ thể đau nhức lại quỳ dưới chân anh van xin:

“Phong à! Cầu Cầu xin anh tha tha cho em được không!? Em hứa Em hứa sẽ không đụng tới cô ấy nữa! Anh hãy nể tình em dù sao cũng ở bên anh mười một năm, tha cho em lần này!”

“Tôi nhớ tôi đã tha cho cô rất nhiều lần rồi! Nhưng cô vẫn chứng nào tật nấy, cô đừng tưởng tôi không biết Lưu Nhược Lam là do cô cài vào công ty MR!” Anh đá chân hất tay ả ra, mặt vẫn lạnh lùng không thèm nhìn ả một cái

“Sao Sao anh lại biết?” ả ta kinh ngạc sợ hãi trừng mắt nhìn anh Chuyện này sao anh lại biết!? ả ta đã rất cẩn thận rồi mà!

“Cô nghĩ tôi ngu ngốc đến mức để cô ở trong biệt thự mà không chuẩn bị gì sao!? Tôi đã sớm cho người theo dõi cô rồi, mọi nhất cử nhất động của cô tôi đều nắm rõ trong tay!”

“Anh Không ngờ anh” ả ta bắt lực nhìn anh ả không ngờ anh lại cho người theo dõi ả! Vậy kế hoạch mấy năm nay ả tính toán anh đều biết hết! Đằng Minh Đằng Minh! Liệu anh có làm hại Đằng Minh không!?

“Vậy ban đầu em tiếp cận anh có mục đích, anh đã biết?”

“Phải! Tôi còn biết là ai đứng sau lưng cô nữa kia!” Anh nhếch môi cười tà ác, ánh mắt anh loé lên tia nguy hiểm nhìn ả

“Không! Phong! Tất cả kế hoạch là của em, một mình em cả! Không có ai điều khiển em hết, anh muốn gì cứ nhắm vào em!” ả ta biết anh đang ám chỉ đến ai, trong lòng sợ hãi liền nhận hết mọi tội lỗi Chắc sẽ có người nghĩ ả ngu ngốc nhưng ả không quan tâm, ả yêu anh - Đằng Minh Anh là người duy nhất không ghê tởm ả, còn nuôi dưỡng ả ba năm, kể từ đó ả đã trao trái tim mình cho anh Anh lợi dụng ả, ả mặc kệ, ả sẽ làm mọi thứ miễn sao anh vui thậm chí là chết

“Cô đương nhiên sẽ không thoát rồi! Cứ ở trong đây mà chịu tội đi!” Anh vừa dứt lời liền rời đi, đám giúp việc cũng đi theo

69. Chương 69

Trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng khóc đau đớn của ả Cuộc đời ả là một màu đen tối mãi đến khi gặp ánh nó như được chiếu sáng

Mười sáu năm trước

Năm ấy ả mới mười sáu tuổi, độ tuổi rất đẹp, bao nhiêu hoài bão ước mơ còn ở phía trước Khi ấy ả là hoa khôi trong lớp, xinh đẹp lại còn tốt bụng Gia đình ả đang hạnh phúc thì ba ả bị đột quỵ qua đời Ba mất chưa được bảy ngày thì mẹ ả lại từ đâu đưa một người đàn ông nhỏ hơn mẹ những mười tuổi về nhà, còn tuyên bố:

“Người đàn ông này sau này sẽ là cha dượng của con!”

“Mẹ!!! Tại sao? Ba mất chưa được bảy ngày!” ả kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới rồi nhìn mẹ dò hỏi

“Ba con bệnh nặng chẳng nào cũng đã mất rồi!”

“Mẹ! Sao mẹ lại có thể nói vậy được!?”

“Thôi mẹ mệt rồi! Mẹ lên tắm rửa đây!”

“MẸ!!!”

Sau này ả mới biết là ba phát hiện mẹ ngoại tình nên hai người đã cãi nhau và ba lên cơn đột quỵ mà mất Kể từ đó tính tình ả bắt đầu thay đổi không còn là một cô bé vui vẻ hoà đồng như trước, ban ngày thì im lặng ngồi một góc trong lớp, tối về nhốt mình trong phòng không thêm nói chuyện với ai, lâu lâu lại lôi ảnh cũ của ba ra tâm sự Lúc trước, mỗi khi có chuyện gì ả hay tâm sự với mẹ nhưng bây giờ ả dường như xem mẹ là kẻ thù của mình Mọi chuyện cứ như thế cho đến một ngày khi ả vừa đi học về, trong nhà mẹ lại đi vắng chỉ có ả và cha dượng Lợi dụng không có ai ở nhà anh ta đã nổi thú tính, nhốt ả trong phòng cường bức ả mặc cho ả nài nỉ van xin Khi đã thoả mãn dục vọng xong hắn ta còn không quên đe dọa ả:

“Mày mà nói chuyện này ra tao giết hai mẹ con mày!”

ả chỉ biết ngậm ngùi chịu đựng không dám nói với mẹ, hắn ta cứ được nước làm tới làm nhục ả không biết bao nhiêu lần đến khi ả có thai Không chịu đựng được nữa ả liền kể hết cho mẹ nghe nhưng mẹ ả lại không thương xót ngược lại còn trách mắng ả:

“Mày đúng là con đàn bà đê tiện, không biết xấu hổ lại dám quyến rũ cha mày!”

“Mẹ ơi! Con không có!”

“Mày còn nói không có, nếu không phải mày quyến rũ thì sao cha mày lại nổi thú tính!”

“Mẹ ơi! Con không có thật mà! Là ông ta cưỡng”

Chát!!!

Ả chưa kịp nói hết câu thì mẹ đã vung tay tát ả một bạt tai Ả kinh ngạc trừng mắt nhìn mẹ, tay ôm vùng má bị sưng đỏ, khoé mắt đã bắt đầu đầm ướt

“Mẹ!!!”

“Có chuyện gì vậy? Ở nhà mà cũng không yên!” Thằng cha dượng của ả vừa đi chơi về, hấn ta vừa mở cửa đã nghe ồn ào liền cáu gắt

“Mẹ! Mẹ vì hấn ta mà tát con!?” Ả vừa oán giận đứng dậy chỉ tay về phía cha dượng

“Mày im đi! Mày đã sai mà còn gông cổ lên cãi!” Mẹ ả liền tức giận quát

“Tôi hận các người!” Ả hét lớn rồi bỏ chạy lên lầu, nhốt mình trong phòng khóc lóc, ả ngủ thiếp đi hồi nào không hay

Nửa đêm ả có cảm giác như bị nhấc bổng, cơ thể nặng trĩu như có gì đó ngăn ả tỉnh dậy Đến khi ả thức dậy thì thấy mình đã ở trong một căn phòng xa lạ, một người đàn bà mập ú mở cửa bước vào, bà ta nhìn đánh giá ả từ trên xuống dưới Ả liền đưa hai tay che thân thể lại, hỏi bà ta:

“Đây là đâu? Tôi sao lại ở đây?”

“Ha Ha Ha! Cô bé còn ngơ ngác nhỉ? Đây là quán bar của ta, cô bé là món hàng ta dùng tiền để mua về!”

“Sao lại như vậy!? Tôi không tin! Tôi sẽ báo công an bà bắt cóc tôi!” Ả ta ngạc nhiên không tin vào mắt mình, đứng dậy bỏ chạy về phía cửa

“Con nhỏ chết tiệt! Bắt nó lại!” Bà ta tức giận chửi rủa, sai đàn em giữ hai tay ả quăng ả lên giường

“Không thả tôi ra! Tôi muốn gặp mẹ tôi!”

Chát!!!

Bà ta vung tay tát thẳng vào mặt ả, nói lớn:

“Mày ngoan ngoãn mà ở đây! Cha mày đã bán mày cho tao, mày có kêu cũng không ai cứu đâu!”

“Không!!! Tôi không tin! Hức Hức” ả vẫn không bỏ cuộc mặc cơ thể đang suy yếu mà quyết liệt chống cự

“Tụi bây giữ nó lại!” Bà ta sai hai thằng đàn em giữ chặt hai tay ả, trên tay bà ta cầm một chén thuốc tới gần ả, miệng hả hê nói:

“Hình như mày có thai đúng không? Bây giờ chỉ mới ba tuần, tao sẽ cho nó đầu thai kiếp khác để nó khỏi phải nhục nhã vì mẹ nó là con đĩ”

“Dừng Ừm Ừm!” Bà ta giữ chặt cầm ả, tay cố đổ thuốc vào miệng ả Đến khi trong chén không còn một giọt nào, bà ta mới thả ả ra để ả nằm co ro trên giường Bà ta nhếch mép cười hài lòng rồi cùng đám đàn em rời đi ả đau đớn ôm bụng nằm trên giường, khoé mắt ướt đầm

Sao lại như vậy!? Tuổi mười sáu của ả đang màu hồng sao lại trở thành một màu đen tối, ba vừa mất mẹ lại đem nhân tình về nhà, ả lại bị nhân tình của mẹ cưỡng hiếp đến mức có thai còn bị hắt ta bán vào quán bar làm kỹ nữ

“Ba ơi! Con đau quá! Con của con” ả vừa gọi ba, nước mắt đồng thời tuôn rơi, tay ôm bụng càng siết chặt cố chịu đựng đau đớn Sau đêm đó, ả được tịnh dưỡng thân thể một tuần

Ngày đầu tiên ả tiếp khách, lúc đầu ả vẫn có một chút phản kháng, bị bà ta đánh đập suốt mấy ngày liền, không cho ăn uống Cuối cùng ả đành chấp nhận số phận, bị đám khách sỉ nhục hành hạ Cuộc đời ả giờ đâu còn gì để mất! Mẹ ả là người thân duy nhất cũng ruồng bỏ ả! ả hận những kẻ được hạnh phúc, hận tất cả đàn ông trên đời! Từ đó, tính cách ả cũng đã thay đổi với trước kia như một trời một vực, không còn là cô bé ngây thơ tốt bụng mà đã trở nên hung dữ độc ác

Đến khi ả mười tám tuổi, ả cứ nghĩ cuộc đời ả sẽ chôn vùi trong cái quán bar này nhưng anh đã xuất hiện Anh là người duy nhất tôn trọng ả, không ghê tởm ả Anh là người đưa ả thoát khỏi cái nơi tăm tối đó và ả đã đem lòng yêu thầm anh

“Anh tên Đăng Minh! Em sau này sẽ ở lại Đăng gia!”

“Chào anh! Em tên Yến Nhi!”

70. Chương 70

Công ty MR

Cô đang bận rộn chuẩn bị cho buổi lễ ra mắt sắp tới, tay cầm tách cà phê nhâm nhi tay kia đồng thời bấm một nút đỏ trên điện thoại bàn gọi cho thư ký:

“Cô gọi Nhu Tử tới phòng gặp tôi!”

“Dạ!” Đầu dây bên kia vừa lên tiếng cô liền cúp máy

Năm phút sau, cửa phòng mở ra Nhu Tử cúi đầu đi vào, trên tay cô ta cầm một bản thiết kế mới đặt lên bàn cho cô. Cô gạt nhẹ đầu, đưa tay nhận lấy, lật ra xem với vẻ mặt khá hài lòng rồi nhìn cô ta nói:

“Bản thiết kế này ổn rồi. Cô mau đi xuống kho vật liệu lựa chọn chất vải phù hợp, nhanh chóng hoàn thiện bộ sưu tập này. Chỉ còn năm ngày nữa thôi!”

“Dạ. Chủ tịch, tôi làm ngay!” Nhu Tử nhận lại bản thiết kế từ tay cô rồi rời đi

Khi cô ta vừa rời đi, tiếng chuông điện thoại reo lên, cô móc trong túi ra chiếc điện thoại di động, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ. Cô theo phản xạ trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nhấn nút nghe. Đầu dây bên kia biết cô nhắc máy, giọng hiện rõ sự vui mừng:

“Tiểu thư! Chị nghe máy rồi!”

“Cô là ai?” Cô nghe được giọng nói vừa lạ vừa quen từ đầu dây bên kia, nhất thời trong đầu không nhớ ra là ai? Tiện miệng hỏi

“Tiểu thư! Chị không nhớ em sao? Em là Đường Hân - cháu của vú Đường!”

“Đường Hân sao!? Lâu quá không gặp, em khỏe chứ?” Cô giờ mới nhớ ra, trong lòng vui mừng khôn xiết. Hồi cô còn ở Lâm gia, chỉ có hai người đối tốt với cô nhất là vú Đường và Đường Hân, bốn năm qua cô chỉ gặp lại vú Đường có một lần khi anh phát bệnh cần bản chưa hỏi thăm được gì nhiều, còn Đường Hân thì chưa gặp lại, không biết em ấy sống có tốt không?

“Em khỏe! Tiểu thư vẫn khỏe chứ? Bốn năm qua em rất lo cho chị, hôm nay em năn nỉ lắm bà mới cho em gọi cho chị!”

“Em không cần lo cho chị, chị vẫn ổn”

“Tiểu thư! Chị biết không? Ở Lâm gia không có chị, ả Yến Nhi kia càng làm tới ả ta không vui là lại bắt nạt người làm tụi em!”

“Ả dám sao!? Em yên tâm, chị sẽ dạy dỗ ả cho em!” Cô nhăn mặt khó chịu, tay kia cầm cây bút bi liền bẻ gãy

“Không sao đâu chị! Giờ ả đang bị cậu chủ nhốt dưới tầng hầm, ả căn bản cũng không bằng súc vật Ban này em đã dạy dỗ ả một trận rồi ả!”

“Lâm Tạ Phong nhốt ả dưới tầng hầm sao!?” Cô kinh ngạc, giật mình ngồi bật dậy, tay làm rơi cây bút bi đã bị bẻ đôi Cô không ngờ vì vụ hôm qua ả gây chuyện với cô mà anh lại nhốt ả dưới tầng hầm! ả không phải người anh yêu sao!? Nếu không sao anh giữ ả bên cạnh hơn mười năm? Cô không tin vào những gì mình nghe thấy nên hỏi lại

“Dạ Tiểu thư, cô biết không? ả bị cậu chủ đánh đập rất dã man, còn cho năm mươi thẳng làm nhục, giờ chắc ả đã tàn tạ không lết nổi xuống giường rồi!”

Cô im lặng không nói lời nào

Thật không ngờ, Lâm Tạ Phong lại tàn nhẫn như vậy! ả tuy ác độc nhưng dù gì cũng là con gái, cho năm mươi thẳng làm nhục khác nào bắt ả sống không bằng chết!

“À Tiểu thư, em có trong tay clip ghi lại cảnh ả bị làm nhục, đêm qua em phải dùng mỹ nhân kế với tên vệ sĩ của cậu chủ mới lấy được đấy!”

“Bọn họ còn quay lại sao?” Giọng cô trở nên trầm thấp

Cô đếm chiêu tính toán gì đó trong đầu rồi vài giây sau mới nói tiếp:

“Có thể cho chị không?”

“Nếu chị muốn em sẽ đưa cho chị”

“Vậy chiều nay được không? Hai giờ gặp chị ở quán cà phê gần công viên Mộc Linh!”

“Dạ được”

- _____

Hai giờ chiều, cô vào quán cà phê Đường Hân vừa thấy cô liền vẫy tay ra hiệu, cô mỉm cười đi lại ngồi Nhân viên tới cô liền gọi một ly cam vắt rồi đi thẳng vào vấn đề:

“Em đợi chị lâu không?”

“Dạ không, em cũng vừa mới tới”

“Thứ chị cần đâu? Em có đem không?”

“Dạ đây chị! Clip em đã sao chép vào một USB khác cho chị!” Đường Hân lấy trong túi ra một bì zip nhỏ đựng USB đưa cho cô Cô cầm bì zip trong tay, chỉ nhìn thoáng qua sau đó nhanh chóng cất vào túi xách

“Tiểu thư! Chị cần clip này để làm gì?”

Đường Hân tò mò hỏi

“Hi Phim hay nếu xem một mình thì sẽ rất chán!” Cô bật cười, miệng nói ra một câu nói đầy ẩn ý mà Đường Hân vẫn chưa hiểu Cô nhìn vẻ mặt khó hiểu của Đường Hân, trêu chọc cốc đầu cô bé một cái:

“Đợi đi rồi từ từ em sẽ hiểu”

Cô cúi đầu lấy từ trong túi ra một gói thuốc nhỏ đưa cho Đường Hân nói:

“Vú Đường bị xương khớp Đây là thuốc tốt nhất ở Pháp, em đem về cho vú uống đi Uống đều đặn hai lần mỗi ngày sau ăn”

“Dạ, em biết rồi Chị! Giờ chị đi hả?” Đường Hân luyến tiếc không nỡ để cô rời đi

“Ngoan, chị có công việc giờ phải đi Sau này có cơ hội chị em mình gặp nhau nhiều hơn Nếu ở Lâm gia, ả ta còn bắt nạt em thì cứ nói với chị!”

“Chị nhớ giữ gìn sức khỏe!” Tròng mắt Đường Hân long lanh như sắp khóc, nũng nịu không muốn rời xa cô

“Em cũng vậy! Chị đi đây!” Cô dịu dàng đưa tay xoa đầu Đường Hân, rồi lật đật rời đi

Đường Hân nhìn theo bóng lưng cô không rời, trong ánh mắt chứa đựng tia yêu thương khó hiểu

Em yêu chị! Nhưng chị lại yêu cậu chủ!

71. Chương 71

Đặng Thị

Đặng Minh đưa tay day day hai bên thái dương, anh mệt mỏi thở dài một hơi Tiếng rõ cửa vang lên, bước vào là thư ký của anh Nam thư ký đứng thẳng lưng, cúi đầu chào anh:

“Thưa Đặng Tổng! Sáng nay tôi đã cho người đến Mỹ Khánh kiểm tra, phát hiện được có kẻ tình nghi Hấn ta đang do thám tình hình, không may bị người của ta phát hiện và bắt được!”

“Đã điều tra ra là ai làm chưa?” Giọng anh khàn khàn, ánh mắt sắc bén tập trung nghe kỹ từng chữ

“Dạ Đặng Tổng! Bên ta đã dùng hết mọi cách để ép hấn nói ra nhưng hấn ta chỉ khai là có một người áo đen trả hấn rất nhiều tiền sai hấn làm chuyện này” Nam thư ký cảm thấy một luồng khí lạnh áp vào người, cơ thể anh khẽ run vài cái nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói tiếp

“Không nói gì thêm?” Đặng Minh dường như không cảm thấy bất ngờ trước những gì bản thân nghe, anh vẫn lạnh lùng hỏi tiếp nam thư ký

“Dạ không ạ! Có vẻ hấn ta không chịu khai ra người chủ mưu!”

“Được rồi!” Anh nhắm mắt ngả đầu ra sau ghế, đưa tay ý bảo anh ta ra ngoài Đợi khi nghe tiếng đóng cửa, vài phút sau anh mới từ từ mở mắt ra Trong đầu anh bây giờ bắt đầu nghi ngờ một người, anh ta là người có khả năng nhiều nhất

“Cuộc chiến bây giờ mới bắt đầu!” Đặng Minh đứng dậy đi lại đứng trước một khung hình bự treo chính diện trong phòng, đó là hình ba mẹ anh Ánh mắt anh buồn bã nhìn chăm chú vào tấm hình, trong đầu hồi tưởng lại những kỷ niệm đẹp khi ba mẹ anh còn sống

- _____

Lâm Thị

Anh mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt tịnh dưỡng, tay trái cầm nghịch hai viên xúc xắc bằng nhựa trong suốt Hơi lạnh từ máy điều hoà toả ra khiến anh cảm thấy dễ chịu, ý thức dần chìm vào giấc ngủ

Cạch! Cạch!

Cánh cửa mở ra, Hắc Tiệp ngang nhiên đi vào ngồi phịch trên ghế sofa Tần Hạo đi lại tự tay mở tủ rót cho

bản thân một ly rượu vang loại mạnh

“Tôi làm gì?” Anh bị tiếng động làm cho tỉnh giấc, từ từ mở mắt ra, vùng da giữa trán nhăn nhó khó chịu vì bị hai người nào đó làm phiền

“Bạn bè tới thăm không được à?” Tần Hạo ngồi trên ghế xoay, lắc lắc ly rượu vang trên tay rồi đưa lên miệng thưởng thức

“Cậu nay không ở nhà chăm con à?” Anh nhìn Tần Hạo, giọng điệu châm chọc

“Mệt muốn chết! Tôi xin Phi Yến hôm nay cho nghỉ xả hơi một bữa! Các cậu sau này có con rồi mới hiểu chăm con khổ cỡ nào!”

“Tính ra tôi có trước cậu một đứa rồi đấy!”

“Cậu có thôi chứ chưa chăm bao giờ mà sao biết được nỗi khổ của tôi?” Tần Hạo nhún nhún vai

Lâm Tạ Phong chỉ thở dài không nói gì, tay anh vẫn tiếp tục đùa nghịch hai viên xúc xắc nhựa

“Cậu xử lý cô ta?” Hắc Tiệp liếc sang nhìn anh, hai chân nhàn nhã vắt chéo nhau ngồi dựa vào ghế sofa

“Cô ta dám đụng tới Tư Linh, tôi không thể tha thứ!”

“Cậu tính làm gì tiếp theo?”

“Trước tiên cứ nhốt cô ta dưới tầng hầm, tôi sẽ từ từ khiến cô ta thân tàn ma dại”

Hắc Tiệp im lặng không nói thêm một lời nào, anh ngồi trầm ngâm một hồi lâu sau đó mới nói tiếp:

“Tạ Phong! Còn năm ngày nữa là lễ ra mắt bộ sưu tập của công ty MR, cậu có đi không?”

“Tất nhiên tôi sẽ đi vì tôi là nhà tài trợ quan trọng của cô ấy”

“Cậu có nghĩ tới nếu cô ấy biết TP là cậu không? Lúc đó cậu sẽ giải thích như thế nào?” Tần Hạo biểu lộ sự lo lắng, ánh mắt nhìn anh chờ đợi câu trả lời

“Tôi cũng đã nghĩ qua rồi, tôi sẽ tự giải quyết!” Anh thở dài quay lưng về phía bọn họ, mắt chăm chú nhìn về một hướng xa xăm Hình ảnh của cô lại hiện lên trong đầu anh, cô cười với anh, cánh tay anh không tự

chủ đưa lên vuốt ve má cô trong không trung, khoé miệng mỉm cười

“Tùy cậu!”

“Bọn tớ có việc phải đi đây!” Hắc Tiệp nói rồi chỉnh trang lại áo sơ mi, Tần Hạo cũng đứng dậy đi lại mở cửa phòng Trước khi đi Hắc Tiệp còn ngoảnh lại nói với anh, vẻ mặt rất hạnh phúc:

“Các cậu chuẩn bị quà đi Tháng sau dự lễ đính hôn của tớ!”

“Cậu và Tào Khê tháng sau đính hôn?”

“Phải, tớ và hai bác đã bàn tính hết rồi Tháng sau bọn tớ sẽ đính hôn, đợi Tào Khê tốt nghiệp xong rồi sẽ cưới!”

“Nè nếu cô ấy không muốn cưới thì sao?” Tần Hạo đi lại khoác vai Hắc Tiệp, khuỷu tay thúc mạnh vào ngực anh một cái, giọng trêu chọc

“Không thì tớ có cách khiến cô ấy phải cưới”

“Cậu định làm gì? Có thể chia sẻ cho tớ không?” Đôi mắt Tần Hạo gian xảo, khuôn mặt đều đặn cố dò xét ý nghĩ của Hắc Tiệp

“Không! Nhiều chuyện! Đi về!” Hắc Tiệp nhú mày, khoé môi dật dật, tay anh ôm cổ Tần Hạo lôi sên sệt ra ngoài Tần Hạo mặt mày vắn vẹo nhăn nhó đến không thể nhăn hơn, hai tay anh nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Hắc Tiệp cổ nổi lồng ra, giọng tức tối hét lớn:

“Cậu nhẹ tay! Tớ khó thở!”

“Đáng! Cho cậu hết nói!”

72. Chương 72

Lợi gia

Sáu giờ tối

Cô vừa đón Ly Ly từ trường về, nhờ giúp việc tắm rửa giùm, còn cô thì vào phòng ngâm mình trong bồn nước ấm Sau hai mươi phút tắm rửa xong, trên người chỉ quấn độc nhất một chiếc khăn trắng, một tay

cầm máy sấy, tay còn lại vuốt tóc để tóc mau khô

Cạch! Cạch!

“Mami!” Ly Ly trên người đồng phục đã được thay bằng bộ đồ ngủ tay dài màu hồng nhạt Vừa mới tắm xong nên trên người cô bé vẫn còn phảng phất mùi sữa bò Cô bé nhào tới nhảy vào lòng cô, mũi tham lam hít lấy mùi hương anh đào trên người cô, cái má phúng phính chà xát vào làn da mịn màng

“Ly nhi! Sao vậy con?” Cô đưa tay xoa mái tóc còn ẩm ẩm đọng một vài giọt nước của cô bé, tay kia cầm máy sấy cho khô tóc Ly Ly

“Mami! Nay mami nấu mì Ý cho con ăn đi” Ly Ly thích thú cạ cạ cái má vào giữa khe ngực cô

“Con thèm mì Ý hả? Cậu sắp đi làm về rồi, để mami gọi cậu chở dì Rania qua ăn với chúng ta luôn nha”

Cô vừa dứt lời, tay để máy sấy tóc trên bàn trang điểm, cầm điện thoại lên tìm cái tên quen thuộc nhấn gọi

“Em gọi anh có chuyện gì?” Đầu dây bên kia Lợi Tư Vũ vừa lái xe vừa trả lời điện thoại của cô

“Anh! Tối nay em nấu mì Ý, anh qua chở chị dâu đi!”

“Vâng lời em” Anh nói rồi cúp máy, lao nhanh xe đến Hà gia mà không thèm báo trước cho Rania

Người nhà Hà gia rất quý anh, họ sớm đã xem anh như con rể trong nhà nên anh được đặc cách tự do ra vào biệt thự Vừa vào cửa anh đã gặp ngay bà ngoại của cô, anh liền cúi đầu chào lễ phép:

“Thưa Ngoại Tổ Mẫu!”

“A cháu rể, cháu tới tìm Rania hả?” Bà ngoại vừa nhìn thấy anh liền nở nụ cười hiền từ, tay chỉ lên lầu, nói nhỏ ám hiệu cho anh biết:

“Cháu lên đi Con bé đang tắm đó”

“Dạ cháu biết rồi! Cháu lên nha!” Anh cười khe khẽ, tay ra hiệu đáp lại

Mở cửa vào phòng cô, căn phòng trống không, chỉ nghe tiếng vòi nước chảy trong phòng tắm Anh đi lại ngồi bên mép giường, hai tay chống ra sau, vắt chéo chân chờ cô

Năm phút sau, tiếng nước chảy đã ngừng, cô mở cửa đi ra, trên tay cầm khăn tắm lau tóc nhưng tại sao trên người cô không mặc gì!? Cô vẫn hồn nhiên mà không biết có người đang nhìn chằm chằm vào cô

Anh thì đã phụt máu mũi rồi! Trời ơi sao cô không mặc quần áo hoặc là quần khăn tắm cũng được đi!

“Em Hứm Có thể mặc áo vào không?” Anh cảm thấy cả người bắt đầu nóng ran, phần dưới đã căng cứng muốn xuyên thủng chiếc quần Anh ngại ngùng quay mặt sang chỗ khác, lên tiếng

“Á! Sao anh lại ở đây?” Rania lúc này mới để ý có sự hiện diện của một người khác trong phòng Sắc mặt cô xanh mét, vội lấy khăn che lại phần nhạy cảm, chạy vào phòng tắm Cô chỉ có thể quần đờ khăn tắm chứ quần áo cô để ở trong tủ rồi Vốn định ra lấy quần áo mặc mà không ngờ anh lại xuất hiện ở đây! Ôi chết mất, vậy sao cô dám đối diện với anh đây!

Cô mở cửa ló đầu ra ngoài, tay chỉ về phía anh, nói với anh:

“Anh nhắm mắt lại! Cấm mở!”

Anh vừa nghe cô ra lệnh theo phản xạ nhắm tịt mắt lại, chỉ hé một chút thì cô lại cảnh cáo Khi thấy anh đã nhắm mắt lại, cô liền lao nhanh lại túm quần áo, trong miệng không ngừng thốt ra câu: “Cấm anh mở mắt!” Thò tay lấy đại một đồ bộ ngắn chạy vào phòng tắm thay vào

“Anh mở mắt ra đi! Nãy anh có có thấy gì không?” Cô cúi mặt xấu hổ không dám ngẩng đầu lại ngồi bên cạnh anh

“Anh không thấy gì hết!” Anh vội đưa hai tay vẫy vẫy trước ngực, đầu lắc liên tục

“Anh nói dối!” Cô ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt ửng đỏ như trái cà chua

“À thì Anh có thấy một chút!” Anh lí nhí trong miệng, hai tay toát mồ hôi nắm chặt vào nhau

“Anh còn nói không thấy! Quên hết đi! Xem như chưa thấy gì cả!” Cô nhú mày tức giận

“Anh biết rồi! Nhưng em sao bắt cần thế? Tắm không chịu mặc đồ!” Anh nhanh chóng lấy lại bộ dáng uy nghiêm, khó chịu với cô

“Bình thường em hay vậy mà Vì đây ở trong phòng, có ai vào đâu nên em toàn thả rong thôi!” Cô cười ngượng, tay gỡ gỡ đầu, nũng nịu nói

“Nếu như hôm nay không phải anh mà là người khác thì sao? Họ Họ sẽ thấy Ừm Hừm!” Câu cuối cùng anh không tiện nói ra, hai tay khoanh trước ngực, hờn dỗi quay sang chỗ khác

“Em biết rồi! Sau này em sẽ chú ý, được chưa? Anh còn giận? Đáng lẽ người giận phải là em mới đúng, ai cho anh tự tiện vào phòng em?”

“Ngoại Tổ Mẫu!” Anh cười cười

Ngoại! Thiệt là Sao cô cứ có cảm giác ngoại còn thương anh hơn cả cháu mình nữa! Cô thật bó tay với ngoại Sao hai người thân thiết hồi nào vậy?

“Anh tới tìm em làm gì?” Cô thở dài, tay vỗ mạnh vào vai anh

“À em mau thay đồ đi Tư Linh nay nấu mì Ý, nói anh chở em qua” Nghe cô hỏi, anh mới nhớ ra mục đích chính

“Ồ Đợi em năm phút!” Cô đi lại tủ quần áo một lần nữa, lựa một chiếc váy đơn giản đi vào phòng tắm

“Năm phút không phải năm tiếng nha em!” Anh nói vọng vào nhà tắm, giọng điệu có ý trêu chọc cô

“Đánh chết anh bây giờ!” Cô cũng đâu có vừa

73. Chương 73

Bà ngoại vừa thấy Rania và Lợi Tư Vũ đi xuống cầu thang liền vui mừng, tay chống gậy đứng dậy đi lại xoa đầu hai đứa:

“Hai cháu đi chơi hả?”

“Dạ! Ngoại Tổ Mẫu, cho cháu mượn Rania tối nay ạ!” Anh ghé sát lại nói thầm vào tai bà ngoại nhưng Rania lại nghe thấy, cô liếc ánh mắt giết người nhìn anh

“Cháu cứ thoải mái Bà cho cháu mượn cả tuần luôn” Bà ngoại hiểu tâm lý, vui vẻ trả lời Cô thì như bị cho ra rìa chỉ biết đứng trợn mắt há mồm nhìn ngoại rồi lại nhìn về mặt đắc ý của anh

Trời vậy có được xem là cô bị đem bán cho anh không? Cô cứ cảm thấy mình là bị hai người đây sắp đặt vậy!

Anh liếc nhìn cô cứng người đứng bất động một chỗ, cảm thấy có chút buồn cười, đi lại vòng tay qua ôm cái eo của cô, tay kia búng vào mũi cô một cái

“Chúng ta đi thôi!”

“Ồ dạ Ngoại con đi nha!” Cô giật mình, đi lại gần cúi chào rồi ôm ngoại một cái mới theo anh ra xe Trước khi đi, sau lưng hai người ngoại còn nói vọng ra:

“Hai đứa đi chơi vui vẻ nha! Rania, tối khỏi về cũng được!”

Rania hậm hực ngồi trong xe, hai hàng lông mày nhíu chặt Cô không ngờ ngoại lại thuận theo anh như vậy!

“Ngoại à! Ngoại đây là dăng cháu đến miệng sói đấy!” Cô nói thầm trong miệng Còn anh đang lái xe, nghe thấy cô trách móc, cảm thấy có vài phần đáng yêu, khóe môi nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp nhưng trong đó lại loáng thoáng có vài tia tà ý khó mà phát hiện ra Cô thì cứ hồn nhiên nhìn ngắm cảnh vật mà không biết chuyện gì sắp xảy ra!?

- _____

Lợi gia

Cô bình thường ở nhà sẽ diện trên người bộ váy ngủ mỏng tanh, chỉ có những lúc xuống lầu thì khoác thêm áo lụa bên ngoài nhưng hôm nay nhà có khách nên cô mặc một áo thun rộng giấu quần, trên người đeo thêm tạp dề Cô đang lục đục trong bếp, một tay cầm muống khuấy sớt, tay kia nêm nếm thêm gia vị Mấy nữ giúp việc lúc đầu cũng bị cô từ chối phụ giúp nhưng họ vẫn nằng nặc đòi làm cô để họ lau chén đĩa và bày biện trên bàn

“Cô giúp tôi gắp mì ra đĩa, tôi sẽ đổ sớt!” Cô hướng một nữ giúp việc gần đó nói

“Dạ cô chủ!” Nữ giúp việc vội đi lại tắt bếp, vắt ráo nước rồi chia gắp đều ra đĩa

Ly Ly ngồi xem phim hoạt hình ở phòng khách, bụng cô bé bắt đầu kêu ùn ụt, hai chân nhảy khỏi ghế đi lại đứng ở cửa phòng bếp nói vọng vào:

“Mami! Xong chưa? Con đói quá!”

“Con yêu, gần xong rồi! Con điện thoại hỏi cậu đi!”

“Dạ mami!” Cô bé chạy nhanh lại phòng khách, cầm điện thoại cô để trên bàn nhấn gọi cho anh:

“Cậu đẹp trai! Nhanh nhanh về!”

“Rồi! Cậu gần tới biệt thự rồi!”

Cô trong bếp đã xong hết mọi thứ rồi, chỉ còn đợi Lợi Tư Vũ và Rania về là có thể dùng bữa

Mười phút sau

Anh dừng xe, đi qua mở cửa đỡ Rania xuống xe rồi cả hai cùng tiến thẳng vào bếp Rania nhanh lại bồn rửa tay sạch sẽ, còn anh nhìn chiếc bàn ăn không ngừng lên tiếng khen ngợi cô em gái của mình:

“Ôi! Trông ngon thế, từ ngoài mà anh đã nghe được mùi thơm rồi! Em anh xuất sắc!” Anh vừa nói tay vừa định bóc một miếng thịt bò ăn thì Rania lại nhanh tay hơn dùng một chiếc đĩa gỗ vào mu bàn tay anh

“Anh rửa tay chưa mà ăn?”

“Giờ anh đi rửa!” Anh gãi đầu cười trừ, hai tay kéo ghế cho Rania ngồi rồi đi vào bếp rửa tay sạch sẽ

Trong bữa ăn, Rania không ngừng gấp thịt bò cho Ly Ly, còn cô và anh thì tập trung nói về việc xây biệt thự cho hai mẹ cô

“Tư Linh! Anh đã liên hệ với bên xây dựng rồi, vật liệu đều do anh đích thân đi lựa Rất nhanh thôi biệt thự của em sẽ được hoàn thành”

“Anh hai, cỡ bao lâu mới xong?”

“Tầm khoảng ba tháng nữa Nếu nhanh hơn thì hai tháng sẽ hoàn thành”

“Nếu được anh có thể hối thúc bên đó được không?”

“Ừm Em gấp lắm hả?”

“Em muốn nhanh hoàn thành để con bé có một nơi an toàn hơn Em sợ anh ta biết hai mẹ con em đang ở đây sẽ làm khó dễ anh, lúc nào cũng có thể bắt con bé rời xa em bất cứ lúc nào Anh biết không? Em ngày đêm luôn lo sợ điều đó sẽ xảy ra, tối nào em cũng nằm ác mộng! Giờ chỉ còn cách cho con bé một nơi ở mới nhưng nơi đó anh ta sẽ không biết!” Cô thở dài, cơn ác mộng đó lại hiện lên trong đầu cô Trong lòng lại dấy lên nỗi bất an, lo sợ một ngày anh sẽ bắt con bé đi đâu đó thật xa, cô sẽ mãi mãi không nhìn thấy con bé được nữa

“Em yên tâm, anh ta không làm gì được anh đâu! Nếu em muốn, ngày mai anh sẽ gọi để hối bên đó nhanh xây xong biệt thự cho em!” Lợi Tư Vũ hạ đĩa xuống, tay nắm chặt tay cô, ánh mắt anh thấu hiểu nhìn sâu vào đôi mắt cô long lanh sắp đầm ướt của cô

“Cảm ơn anh!”

“Em là em anh mà cảm ơn gì!? Thôi hôm nay đang vui, đừng lo nữa Anh sẽ lo mọi chuyện, mau ăn đi!”

Cô gạt đầu, gạt bỏ hết mọi chuyện sang một bên Tiếp tục vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ với anh và Rania

Cô chỉ vui vẻ trước mặt vậy thôi nhưng cô biết đêm về cô sẽ lại suy nghĩ lung tung Thôi thì cứ để tự nhiên mọi chuyện, dù gì cô cũng không phải là trải qua lần đầu

74. Chương 74

Sau bữa tối, ai cũng đều no căng bụng, Rania và Ly Ly thì đang chơi đùa trên ghế sofa Còn anh và cô thì đang lục đục trong bếp, hai người họ hình như đang bàn tính âm mưu gì đó!

“Em nói nè!” Lợi Tư Vũ đứng trong một góc tối khuất tầm mắt Rania, gọi cô

“Sao anh kêu em gì vậy?” Cô hiện rõ trên mặt hai chữ hoài nghi, nhúu mày chậm rãi đi lại gần, trên tay đang bưng khay nước chanh cô pha cho Rania

“Anh có chuyện nhờ em! Dễ lắm!” Anh khoác vai cô kéo lại gần, tay che miệng thì thào vào tai cô:

“”

“”

“”

“Ô kê anh!” Cô nghe anh nói xong liền hứng thú chấp nhận, ngón tay ra hiệu hiểu ý Sau đó cô lấy lại vẻ mặt như chưa có chuyện gì xảy ra, hai tay bưng ly nước chanh đi lại ghế sofa thì không may cô trượt chân ngã về phía trước, ly nước đổ vào người Rania làm ướt váy của cô ấy

Rania bị ướt nhấc thời không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn chiếc váy thấm dẫm nước Ly Ly ngồi bên cạnh Rania không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngồi im một cụt nhìn cô

“Á Chị! Chết rồi, em bất cẩn quá!” Cô vội đặt khay nước xuống bàn, lấy khăn lau váy cho Rania

“Không sao! Không sao!” Rania lập tức đứng dậy vội cản hành động của cô lại

“Chị! Váy chị ướt rồi mặc váy dễ bị cảm lạnh lắm Hay chị thay ra đi, em đưa váy em cho chị mặc!”

“Thôi không Cần” Rania vội giơ tay từ chối nhưng cô nhanh tay hơn vòng ra sau lưng đẩy Rania đi lên lầu

“Không được! Chị mặc váy dễ bị cảm lạnh lắm! Đi! Lên lầu, em lấy đồ cho chị thay”

“Mami với dì đi đâu vậy?” Ly Ly ngồi im này giờ mới lên tiếng, hai chân lúc nhúc nhảy khỏi ghế chạy lại cạnh cô

“Ngoan! Ở dưới này chơi, mami dẫn dì lên thay đồ rồi xuống được không?”

“Dạ!” Ly Ly ngoan ngoãn nghe theo đi lại ngồi ghế sofa chơi một mình Cô nhìn giúp việc ra lệnh:

“Cô mở tủ lạnh lấy kem cho con bé sẵn trông nó giùm tôi!”

“Dạ cô chủ!”

“Chị đi theo em” Cô sốt sắng nắm tay Rania kéo lên lầu, đợi cô ấy không để ý ánh mắt chuyển hướng vào phòng bếp nhảy mất một cái ra hiệu

Cô và Rania đi dọc theo hành lang, khi đi ngang qua phòng cô, Rania ngạc nhiên quay qua hỏi cô:

“Ủa Marie! Phòng em không phải ở đây hả?”

“Ồ Ở đâu phải, phòng phòng đây là của giúp việc” Cô bị hỏi bất ngờ không kịp phòng bị, nên lời nói ra có chút ấp úng không được rõ lắm

“Ủa sao chị nhớ phòng em đây mà!?” Rania ngớ người, tay giơ lên gỡ đầu, lục lại ký ức

“Không phải! Chị nhớ lộn rồi, phòng em phía trước nữa!” Cô khẳng khẳng từ chối, tay chỉ về phía góc tối của hành lang Không ngờ Rania mới ở Lợi gia có một đêm mà nhớ được phòng cô ở đâu!? Nhưng cô nghĩ Rania không biết được phòng anh hai vì cô ấy chưa đi sâu vào cuối hành lang

“Phòng giúp việc mà đẹp” Cô không để Rania nói hết mà kéo cô ấy đi một mạch tới căn phòng phía cuối hành lang

Mở cửa phòng rồi phòng tắm đẩy Rania vào trong, trước khi cô đóng cửa lại thì Rania lấy tay chặn lại, thò đầu ra hỏi:

“Đồ của em đâu?”

“Chị thay ra trước đi, em kêu người lấy đồ rồi! Thay xong đưa em đi sấy cho!” Cô nói xong thì gỡ tay Rania ra, đóng sầm cửa lại

Rania ở bên trong chỉ biết thở dài, cô bắt đầu cởi bỏ cái váy ướt ra, thò tay ra đưa cho cô

“Chị đợi xíu có người lấy đồ cho chị, giờ em đem đồ đi sấy” Cô nhận lấy đồ từ Rania, trong lòng thầm mừng vì đã thành công một nửa

“Ừm lệ nha”

Rania ở trong nhà tắm đợi mười phút vẫn không thấy động tĩnh gì, cô hỏi vọng ra ngoài:

“Marie! Đồ có chưa?”

“”

“Marie! Em đâu rồi?”

“”

“Quái! Marie đi đâu rồi ta?”

Cô bắt đầu không kiên nhẫn, vợ đại chiếc khăn tắm quấn vào người, tay cầm chốt cửa mở hé hé thì thấy một màn tối thui, tất cả đèn đều tắt hết

Cô cảm thấy có gì đó không ổn!?

Hai chân vừa cảnh giác vừa bước chậm rãi ra khỏi phòng tắm, tay bám vào tường men theo mà bước tới, trong miệng không ngừng khe khẽ gọi:

“Marie! Em có ở đó không?”

“Sao tối thui vậy?”

“Marie! Em đừng giỡn nữa, mau bật đèn lên đi!”

Một bầu không khí yên lặng, không ai trả lời Cô bắt đầu cảm thấy cả người lạnh toát, hai chân run run Chợt phía sau có một ai đó vòng tay qua ôm eo cô, theo phản xạ cô la toáng lên, tay chân đạp loạn xạ:

“Á!!!”

“Im lặng!” Người đằng sau ghé sát vào cô, thổi hơi nóng vào tai cô khiến mặt cô đỏ ửng

Đàn ông!

“Anh là ai!? Mau thả tôi ra! Tư Vũ ơi, cứu em!” Cô dẩy dụa càng kịch liệt hơn, trong lòng sợ hãi đến tột độ

“Đừng sợ! Là anh nè!” Lợi Tư Vũ siết chặt vòng ôm, giọng điệu ấm áp trấn an cô

“Tư Vũ! Hu Anh làm em sợ muốn chết! Em cứ tưởng là trộm!” Cô quay lại ôm chầm lấy cổ anh, nước mắt chảy ướt bờ vai anh Thật sự lúc này, cô rất sợ, nếu người đó không phải là anh thì cô không biết chuyện gì khủng khiếp sẽ xảy ra!?

“Em ơi! Anh kìm chế không nổi bây giờ!” Anh bị cô ôm chặt, không chịu buông ra, lời nói của anh mang theo vài tia ám muội rót vào tai cô

“Sao!?” Cô giờ mới để ý, lúc này vì xúc động quá mức mà cả người cô đu trên người anh, ngực cô chà sát ngực anh, hai bộ phận nhạy cảm nhất

Ôi không!

75. Chương 75

Ôi không!

Rania đỏ mặt vội nhảy ra khỏi người Lợi Tư Vũ, đôi môi đỏ mọng ấp úng nói:

“Cái Cái đó”

Lời chưa ra khỏi miệng thì cánh môi bạc lạnh của anh nuốt trọn lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô Cô theo phản xạ đưa tay chống đỡ ngực anh, dùng sức lực yếu ớt đẩy đẩy ra nhưng vô ích Một tay anh chế ngự sau gáy, một tay siết chặt eo cô Môi anh cắn mút mãnh liệt như hưởng thức hết hương vị của chúng, cái lưỡi anh linh hoạt chuyển động không ngừng liếm quanh khoé môi rồi cạy mở hàm răng tiến sâu vào bên trong khám phá xung quanh tìm kiếm chiếc lưỡi đình hương

“Ừm Ừm Ừm!” Âm thanh mũi miệng phát ra từ miệng, cô như bị anh dần hút cạn sinh khí, hai tay không ngừng nắm trước ngực anh

Đến khi cảm thấy thân ảnh bé nhỏ xụi lơ trong lòng, anh mới tiếc nuối thả môi cô ra. Cô như được sống trở lại tham lam hít lấy oxy, đôi gò bồng không ngừng phập phồng, anh từ trên nhìn xuống liền thấy hết. Không thể kìm chế nổi, phía dưới đã bắt đầu cương cứng

“Rania!” Giọng nói trở nên khàn đục phát ra, anh cố gắng kìm nén dục vọng đang muốn bùng nổ

“Anh sao vậy?” Rania nghe được giọng anh trở nên khác lạ, chân mày giữa trán đã nhíu rất chặt. Cô lo lắng áp hai tay lên hai bên má anh, cảm giác nóng nóng lan tỏa tới từng dây thần kinh trong người anh

“Có thể không? Đêm nay Cho anh?”

“Anh” Cô hơi kinh ngạc, rút hai tay lại nắm chặt lấy khăn tắm, theo phản xạ lùi về sau

“Nếu em không muốn, anh không ép. Em có thể rời khỏi phòng. Anh sợ mình sẽ kìm chế không nổi!” Đôi mắt anh ôn nhu nhìn cô, hai tay nắm chặt thành nắm đấm cố kìm nén

Cô hơi lưỡng lự nhìn anh, khuôn mặt anh hiện rõ sự khổ sở, trong cô có chút mềm lòng rồi! Cô mỉm cười, tay cởi bỏ khăn tắm trên người vứt xuống sàn nhà, lại gần hai tay vòng qua ôm chặt cổ anh, giọng nói mềm mại thì thầm vào tai anh:

“Em muốn Đêm nay cho anh!”

“Thật chứ?”

Đêm nay cô đồng ý?

“Thật!”

Trong lòng anh cảm thấy hạnh phúc, tay nắm cầm cô, áp đôi môi anh lên đôi môi cô thêm một lần nữa

Cảm nhận nụ hôn này không còn mãnh liệt như lúc nãy nữa mà nó thật dịu dàng, thật ấm áp. Cô thật hạnh phúc! Có lẽ anh vẫn chưa biết, kể từ mười năm trước cô đã yêu thầm anh, khi anh vừa mới bay sang Pháp vì vậy cô đã tìm mọi cách để tiếp cận anh! Qua đêm nay thôi, cô sẽ mãi mãi thuộc về anh!

Anh bế cô lên giường, hôn khắp cơ thể cô. Bàn tay đặt lên đôi gò bồng, xoa nắn với đủ hình dạng rồi từ từ di chuyển xuống khu vườn bí ẩn sở hai bên mép, ánh mắt quan sát biểu hiện của cô

“Đừng Chỗ đó Không Không được!” Tiếng rên rỉ kiểu diêm phát ra khiến anh càng hưng phấn, ngón tay không ngừng chà xát xung quanh hoa huyết tuyệt đẹp kia Chỗ nhạy cảm nhất dần bị anh xâm lấn, cô ngượng ngùng nhắm chặt hai mắt, hơi thở trở nên gấp gáp Anh hài lòng với biểu hiện đó của cô, ngón tay mơn trớn sau đó mạnh mẽ đút vào trong khám phá

“Á!!!” Cả người cô co giật ưỡn ra phía trước, hai chân khép lại kẹp chặt ngón tay anh ở bên trong

“Cái đó của em như muốn nuốt chửng ngón tay anh vậy!?” Anh phà hơi thở ấm nóng, lưỡi liếm vành tai cô Hai chân anh mở chân cô ra, ngón tay không ngừng chuyển động ra vào ngày càng ướt át

“A A Ừm Ừm Ừm lại!” Cô không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, tay nắm lấy cánh tay đang chuyển động của anh muốn rút nó ra ngoài Anh như không để cô được toại nguyện, ngón tay càng ra vào nhanh hơn, mật ngọt chảy ra càng nhiều hơn ướt hết bàn tay anh, phía dưới cô đang ra Cô thở hổn hển, sau khi trào ra dòng nước ngọt ngào ướt đầm bàn tay anh

Ánh đèn đường xuyên qua tấm kính chiếu rọi vào khuôn mặt phiếm hồng, hai cánh môi anh đào hé mở, ánh mắt lơ đãng của cô càng có sức quyến rũ mê người Anh không kìm chế nổi nữa rồi, hai tay anh thần tốc cởi hết quần áo trên người chỉ còn chiếc quần con màu đen che giấu thứ cứng rắn

“Ôi! Sao lớn quá vậy?” Cô kinh ngạc nhìn nơi căng phồng bên trong chiếc quần, không khỏi bật lên tiếng

“Vì em đó!” Anh nở nụ cười đều, tay xé rách đi vật cản cuối cùng Cái kia của anh căng cứng chĩa thẳng trước mặt cô Hai tay anh mở rộng chân cô ra, đặt cây gậy vào vị trí

“Anh cho vào đây Lần đầu nên sẽ hơi đau đấy” Anh nói rồi từ từ đâm vào thật chậm rãi, anh không dám làm nhanh vì sợ cô sẽ chịu không nổi

“Á Đau Đau quá!” Khuôn mặt cô nhăn nhó, hai tay bấu chặt vào lưng anh thành những vết xước dài

“Thương! Sẽ nhanh hết đau mà!” Anh luồn động nhẹ nhàng, tay ôm đầu cô, hôn một cái lên trán cô

Cứ như thế đến khi khuôn mặt cô đã thả lỏng anh mới tăng tốc độ, nhanh rút ra đâm vào Môi anh nuốt trọn hai cánh môi của cô, tham lam mà cắn mút

“Ừ Umm”

Suốt cả đêm, anh và cô đã làm hơn ba hiệp, không biết qua bao nhiêu tiếng Cả người cô mệt rũ ròi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ Anh nằm bên cạnh, tay ôm chặt cô vào lòng, ánh mắt ẩn chứa sự sung sướng khó tả nhìn cô âu yếm, đặt một nụ hôn lên má cô

“Anh yêu em!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-nuoi-con-han-nguoi>